

ĐD
LQĐ

-Hạ Kiều Ân-

Vương gia rất nghiêm túc

diendan
LÊ QUÝ ĐƠN
com

Truyện được
đăng tải miễn phí tại diendanlequydon.com !!

Editor: Mèo Mạnh Mẽ

ĐD
LQĐ

-Hạ Kiều Ân-

Vương gia rất nghiêm túc

Truyện được
đăng tải miễn phí tại diendanlequydon.com !!

Editor: Mèo Mạnh Mẽ

www.diendanlequydon.com

© 2009-2014

diendanlequydon.com

Vương Gia Rất Nghiêm Túc

Hạ Kiều Ân

Ebook by: Đào Tiểu Vũ
eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Truyện ngôn tình - Vương Gia Rất Nghiêm Túc nói về cô nương bình thường đều ưa thích sơn phấn bột nước, quyết tâm tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa. Án Hoan lại yêu thích đao kiếm, lập chí đi khắp Nam Bắc học hỏi cho bằng hết võ công trong thiên hạ. Nhưng chẳng ngờ sư phụ lại tính ra rằng Duệ Vương gia - người mà xưa nay thanh tâm quả dục, tấm lòng rộng mở năm này sẽ gặp phải tử kiếp, mà đó lại còn là một đào hoa kiếp. Người giao cho nàng sứ mệnh đặc biệt đến bảo vệ hắn. Nếu nàng bảo vệ Duệ vương gia vượt qua khỏi kiếp nạn này thì sẽ có thể

luyện bộ kiếm pháp kia ư? Không thành vấn đề, nàng đây liền xuất phát, nghe theo chỉ thị của sư phụ trà trộn vào phủ Vương gia. Giấu tên Vương gia từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, nhiều bệnh tật kia sau lưng để bảo hộ kỹ càng Có điều... chuyện này hình như là rất không thích hợp nha! Hoàng Phủ Hạo Nguyệt này rõ ràng là biết võ công, thậm chí trình độ còn cao hơn nàng nhiều. Nhân tài như vậy thì cần gì nàng đến bảo hộ đây? Mời bạn đọc cùng chiêu mộ tựa truyện online để khám phá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1: Chương 1](#)

[Chương 2: Chương 2](#)

[Chương 3: Chương 3](#)

[Chương 4: Chương 4](#)

[Chương 5: Chương 5](#)

[Chương 6: Chương 6](#)

[Chương 7: Chương 7](#)

[Chương 8: Chương 8](#)

[Chương 9: Chương 9](#)

[Chương 10: Chương 10](#)

Chương 1: Chương 1

E

dit:Mèo Mạnh Mẽ

Trong kinh thành, nói đến gian khách sạn cao cấp nhất, nếu không phải là Phú Quý lâu kia thì nơi đâu có thể hơn. Mặt tiền rộng rãi, món ăn xuất sắc, tiểu nhị được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi không đến một năm, đã khiến Phú Quý lâu trở thành khách sạn lớn số một ở kinh thành. Nhân sĩ kinh thành, thương nhân từ Nam chí Bắc không có ai là không muốn được tới Phú Quý lâu ăn uống một lần.

Nhưng Phú Quý, phú quý, tên như ý nghĩa, chi phí hiển nhiên cũng không hề tầm thường. Nếu không phải là phú thương, quan to hay kẻ quyền thế, người bình thường chỉ sợ ngay cả cửa lớn Phú Quý lâu cũng chẳng dám bước qua.

Thế mà hôm nay, có hai người khoác Bô Y - dường như là hai ông cháu, ăn mặc còn nghèo nàn hơn những kẻ gia cảnh bình thường, lại dám lớn mật như vậy, lần lượt vượt qua cửa cao ba tấc kia.

Nếu là bình thường thì hai người đã sớm bị tiểu nhị ngăn cản ở cửa, cho dù có mặt dày vào cửa chỉ sợ cũng không tránh được phải bị những kẻ tự cho mình là

vương công quý tộc cao quý chế nhạo một phen. Nhưng mãi cho đến khi hai ông cháu kia bước lên thang gỗ, đi vào một gian phòng trang nhã ở lầu hai, trong Phú Quý lâu vẫn là một mảng im ắng.

Hóa ra hai ông cháu họ tuy ăn mặc bình thường, nhưng cô cháu gái đi theo sau ông lão tuổi thất tuần kia thì tuyệt đối không hề tầm thường! Đôi mày duyên dáng như vàng trắng, không vẽ mà đẹp, cái miệng nhỏ nhắn khéo léo như củ ấu không tô điểm mà vẫn đỏ thắm, đôi mắt như vì sao trong đêm đông, như làn thu thủy, rục rờ mà liễm diễm, cái mũi nhỏ thẳng thanh tú như viên ngọc đẹp, mà so với ngọc lại càng tinh tế hơn, thêm vào đó là da thịt trắng nõn như sương tuyết,

nếu lấy quốc sắc thiên hương để hình dung cũng không quá đáng chút nào.

Chẳng qua, ánh mắt và vùng giữa trán thiếu nữ lộ ra vẻ nghiêm nghị, anh khí, trong lúc giờ tay nhắc chân lại mơ hồ tản ra sự lạnh nhạt không nói nên lời. Bọn nam tử bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, tuy tâm trí đều hướng về nàng nhưng cũng chỉ dám đứng xa ngắm nhìn chứ không dám khinh nhờn.

Lúc này, thiếu nữ - Ân Hoan đã theo sau ông lão đi tới căn nhà gian cạnh lan can. Một làn gió mát đúng lúc thổi tới, khiến mái tóc đen và ống tay áo nàng phất lên nhẹ nhàng tung bay, càng làm cho vẻ quyến rũ, phong tình của nàng tăng lên,

khiến mọi người không khỏi kinh ngạc tán thán. Nhưng nàng lại không để ý đến việc đó, vừa vào ngôi liền bắt đầu khuyên: “Sur Phụ, thảo dược cũng đã bán xong, chúng ta nên nhanh chóng trở về cốc mới đúng.” Thì ra thiếu nữ cũng không phải là cháu gái ông lão, mà là đồ đệ của ông.

“Không vội” Ân Phong khí định thần nhàn khoát tay áo. “Con xem kinh thành này quả là náo nhiệt, mới sáng tinh mơ trên đường đã đầy ắp người, nghe nói tối nay còn có hội chùa đầy, chúng ta khó được tới kinh thành một chuyến, đương nhiên không thể bỏ lỡ chuyện tốt bực này.”

Người như ông, cái gì cũng không thích, lại thích náo nhiệt, hôm nay gần đến ngày Tết, Kim Huyền vương triều một khung cảnh vui mừng, vừa gõ chiêng vừa đánh trống, không chỗ nào mà không náo nhiệt, mới chơi có hai ngày thì làm sao mà ông đã ngiễn. Tối nay đi dạo hội chùa xong, sang ngày mai ông còn muốn chạy đi nhìn thứ này thứ nọ một chút đấy.

“Tâm nhi và Hỉ nhi còn ở trong cốc.” Thầy trò làm bạn mười năm, sao nàng có thể không hiểu cá tính ham chơi của người, nếu theo ông cụ làm ầu như thế chỉ sợ năm nay cũng trôi qua luôn. Bọn họ còn chưa bước ra cổng kinh thành, bởi chuyện lần này mới làm xong, nàng tìm lí do thúc giục ông.

“Vậy thì sao?” Ân Phong mới lơ đãng.

“Họ không biết võ công.” Nàng nói ra trọng điểm.

“Hai tiểu nha đầu kia đúng là không biết võ công, nhưng mà một đứa sức lực vô cùng lớn, chỉ cần một nắm đấm là có thể đánh chết cả một con gấu, đứa khác lại biết bói toán, am hiểu xu cát tị hung, có chỗ nào cần người lo lắng?” Ân Phong vẫn thờ ơ. Ông vuốt râu dài, lúc thì nhìn gian hàng nhỏ trên đường rao hàng, lúc lại quay đầu tìm kiếm bóng dáng tiểu nhị, loay hoay cực kì vui vẻ, rõ ràng không muốn nghe lời khuyên của nàng.

(*)Xu cát tị hung: Theo may mắn, tránh nguy hiểm.

Mắt thấy sư phụ dường như quyết tâm muốn ở lại kinh thành, Ân Hoan không khỏi thâm thở dài.

Khác hẳn với cá tính của sư phụ, nàng từ nhỏ đã không thích náo nhiệt, năm trước mua sắm đồ Tết, đều là do Ân Tâm và Ân Hỉ xuất cốc với ông, mà năm nay sư phụ lại kiên quyết muốn nàng đi cùng.

Có câu nói sư mệnh nan vi, mặc dù nàng không muốn nhưng cũng không cách nào từ chối, chỉ là kinh thành náo nhiệt này thật sự không hợp với tính cách của nàng, thừa dịp bữa cơm này, nàng phải bàn bạc

kĩ hơn, nghĩ biện pháp khuyên sư phụ trở về Tiểu Tiểu cốc mới được. Lòng mi dài hơi khép, đang lúc Ân Hoan nghĩ nên bắt đầu kế hoạch, thì tiểu nhị cũng đỏ mặt đến hỏi thức ăn rồi.

Chạy bàn ở Phú Quý lâu năm năm, kiểu mỹ nhân nào hấn cũng đều đã gặp qua, nhưng yên tĩnh mà tao nhã như đóa hoa lan trong u cốc, lạnh lùng như sương tuyết giống mỹ nhân trước mắt, hấn thật đúng là lần đầu tiên được gặp. Thân là nam tử, mỹ nhân như thế gần ngay trong gang tấc, hấn thật sự khó mà thờ ơ, càng không cần phải nói trên người tiểu mỹ nhân này có một làn hương hoa mai thanh lãnh.

Tiểu nhị vừa rót nước trà, vừa say mê ngửi mùi hương, kết quả mất tập trung, bình sắt trong tay mất chính xác, mắt thấy nước trà nóng hổi sắp vẩy lên tay nhỏ trắng như tuyết, nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, tay nhỏ lại không báo trước dời đi, hướng về phía ống đũa rút ra một cây đũa trúc

Vèo! Cùng với động tác không kịp nhìn thấy là một âm thanh xé gió, đường phố bên dưới Phú Quý lâu, một tên nam tử trong nháy mắt ôm lấy tay kêu lên một tiếng đau đớn, túi tiền nằm trong tay, loảng xoảng một tiếng rơi xuống mặt đường đá, không ít người đi đường vội vàng quay đầu lại, trong đó có một nam tử ăn mặc giống thương nhân, nhận ra túi

tiền trên mặt đường đá kia là của mình, sắc mặt lập tức trầm xuống, vội vàng túm lấy cổ áo tên nam tử kia mà chất vấn.

Trên đường phố bởi vì bất thành linh xảy ra sự việc này, lại càng thêm ồn ào, náo động, không ít người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ vào hai người nọ, nghị luận âm ỉ, lại không có ai chú ý, nằm trên đường đá là một cây đu đủ trúc.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Cô nương, người không sao chứ?” Trên Phú Quý lâu, tiểu nhị lại bị sơ suất của bản thân làm cho sợ hãi, giọng bình sắt lên, cuống quýt giẫm chân tại chỗ.

“Ta không sao”. Ân Hoan lạnh nhạt liếc

tiểu nhị một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp trong trẻo không có vẻ đau đớn. Đôi tay nhỏ nhắn trắng tựa tuyết đặt trên bàn vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, không đỏ cũng không sưng, tiểu nhị thấy vậy vừa sợ vừa nghi hoặc.

“Thật, thật không có việc gì? Nhưng tôi mới vừa --- ”

“Thiếu chút nữa đã như thế, thiếu chút nữa đã như thế!” Ân Phong cười hì hì nói chen vào. “Ta nói tiểu nhị à, lão già ta đói bụng, người nhanh nhanh mang món ăn thượng hạng lên đi, lão đây không ăn kiêng, cứ việc bung toàn bộ món ăn ngon nhất tốt nhất nơi này của các người lên đi!” Cốp một tiếng, vài thỏi bạc bị ném

lên bàn.

Nhìn bạc trắng bóng kia, tiểu nhị đầu tiên là sừng sốt, sau đó mặt mày liền hớn hờ lên.

Không nhìn ra, hai ông cháu ăn mặc như thế này, lại rộng rãi như vậy, hắn phải tiếp đón nồng nhiệt mới được.

“Được! Lập tức tới ngay, xin ông cháu ngài chờ một chút!” Thu bạc vào, tiểu nhị cũng không quan tâm vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vội vã xuống lấy thức ăn cho khách.

Nghĩ đến thức ăn ngon sẽ lên bàn ngay lập tức, Ân Phong càng vui vẻ, quay đầu

đi nhìn tòa phủ đệ hoa lệ xa xa ngoài cửa sổ một lát, rảnh rỗi không có việc gì, lại đột nhiên hỏi: “Ta nói, Hoan Nhi à, con có biết tòa phủ đệ này là của ai không?” Nhãn lực Ân Hoan vô cùng tốt, liếc nhìn theo hướng ngón trỏ một cái, liền đã rõ ràng.

“Phủ Duệ Vương gia” nàng lạnh nhạt nói.

Hai ngày nay, nàng theo Sur Phụ chạy ngược chạy xuôi trong kinh thành, đối với địa lí ở đây, đại khái hiểu biết một chút, mặc dù không tới mức tỉ mỉ căn kẽ, nhưng đi qua chỗ nào, nàng sẽ không quên.

“Không sai! Đúng là phủ Duệ Vương

gia.” Ân Phong không khỏi gật đầu khen ngợi. “Nói đến Duệ Vương gia này thì không ai không biết, không ai không hiểu, ai cũng hiểu được hẳn là Hoàng thúc của đương kim Hoàng thượng, tình cảm hai chú cháu vô cùng tốt”. “Vậy sao?” Thu hồi tầm mắt, nàng không hề hứng thú với đề tài này, so với chuyện ấy nàng thà rằng suy nghĩ xem nên làm thế nào để thuyết phục Sư Phụ hồi cốc.

Trong mắt nàng, kinh thành phồn hoa này thua xa Tiểu Tiểu cốc thanh tịnh đẹp đẽ, thay vì nàng phải đợi ở nơi này để cùng sư phụ chơi đùa khắp chốn, nàng thà rằng về cốc sớm một chút để luyện công còn hơn.

“Có điều tuy nói là chú cháu, nhưng trên thực tế tuổi tác hai người gần bằng nhau, từ nhỏ đã cùng nhau học tập mà trưởng thành, tình như thủ túc, chỉ tiếc Hoàng thượng đã cưới mười mấy người vợ, mà người làm chú như Duệ Vương gia lại chậm chạp không có ý muốn lập thành gia thất, bởi vậy trên phố phường bắt đầu có người đồn đại rằng Duệ Vương gia yêu thích nam giới đấy.”

“Lời đồn đãi nhảm nhí, không đáng để tin.”

“Ta cũng không tin, cho nên mấy ngày trước ta đã bói cho hần một quẻ, con đoán xem kết quả thế nào?”

Mặc dù không có hứng thú, Ân Hoan vẫn làm tròn bổn phận của người đệ tử, thuận theo câu chuyện mà đặt câu hỏi: “Thế nào?”

“Vị Duệ Vương gia xưa nay thanh tâm quả dục, tấm lòng rộng mở này, năm nay ấy vậy mà lại gặp phải một tử kiếp! hơn nữa còn là một đào hoa kiếp đấy.” Ân Phong lại bắt đầu cười bừa bãi, chồm râu dê trắng xóa rung rung theo tiếng cười.

“Sống chết có số, phú quý do trời.” Ân Hoan không hề xúc động, chỉ có thể nói như vậy. “Nhưng mà nếu người ta sắp chết, người cũng đừng cười đến vui vẻ như vậy.”

“Phi! Phi! Phi! Ai nói ta cười là vì vui mừng?” Ân Phong lập tức liếc mắt. “Sở dĩ ta cười là bởi vì Duệ Vương gia này thật có phúc, có Ân lão ta ở đây, hẳn nhất định có thể gặp dữ hóa lành!”

Đôi mắt trong suốt hơi thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền bình tĩnh trở lại.

Từ nhỏ, Sư Phụ trong ấn tượng của nàng chính là điên điên khùng khùng như thế, từ trước đến nay làm việc không theo một nguyên tắc nào, luôn hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm. Chuyện ông không muốn làm, cho dù có dắt tám con ngựa đến kéo, ông cũng không thềm nhúc

nhích, trái lại, chuyện mà ông muốn làm, xưa nay chưa một ai có thể ngăn cản được.

Được Sư Phụ thu dưỡng mười năm, ông đến từ nơi nào, kế thừa môn phái gì, những năm tháng đã từng trải qua, nàng hoàn toàn không biết, chỉ biết ông không chỉ trên thông thiên văn, dưới rành địa lí, mà còn tinh thông mọi thứ kỹ năng.

Do trong ba tỷ muội, nàng là người có xương cốt tốt nhất, vì vậy từ nhỏ đã theo sư phụ tập võ, về phần Ấn Tâm và Ấn Hỉ, tùy theo tư chất tự nhiên mà phân ra học tập Trù nghệ và Huyền Hoàng thuật.

Ngoài mặt, Sư Phụ lúc nào cũng làm bộ

dáng điên điên khùng khùng, trên thực tế lại là một người thâm tàng bất lộ, xem ra, sở dĩ năm nay Sư Phụ phải đường sá xa xôi đến kinh thành bán thảo dược, đúng là có mục đích.

“Ý của người là, muốn giúp Duệ Vương gia một tay?”

“Đúng vậy, chỉ có điều kinh thành này, thật sự nhiều trò vui lắm, vì sư sợ là không có thời gian đâu.” Ân Phong xịu mặt, ra vẻ phiền não, nhưng ánh mắt lại không giống vậy.

Đôi mắt sáng rực dưới hàng mày trắng xóa thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào Ân Hoan, dường như có điều muốn nói

“ ”

“Cho nên vì sư đã nghĩ, trong ba đồ nhi, võ công của Hoan nhi con là tốt nhất!”
Nói xong Ân Phong lại cười lên.

Tuy rằng đời này ông chưa từng cưới vợ sinh con, nhưng lại vô sự tự thông, có thiên phú nên học cái gì cũng đều tinh thông hơn người, ông tự cảm thấy, cả trên phương diện nuôi dạy đồ nhi này cũng không có ai làm được tốt hơn so với ông.

Người bình thường lấy cầm kì thi họa dạy nữ nhi, ông lại lập dị, đổi thành đao thương kiếm kích đến thay thế, nhìn đi! Tỉ mỉ nuôi dạy mười năm, không phải đã để ông dạy nên một kì tài võ học rồi! Dĩ

mắt khắp Kim Huyền vương triều, ông có tự tin, tuyệt đối không có nữ nhi nhà nào có thể xuất sắc hơn so với Hoan nhi.

Lần này, Ân Hoan vẫn yên lặng như cũ, tuy bề ngoài chưa từng từng gợn sóng, nhưng trong lòng đã không khỏi giận.

Nàng đã nghi ngờ mà, vì sao năm nay Sư Phụ lại quần quýt bảo nàng xuất cốc, thì ra đúng là có mục đích.

“Là Sư Phụ dạy tốt.” Nàng rũ mi xuống, che giấu sự tức giận trong mắt, nhàn nhạt đáp lại.

“Đây đương nhiên là ta dạy tốt, có điều tinh thần chính nghĩa là do trời sinh,

không thể dạy.” Chuyện vừa mới xảy ra trên đường cũng đủ để chứng minh đồ nhi này của ông có lòng dạ hảo tâm. “Con cũng không muốn Duệ Vương gia tuổi trẻ mất sớm chứ?” “Về Duệ Vương gia, đồ nhi cũng không hiểu rõ”. Nói cách khác, Duệ Vương gia sống hay chết, liên can gì tới nàng? Nàng và Duệ Vương gia kia căn bản là có bắn đại bác cũng không tới. Ngay cả hần họ gì tên chi nàng cũng đều không biết, cho dù nàng không thể nhìn người khác làm chuyện xấu, nhưng cũng không có nhiệt tình đến mức giống như gà mẹ.

“Không sao, sau khi vào Vương phủ, còn có nhiều cơ hội để hiểu rõ Duệ Vương gia.” Ân Phong thần nhiên nói, nụ cười

trên mặt bỗng nhiên trở nên thật gian xảo.

Nheo mắt, Ân Hoan chợt có dự cảm xấu
“Ý người là

“Chính là sau hôm qua đi?” Vuốt bộ râu trắng, Ân phong lại cười càng gian, “Vi sư dùng một chút quan hệ, khiến cho Tổng quản phủ Duệ Vương gia đồng ý cho con vào phủ làm việc, bây giờ dùng xong cơm, con nên đến Duệ vương phủ trình diện bắt đầu làm việc đi!”

Ân Hoan ngàn tính vạn tính, lại không hề tính đến việc Sư Phụ nhà mình sẽ làm một phen tiền trăm hậu tấu. Con người lạnh nhạt yên tĩnh, trong giây lát nhuốm vẻ giận dữ. Khuôn mặt trong trẻo, tao

nhã của nàng bởi vì tức giận mà nổi lên một màu hồng nhàn nhạt, thoát nhìn lại càng say lòng người. “Sur phụ, người --- -----”

(*)Tiền trăm hậu tấu: chém người trước, tâu lên vua sau (một đặc quyền vua ban cho bề tôi thời phong kiến); thường dùng (với phong cách khẩu ngữ) để ví trường hợp tự ý giải quyết, xong rồi mới báo cáo, không xin ý kiến trước

“Phải phải phải, ta anh minh thần võ, xuất quỷ nhập thần, hôm qua con đi theo ta nhưng hoàn toàn không phát hiện được ta làm động tác nhỏ ấy, con kính nể ta, vì sự điều hiểu được.” Ân Phong khoát khoát tay, cố tình nói cắt ngang.

Ấn Hoan lạnh mặt.

“Thoạt nhìn đồ nhi, có vẻ đang kính nể người sao?” Trợn mắt nói dối, nàng rõ ràng là đang tức giận. “Dĩ nhiên, nhìn con kính nể đến mặt mày đỏ rần, ngưỡng mộ như thế, vi sư sẽ xấu hổ thật đó” Ấn Phong bung mặt, làm bộ chớp mắt mấy cái.

Thấy Sư Phụ giả ngây giả dại, nhiều lần chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, Ấn Hoan càng giận hơn, nhưng lại thông minh không hề lãng phí lời lẽ nữa.

Thu mắt nhắm nhìn vầng nước dao động trong chén, nàng nén tức giận xuống, cố

gắng để cho mình bình tâm trở lại.

Sư phụ làm việc theo ý mình, nhưng ít nhiều có lí do của ông.

“Tại sao?” Hít sâu một hơi, nàng thử lí giải nguyên nhân.

“Mệnh trung chú định.” Nói đến việc chính, Ân Phong rút cuộc khôi phục bình thường. “Đời này của con đã định sẽ có một đoạn duyên phận với Duệ Vương gia kia.” Ném một ngụm trà nóng, ông cười hì hì nói.

(*)Mệnh trung chú định: Trong vận mệnh đã có định sẵn.

Duyên phận? Ân Hoan nhíu mày, không khỏi quay đầu nhìn tòa phủ đệ trắng lệt xa xa.

Năm ấy tám tuổi, nàng bị mẹ đẻ vứt bỏ trong ngôi miếu đổ nát, mặc dù may mắn được Sư Phụ đi ngang qua thu dưỡng làm đồ đệ, nhưng mười năm trời, nàng hầu như đều sinh sống, luyện võ ở Tiểu Tiểu cốc, mấy lần xuất cốc, cũng chỉ đến thôn trang nhỏ dưới chân núi, đã bao giờ lưu lại kinh thành phồn hoa đâu? Hôm nay, nàng lại phải bước vào phủ Vương gia kia, bảo vệ tính mạng Duệ Vương gia, số mạng kì lạ biết bao nhiêu! Nhưng nói trở lại, chỉ cần bàn luận hàng ngày hai nha đầu Ân Tâm, Ân Hỉ, cũng đã đủ biến Tiểu Tiểu cốc trở thành cái chợ, đường

đường Vương gia phủ, tính người làm
thôi chỉ sợ cũng có hơn trăm, thanh âm
của những người này cả ngày lượn quanh
tai —— trời! chỉ mới nghĩ thôi, nàng đã
muốn nhức đầu.

“Không thể thay đổi số mạng sao?” Vuốt
mi tâm, nàng không khỏi suy yếu hỏi,
chân thành chờ đợi Sư Phụ có thể nghĩ
biện pháp.

(*)Mi tâm: Vùng giữa trán.

“Số mạng trời đã định trước, vì sư thật
sự không còn kế sách, nhưng nếu con
chịu giúp người không tiếc cả mạng
sống, hành hiệp trượng nghĩa, vì sư
ngược lại có thể mang『 Tật Quang tàn

ảnh 』tặng cho con xem như là khen thưởng’. Vuốt chòm râu trắng, Ân Phong cười ha hả quăng ra một món mồi.

“Người nói thật?” đôi mắt lạnh lẽo chợt lóe, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quả nhiên sáng lên.

Từ nhỏ nàng đã yêu thích tập võ, võ công Sư Phụ tự nghĩ ra, nàng cơ hồ đã học hết, chỉ riêng có “Tật Quang tàn ảnh” bất kể nàng năn nỉ thế nào, Sư Phụ cũng nhất định không chịu truyền thụ, vậy mà hôm nay, chỉ cần nàng nhẹ nhàng gật đầu, thì liền có thể cầm kiếm phổ trong tay —— “Lời hứa quân tử đáng giá ngàn vàng, vì sư có khi nào lừa gạt con?”

Đúng là không có, chẳng qua thích làm việc sau lưng người cũng là sự thật.

Tuy rằng rục rịch, Nhưng Ân Hoan vẫn cẩn thận, quyết hỏi cho rõ ràng mọi chuyện rồi mới quyết định. “Thật sự chỉ cần có thể bảo vệ Duệ Vương gia vượt qua kiếp nạn, là đồ nhi có thể được tập ‘Tật Quang tàn ảnh’ ư?”

“Lời hứa quân tử đáng giá ngàn vàng.”

“Khi nào Duệ Vương gia kia gặp kiếp nạn? Đồ nhi với Duệ Vương gia là loại duyên phận gì?”

“Thiên cơ bất khả lộ, con đây là hỏi khó vì sư rồi?” Ân Phong cười hi hi, không

cho đáp án, nhưng sâu trong đáy mắt, lại thoáng qua một tia sáng thần bí.

Cắn đôi môi đỏ mọng, Ân Hoan không hề phát hiện ra ánh sáng kì quái kia, chỉ toàn tâm toàn ý tính toán.

Dựa vào bản lĩnh của nàng, bảo vệ một người vốn dễ như trở bàn tay, tuy thời hạn không xác định nhưng giỏi lắm cũng chỉ trong một năm này, so với việc nàng tồn năm năm trời, vẫn không xin được kiếm phổ, một năm ngắn ngủi này, giá trị tuyệt đối lớn.

Đôi mi nhũ nhận mở ra, miệng hồng nhỏ nhắn nở nụ cười tươi như hoa, gương mặt xinh đẹp của nàng cũng vì nụ cười thoáng

nở ấy mà càng thêm kiều diễm, lập tức làm nam tử cả phòng say mê, từng người một nước miếng chảy dài, mắt lộ sắc dục.

Nhưng Ân Hoan cũng không để ý, chỉ thản nhiên đưa ra quyết định —— “Đồng ý!”

Ven hồ Lạc Hà phía nam kinh thành, hoa đào hồng phấn tươi đẹp đang nở rộ.

Làn gió xuân thổi phơ phới, nước hồ gợn sóng lóng lánh, hoa rụng rục rĩ, đẹp không sao tả xiết, chỉ là so với quang cảnh xuân sắc của hồ, thì một dãy tường gạch trắng, trùng điệp không dứt dọc theo bờ hồ lại càng thu hút sự chú ý của

người khác.

Bờ hồ dài bao nhiêu, tường gạch trắng kia cũng dài bấy nhiêu, bức tường vững chắc cao vút, bao quanh vô số đình đài lầu các, tuần vũ điều tường, đều đứng ở bên kia bờ hồ cũng có thể cảm nhận được sự hùng vĩ tráng lệ của tòa nhà.

(*)Tuần vũ điều tường: Mái hiên to lớn, tường chạm trổ điêu khắc cầu kì

Đó chính là phủ Duệ Vương gia.

Để được luyện tập “Tật Quang tàn ảnh” Ân Hoan đã vào phủ ba ngày, bởi không có kinh nghiệm nên bị phái đến sai phòng làm những chuyện vặt như chẻ củi, nấu

nước.

(*)Sài phòng: Phòng củi

Nha hoàn khác thấy là việc nặng, sợ bị nàng cầu xin giúp đỡ, nên hầu như không có ai dám đến gần nàng, mà như thế lại trúng ý của nàng.

Không có ai quấy rầy, một mình nàng vui vẻ nhàn hạ, bình thường chỉ cần làm hết công việc, sẽ đến dưới bóng đại thụ cạnh sài phòng hóng mát, tu hành. Nhưng có mấy nha hoàn hình như rất vừa ý sài phòng tĩnh mịch, rảnh rỗi không có việc gì liền chạy tới đây.

Một đám người xúm lại ở bờ hồ, riu rít

cười giỡn, tán chuyện, khiến nàng không thể nào tĩnh tâm cho được.

“Này! Này! Cô nghe nói rồi hả?”

“Nghe rồi! Đêm nay Hoàng thượng muốn ở lại dùng bữa đây.”

“Đúng rồi đó! Không biết Lôi đại nương sẽ cử ai mang thức ăn lên, nếu mà chọn trúng ta thì tốt rồi.”

“Thế nào? Mơ tưởng Hoàng thượng?”

“Mới, mới không phải đâu!”

“Còn nói không phải, mặt đỏ rần rồi kia.”

“Đáng ghét! Cứ nói ta, cô cùng Cúc nhi lại không có ý nghĩ khác à? Lần này Hoàng thượng giá lâm, Vương gia nhất định sẽ bày tiệc ngắm trăng ở Cúc Nguyệt hiên, không lẽ các cô không muốn nhân cơ hội này gặp được Vương gia ư?”

“Đương nhiên là muốn, nhưng Lôi đại nương chẳng bao giờ chịu nghe ai thuyết phục, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Nói đến Lôi đại nương, đám nha hoàn đều không khỏi thở dài.

Lôi đại nương là đầu bếp nữ của phòng bếp, vào phủ đã ba mươi tám năm, tư cách và kinh nghiệm cũng ngang với Tề

tổng quản, làm việc lợi hại, tay nghề nấu ăn lại càng không cần phải nói, nhưng thái độ lại rất nghiêm túc, quản giáo nha hoàn phòng bếp cực kì nghiêm khắc, bình thường nếu không có sự cho phép của bà, các nàng không được đi lung tung trong phủ. Trong Vương phủ chú trọng đẳng cấp, nên ngay cả người hầu cũng có sự phân chia cấp bậc, bình thường chỉ có những nha hoàn tương đối có kinh nghiệm tại phòng bếp mới được sai khiến mang thức ăn đến tiền viện, thỉnh thoảng có khách đến phủ, phải cực kì bận rộn mới đến phiên các nàng, bởi vậy dầu các nàng có lòng mến mộ cũng chỉ có thể ở hậu viện mà mơ tưởng hảo huyền. Giữa lúc cả đám đang cau mày thở dài, Ân Hoan ở dưới bóng cây lại đột nhiên mở

mắt ra bởi nghe thấy tiếng bước chân, sau cánh cửa hướng đông, có ba người đang nhanh chóng tiến đến, mà rùng đào cách đó hơn sáu trượng về hướng tây, cũng có một người tới, hơn nữa, nghe tiếng bước chân thì là một nam tử.

Hôm nay thật là ngày tốt, phòng củi hẻo lánh này vậy mà lại kéo tới một đồng người.

“Mấy người các người, dám trốn ở chỗ này để lười biếng! Phòng bếp không còn việc để làm nữa sao?”

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền, Lôi đại nương trong miệng đám nha hoàn, bước ra từ cửa đông, thân người

bà nhanh nhẹn, động tác gọn gàng, trong chốc lát đã đi tới con đường đá trước mặt hồ nước, gặp cả đám người xúm lại cạnh hồ mà tán chuyện, sắc mặt trở nên âm trầm.

“Đại, đại nương!” Đám nha hoàn không thể ngờ sẽ bị bắt gặp đang lười biếng, cả đám sợ tới mức mặt mày trắng bệch, đồng thời co rúm lại như ve sầu.

“Ta đã nghi ngờ sao phòng bếp lại có chuột, thì ra là do các người lo tán dóc, không vệ sinh phòng bếp cho sạch sẽ mà trốn tới nơi này để lười biếng.” Lôi đại nương ưỡn ngực lớn tiếng mắng to.

Bọn nha hoàn thấy tình huống không tốt,

lập tức thùng thùng thùng chạy đến, ngoan ngoãn đứng thành hàng trước mặt đại nương.

“Không, không phải chúng con lười biếng, từ sớm, đều đã làm xong công việc thuộc bốn phận của mình rồi.” Cho dù sợ hãi, nhưng có mấy nha hoàn phản ứng khá nhanh nhẹn, trong chớp mắt đã bịa ra lời nói dối.

“Còn dám nói dối?” Lôi đại nương khôn khéo hơn người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám người kia. “Nếu như các người dọn dẹp sạch sẽ, thì làm sao nhà bếp lại có chuột xuất hiện?”

“Vương gia cao quý cỡ nào, không cần

nói đến nhà bếp có chuột, chỉ cần thức ăn có một chút xíu không sạch sẽ, cũng đã là tội lớn, đừng nói chi là có chuột.”

Việc này nếu không nghiêm khắc trừng trị, những nha hoàn này sẽ vĩnh viễn không biết sợ! “Là thật, chúng con thật sự có mang chén bát, mâm đĩa đi tẩy rửa sạch sẽ.” Một nha hoàn trong số đó đáp ứng giải thích. “Mà ngay cả bàn ghế, tủ bát cũng cẩn thận lấy vải ẩm thấm dấm chua lau bên trong bên ngoài, tuyệt đối không chút nào sơ sẩy.” Một nha hoàn khác cũng nói.

“Đúng vậy, chúng con cũng không hiểu vì sao lại có chuột, A! Chắc là do hai tỉ muội mới tới lười biếng, không làm công

việc đại nương dẫn dò cho đảng hoàng, nên mới dẫn tới có chuột thì phải.”

Cúc nhi cầm đầu đám nha hoàn thông minh nhất, vừa suy nghĩ trong chốc lát, đã vội đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu người khác.

Mắt thấy đám nha hoàn ngơ một lời, ta một lời viện cớ, Lôi đại nương cũng không cố bắt tội, mà phát phát tay: “Đoàn Đoàn, Viên Viên, ra đây!”

“Dạ...!”

Cùng với hai âm thanh nhỏ nhất gan, có hai người hình dáng mượt mà, chậm chạp bước ra từ cửa đông, đó là hai tử muội,

trông cả hai đều ngọt ngào, mặt mày ưa nhìn, kết hợp với da thịt trắng nõn thơm mềm, thoát nhìn tựa như hai cái bánh bao nhỏ thơm ngon.

Đáng tiếc lúc này hai tĩ muội lại mang về mặt đưa đám, đôi mắt to tròn khóc đến nổi đỏ lựng.

Hai tĩ muội rụt rè đi tới sau lưng đại nương, mắt ngó đông ngó tây, không dám nhìn về phía đám người Cúc nhi. Hai tay nhỏ bé xoắn tới xoắn lui, gần như xoắn thành một cục luôn rồi.

“Cúc nhi nói hai người lười biếng, có việc này không?” Lôi đại nương nghiêm mặt, danh giọng chất vấn, quyết định thừa

dịp tất cả đều có mặt ở đây mà hỏi cho ra lẽ.

“Không có không có, đại nương, chúng con không dám lười biếng.” Đoàn Đoàn sợ hãi, ra sức lắc đầu. Đôi mắt tròn xoe phảng phất lại trào ra nước mắt.

“Công việc ngài giao, thực sự chúng con đều làm hết.” Viên Viên cũng nghẹn ngào theo.

“Nếu không có lười biếng, vậy các người nói xem tại sao phòng bếp lại có chuột?”

“Đó là tại vì ——” hai tử muội rất ăn ý, đồng thời mở miệng, cũng đồng thời

ngậm miệng, đều không đủ can đảm nói ra sự thật.

“Phòng bếp không sạch sẽ mới có chuột, các người nói xem Cúc nhi các nàng có làm tốt việc thuộc bổn phận của mình hay không?” “Cái này” Hai tử muội ngập ngừng, hoàn toàn không biết có nên nói ra sự thật hay không.

Nếu nói thật, sau này hai người bọn họ chắc chắn sẽ bị mấy người nọ chinh đến chết đi sống lại, còn nếu như không nói thật, thì đổi lại sẽ bị đại nương trừng phạt, rốt cuộc họ nên làm cái gì bây giờ, ô ô ô.....

Hai cặp mắt vô cùng do dự, chần chừ

dao động giữa Lô đại nương và Cúc nhi. Mắt thấy cuối cùng sắp rơi xuống hướng Cúc nhi. Cúc nhi thông minh lại đánh đòn phủ đầu mà hét lớn lên.

“Đoàn Đoàn, Viên Viên, các người đừng có hăm hại chúng tôi đây! Ai làm nấy chịu, hôm qua rõ ràng tới phiên trực của các người, phòng bếp sao lại có chuột, các người chắc phải biết rõ nhất!”

“Hả?”

“Phải đó, bình thường các người hay ở sau lưng mà oán trách Lô đại nương phân quá nhiều công việc, cố tình không làm việc đàn ông, bây giờ xảy ra chuyện thì lại muốn đổ lên người chúng

tôi!”

“Không! Không phải! Chúng tôi chưa từng oán trách ——”

“Cô đừng vì chúng tôi không giúp một tay mà vu hại chúng tôi đây!”

“Chúng tôi, chúng tôi không ——”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Không ngờ chỉ một chuyện mà lại kéo ra nhiều nội tình bên trong đến thế, Lôi đại nương cũng không kiềm được giận dữ. Chưa từng thấy Lôi đại nương tức giận đến như vậy, hai tĩ muội bị dọa cho vô cùng sợ hãi, từng giọt nước mắt như chuỗi trân châu đứt dây ồ ồ chảy ra ngoài hốc mắt.

Làm sao còn nhớ đến chuyện giải thích. Bọn Cúc nhi bên cạnh thấy mình chiếm thế thượng phong bèn đắc ý cười trộm. Nhưng vào lúc ấy, Ân Hoan lại bước ra từ sau cây đại thụ. Hai tử muội vừa nhìn thấy nàng, lập tức quên cả khóc, đôi mắt đỏ hồng, dường như nhìn thấy cứu tinh mà phát ra ánh sáng.

“Đại nương.”

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Lôi đại nương, nàng hơi hơi thu lại lông mày, nhẹ nhàng khom người, bên trong sự lạnh nhạt ẩn giấu vẻ uy nghi, khiến nàng thoát nhìn không hề giống một nha hoàn hèn mọn, mà trái lại giống một đại tiểu thư có giáo dưỡng.

Không ngờ hơn phân nửa hạ nhân đều kéo đến sài phòng, sắc mặt Lôi đại nương càng thêm khó nhìn.

“Tại sao ngay cả người cũng lười biếng? Bỏ củi xong rồi sao?” Bà hùng hổ hỏi, không tránh khỏi hoài nghi nguyên nhân Ân Hoan lười biếng đến dưới tầng đại thụ.

“Đều đã xong, đủ phần cho cả ba ngày.” Ân Hoan thản nhiên trả lời, mắt không gợn sóng.

“Phần ba ngày?” Đại nương kinh ngạc trừng to mắt, nhưng lập tức lại đánh mặt. “Đừng có nói dối!”

“Ngài có thể kiểm tra.”

Thấy Ân Hoan thản nhiên như thế, sắc mặt Lô đại nương mới hòa hoãn lại.

Nha hoàn này là do Tổng quản bổng nhiên nhận vào, sau khi vào phủ liền ném cho bà dạy dỗ, tuy thoạt nhìn là một nha hoàn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng vấn đề là ở khuôn mặt nàng.

Mặt đẹp răng trắng, mắt hạnh má đào, không cười đã thế, cười lên còn khuynh thành đến cỡ nào, ngay chính bà là nữ nhân mà lần đầu gặp nàng cũng phải choáng váng, huống chi trong cái phủ đệ này có hơn trăm tên gia đình, hộ vệ? Vì

tránh cho gặp phải sóng gió, bà đành phải sai nàng đến nơi hẻo lánh nhất là sài phòng. Thứ nhất, khỏi phải xuất đầu lộ diện; thứ hai, cũng là hi vọng làm việc nặng nề sẽ khiến nàng trở nên tráng kiện hơn một chút, ai ngờ đâu, lại không được như mong muốn. Nha đầu kia, nhìn như yếu đuối, trên thực tế lại có thể làm được thật.

Chính mắt bà đã thấy, nàng bỏ củi với tốc độ cực kì nhanh, nàng nắm búa nặng trong tay nhẹ nhàng còn hơn dao bếp, nhẹ một cái, khúc củi cứng rắn đã thành hai nửa, trừ việc đó ra, nàng còn có thể xách theo hai thùng nước chạy qua chạy lại giữa phòng bếp và phòng củi mà mặt không đỏ, thở không gấp.

Bây giờ nàng đã bảo đảm, bà sao có thể hoài nghi? “Đại nương tới phòng củi, là đến tìm con sao?” Nàng giả vờ không biết, đưa tay an ủi hai tử muội, đôi mắt lại ý vị thâm trường chăm chú nhìn nhóm người Cúc nhi.

(*) Ý vị thâm trường: Ý tứ hàm xúc, hứng thú.

Vừa chạm phải ánh mắt nàng, sắc mặt mỗi người đều trở nên trắng bệch. Cả đám người người nhìn ta, ta nhìn người, hoảng hốt dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau.

“Không, ta tới tìm Cúc nhi các nàng.”

Lôi đại nương khôn khéo, sao có thể để sót động tác nhỏ kia, nháy mắt đã hiểu ra. “Ấn Hoan, ba ngày nay, Cúc nhi các nàng có thường chạy đến nơi này không?”

“Cái này.....” Nàng cúi đầu suy nghĩ, nhưng cuối cùng lại lắc đầu. “Làm việc mệt, sau khi làm xong con liền đến dưới tàng cây nghỉ ngơi, thỉnh thoảng có người đi qua, con cũng không đặc biệt chú ý, nên không biết được.”

“Vậy sao?” Lôi đại nương nhú mày, làm sao lại tin tưởng lời nàng.

Nha đầu này khôn khéo, ngoại trừ đem nước tới phòng bếp, ngày thường đều ở

đây chẻ củi, quét rác, kể bên này có động tĩnh gì nàng rõ nhất, nhưng lúc này có điều chân chừ, chỉ sợ cũng giống tí muội Đoàn Viên, có miệng mà khó nói đây. Chết tiệt, rốt cuộc bình thường đám người Cúc nhìn kia đã làm những gì, khiến mấy nha đầu mới tới đều sợ các nàng? Xem ra sau này bà phải để ý kĩ chút, tránh cho bọn chúng gây ra chuyện lớn! “Đại nương, nghe nói đêm nay Hoàng thượng muốn ở lại dùng bữa, phòng bếp nhất định là bề bộn nhiều việc, hay là để con đến hỗ trợ nhé?” Ân Hoan bỗng nhiên thay đổi đề tài.

“A?”

Lời này giống như một tia sấm sét, bổ

cho đại nương sắc mặt lập tức biến đổi, giờ mới nhớ tới việc này.

Việc có nặng có nhẹ, đây là chuyện thị phi, làm sao quan trọng hơn Hoàng thượng. Về mặt đại nương nghiêm chỉnh, vội vã ra lệnh, dẫn mọi người đi về phía phòng bếp.

Giữa lúc rối loạn, Ân Hoan đang theo sau đám người, lại cố ý thả chậm bước chân.

Lúc bước đi, nàng như vô ý quay đầu liếc nhìn rừng hoa đào một cái, sau đó mới dường như nghĩ tới việc gì, nhanh chóng cất bước rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 2: Chương 2

Đ

oàn người chân trước vừa mới đi, chân sau, một nam tử vận áo khoác chôn tía ngắn tay đã bước ra từ vườn đào, miệng phát ra tiếng chặc chặc.

“Khá lắm! ngoái đầu nhìn lại nở nụ cười gợi trăm mê luyến! gương mặt như hoa sen, má như hoa đào, mắt như nước thu, mũi như sáo ngọc, đặc biệt là cái miệng nhỏ nhắn kia... Đúng là một nha hoàn nhan sắc tuyệt trần, đáng tiếc ôi đáng tiếc.”

“Nhãn lực Hoàng thượng tốt thật, cách sáu trượng cũng có thể nhìn người rõ ràng như thế. Cùng âm thanh trầm thấp chột xen vào, một nam tử khác không báo trước mà xuất hiện bên hồ.

Người này không ai khác, chính là chủ nhân tòa phủ đệ này —— Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Thần thái hấn ung dung, đôi mắt đen tựa chim ưng, sâu thăm thăm khiến người ta nhìn không thấu.

Thấy người tới, Hoàng Phủ Thao liền ngạc nhiên mừng rỡ, chạy đến bên cạnh hấn.

“Hoàng thúc, người tới lúc nào vậy?”

“Không lâu trước đây.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cười nhạt, ánh mắt lại sắc bén như dao. “Ngay vào lúc ngài lên lút trốn sau vườn hoa đào, như tên tiểu tặc nghe lên chuyện thị phi của người ta.”

Vốn còn đang cười hì hì, Hoàng Phủ Thao nhất thời ngưng đỏ mặt.

“Ta, ta đâu có nghe lên, ta chẳng qua... Đang ngắm hoa!” Y cãi chày cãi cối. “Hoàng thúc không phải cũng khen nhãn lực ta tốt sao? Một đám nha hoàn đứng ngay tại cây hoa đào này, ta chỉ vừa lúc nhìn thấy.”

“Vậy sao? Cũng tốt, Hoàng thượng có nhân lực tốt như vậy, lần này ngự giá thân chinh Thương Lang quốc, chắc chắn có thể vừa đánh đã thắng, khai hoàn trở về, hiện giờ vi thần chúc mừng Hoàng thượng trước.”

“Sao Hoàng thúc lại biết việc này?” Hoàng Phủ Thao sững sốt, tiếp theo vội vàng giải thích. “Đó chẳng qua là do đám cựu thần Ban Lỗ ngu ngốc kia nói xằng nói xiên, nhưng mà ta cũng không có đồng ý.”

“Một khi đã như vậy, kể từ giờ, tốt nhất là ngài nên bắt đầu tự suy nghĩ.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt có điều ngụ ý.

“Suy nghĩ cái gì?”

“Suy nghĩ xem nên làm thế nào để đối phó đám cự thần kia.” Chắp tay sau lưng, đôi mắt sâu thẳm mênh mông gọn sóng, chậm rãi lộ ra ý cười.

“Trận đánh Thương Lang, tẩu só dâng lên đã mấy ngày, ngài lại chậm chạp không phúc đáp, hai hôm nay lại ‘viện có’ thân thể vi thần bệnh nhẹ mà ở lại Vương phủ không về. Nghĩ đến tình nghĩa đồng liêu, nửa canh giờ trước, Ban đại nhân đã dẫn theo một nhóm cự thần tới thăm hỏi vi thần, thuận tiện lĩnh tẩu só gấp, hiện giờ đang ở trong sảnh, chờ ngài cùng thương lượng việc này.”

“Cái gì?” Không ngờ đám người Ban Lỗ lại đuổi tới tận đây, Hoàng Phủ Thao tức giận tới nổi kêu oa oa. “Đám người kia ngay cả nơi này cũng không buông tha, ta mới không gặp!”

“Hoàng thái hậu cũng tới.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhàn nhạt bổ sung.

Lúc này, người nào đó không rên một tiếng, chỉ có sắc mặt trở nên bi thảm vô cùng.

Thân là Hoàng thượng, trên đời này y là lớn nhất, theo lý mà nói, y hẳn không có gì phải sợ, nhưng cố tình, y lại sợ nữ nhân khóc. Vừa khéo, mẫu thân y rất thích khóc, hơn nữa, đã khóc lên là trời

long đất lở không dứt. Mấy ngày nay, y vì trốn đám lão tặc kia mà bơi tới nơi này, bà lại dẫn theo đám Ban Lỗ chạy tới, đây là tuyên bố muốn bắt người sao? Biến sắc, không nói hai lời, lập tức vận công đề khí, ngay lúc y tính nhảy lên đầu cành bỏ trốn thì hai cung nữ đã im hơi lặng tiếng xuất hiện hai bên y. Cả hai mỗi người một bên, nhẹ nhàng dìu tay y, khiến y trong nháy mắt không thể động đậy, có chạy đằng trời.

“Hoàng thượng cát tường.” Hai cung nữ mỉm cười rạng rỡ, cung kính đúng mực mà cúi chào Hoàng Phủ Thao.

“Nô tài to gan, dám vô lễ với Trẫm! Còn không mau buông Trẫm ra!” Phát hiện hai

nha hoàn này chính là tỳ nữ bên người Hoàng thái hậu, Hoàng Phủ Thao lập tức thầm kêu không ổn, ngoài mặt lại làm ra bộ dáng nghiêm nghị.

“Nô tỳ mạo phạm Thánh thượng, tội đáng muốn chết, có điều Hoàng thái hậu cho mời, thỉnh ngài trước tiên vẫn nên theo nô tì đi thôi.” Hai người chẳng những không sợ, không ngại, không buông tay, mà còn cuốn chặt hơn.

Mắt thấy mình chạy trốn thất bại, Hoàng Phủ Thao vội tìm viện binh. “Hoàng thúc, người đừng khoanh tay đứng nhìn chứ, mau tới cứu ta đi!”

“Hoàng thái hậu cho mời, Hoàng thượng

nên đi thì tốt hơn.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mỉm cười, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa từng nhúc nhích. “Mặt khác, cho dù là ở phủ đệ của vi thần, xin ngài cũng đừng quên thân phận, sau này vạn lần đừng bỏ mặc hộ vệ bên người, một mình đi dạo chơi khắp nơi. Nếu không, sau này có xảy ra chuyện gì, vi thần thực sự là lực bất tòng tâm.” Hắc chân thành khuyên can, trong mắt lại tràn ngập nghiêm khắc.

Lúc này, Hoàng Phủ Thao mới hiểu, rõ ràng hai cung nữ này là do Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mang đến.

“Hoàng thúc, bỏ lại hộ vệ đùa loạn khắp nơi là ta không tốt, lần sau ta không dám

nữa, người không thể ——”

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẻ mặt ôn hòa cắt ngang.

“Hoàng thượng có thể ghi nhớ dạy dỗ là rất tốt, vậy cung thỉnh Hoàng thượng đi thông thả, thứ cho vi thần không tiễn.” Nói xong, hấn ngoảnh về phía hai cung nữ gập đầu, nhận được chỉ thị, hai cung nữ vội vàng cúi chào.

“Nô tỳ cảm tạ Vương gia dẫn đường, nô tỳ xin phép lui xuống.”

‘Xách’ theo đương kim Thánh thượng của Kim Huyền Vương triều, hai người không dám chậm trễ, lập tức chạy như

bay về phía đại sảnh.

Mấy đóa hoa đào hồng tươi bông bênh rơi xuống nơi ba người vừa mới rời đi, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đứng im tại chỗ, không đi ngay mà quay đầu, nhìn đại thụ Ân Hoan mới ần nấp như có điều suy nghĩ.

Mỹ nhân tuyệt sắc mặc dù không nhiều, cũng không đáng làm người ta kinh ngạc, nhưng nếu là một mỹ nhân thông tuệ hơn người, biết che giấu hơi thở thì lại đáng giá để người ta phải suy nghĩ.

Nhìn phòng bếp đang lượn lờ khói ở nơi xa xa, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi nghiêng ngẫm thì thầm. “Ân Hoan...

Phải không?”

Bởi vì Hoàng thái hậu và đoàn người Ban Lễ viếng thăm không báo trước, cả tòa Vương phủ cơ hồ là vội tới muốn lật.

Tiền uyển, nô tỳ đang cấp tốc xuyên qua hành lang gấp khúc, vội vàng dâng nước trà và điểm tâm, đầu khác ở phòng bếp, lại càng thêm bận tới người ngã ngựa đổ.

Dưới sự chỉ huy của Lôi đại nương, mọi người không khỏi ba chân bốn cẳng đem hết bản lĩnh, một người làm ba người ăn, xào nấu từng phần thức ăn khéo léo ngon miệng, vội vàng sai người khác mang lên.

Trong lúc bận rộn, ngày qua đêm xuống, bữa tối rồi cuộc cũng chấm dứt, sau khi kéo thân thể mệt mỏi thu dọn sạch sẽ nhà bếp, mọi người, bao gồm Lôi đại nương về phòng nghỉ ngơi sớm, chưa đến giờ Hợi, hậu uyển đã là một mảng im ắng. Ngay lúc này, Ân Hoan đẩy cửa phòng ra, đề khí nhảy lên mái hiên.

Thừa dịp ánh trăng nhàn nhạt, nàng nhẹ nhàng, linh hoạt tựa như chim Yến, nhanh chóng lên xuống mái hiên cao thấp, không chút do dự nhắm hướng Đông - Di Phẩm lâu nơi ở của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mà đi.

Tiếng gió phân phật, vạn vật trôi đi cực nhanh bên khóe mắt, dọc theo đường đi,

nàng quen thuộc, khéo léo tránh thoát toàn bộ Thị vệ tuần tra. Mãi cho đến khi liếc thấy trong tiểu đình xa xa có bóng dáng hai người, mới thu khí đan điền, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau một khối đá lớn.

Giày nhỏ xanh nhạt khẽ bước, từ đầu tới cuối không chút tiếng động.

Dựa vào tảng đá che phủ, đôi mắt trong vắt lướt qua Hoàng Phủ Thao cạnh lan can điêu khắc, trực tiếp nhìn vào người khác, một nam tử diện mạo tuấn mỹ.

Hắn hẳn là Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Nàng vào phủ, chợt nghe nói hắn nhiễm

phong hàn, bị bệnh liệt giường, bởi vậy không thể nhìn thấy hấn, buổi sáng cách ngày, đương kim Hoàng thượng lại dẫn Ngự y vào phủ chữa bệnh cho hấn.

Xem ra y thuật của Ngự y kia không tồi, không quá ba ngày, bệnh nhân như hấn lại có thể ra hóng gió, ngắm trăng, sắc mặt hồng hào, giống như đời này chưa từng một lần sinh bệnh.

Lúc này, hấn ngồi ngay ngắn trên ghế tử đàn khắc hoa, tay cầm quyển sách đọc chăm chú, bên cạnh hấn, Hoàng Phủ Thao dựa vào lan can ngắm trăng. Hai người một thân tôn quý, nhưng không có bất kì ai hầu hạ bên người, hiển nhiên là muốn ở một mình, trong Cúc Hoan đình,

Hoàng Phủ Thao bỗng nhiên đánh vỡ yên lặng —— “Hoàng thúc, không lẽ ngay cả người cũng cho rằng ta nên nự giá thân chinh?”

Xung hô của Hoàng thượng đối với hắn, chứng tỏ nàng đoán không lầm.

“Đối với việc này, vi thần không có ý kiến.”

“Gạt người! Người rõ ràng đứng về phía mấy lão tặc kia, hôm nay còn để cho tỳ nữ của mẫu hậu mang ta đi.” Nắm chặt tay, y nổi giận ùng ùng bước đến cạnh bàn đá.

“Hoàng thượng, tình cảnh này, ngài

không nghĩ là im lặng còn hơn lên tiếng sao?” Ánh mắt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không rời khỏi quyển sách cầm trên tay, chỉ thản nhiên khuyên nhủ.

“Không, ta càng muốn nói! Nếu không nói với người, trên đời này ta còn có thể nói với ai? Ta đã sớm phát hiện đám lão tặc Ban Lỗ kia không muốn thấy ta sống tốt. Từ khi ta đăng cơ tới nay, đã nhiều lần tìm tới ta gây phiền toái, giờ lại muốn ta nự giá thân chinh, ta mới mấy tuổi, họ đã vội ước chi ta trẻ tuổi chết sớm, ta rốt cuộc đắc tội bọn họ chỗ nào?

“Ngài quá lo lắng, Ban đại nhân chỉ đơn thuần suy nghĩ cho chúng ta.”

“Nghĩ cái rắm, đám lão tặc kia ăn no không có chuyện làm, cả ngày nghĩ kế hại ta! Thương lang quốc kia đất rộng biết bao nhiêu? Chỉ một Kim Huyền vương triều mà ta đã cai quản không xong, thêm một Thương Lang quốc nữa, chẳng phải là muốn là đoản mệnh ư?”

“Đoản mệnh thì đoản mệnh đi.” Tiếng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt truyền tới trong gió, bình thản nghe không ra cảm xúc. “Đoản mệnh dù sao vẫn tốt hơn so với hồi hận.”

“Ta đã sớm hồi hận rồi, hoàng đế này căn bản không phải để con người làm mà, ô... Hoàng thúc, không phải người đã sớm biết làm hoàng đế sẽ bị người ta

đưa tới chết, cho nên lúc trước mới sống chết không chịu nhận ngôi vị hoàng đế này đây chứ? Người nói đi! Người nói đi!”

Oa một tiếng, Hoàng Phủ Thao lại không báo trước nằm úp sấp trên mặt đất mà khóc, thấy vậy, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mới buông quyển sách trong tay, nhẹ nhàng nâng mắt.

“Khóc đi, ngài cứ khóc cho đủ trong một lần, rồi bảo đảm ngài không thể khóc được nữa.” Trong lời nói của hắn có điều cảm khái, đáng tiếc người nào đó lại không có nghe ra, ngược lại càng khóc thương tâm.

“Hoàng thúc, ngay cả người cũng chán nghe ta than phiền sao? Không được... Ô, ta cũng thật là đáng thương, vì cai trị vương triều, mỗi ngày ta ngủ không tới hai canh giờ, còn phải đối phó đám lão tặc kia, đến cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, bọn họ nói cái gì được cái đó, ta đây làm hoàng đế nếu phản đối, sẽ bị bọn họ mắng không bằng heo chó, vì sao ta lúc nào cũng không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc như vậy chứ, ô...”

“Ném trái qua đầu khô, mới là người bề trên, tương lai ngài cũng sẽ thành thói quen.” Nói xong, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đột ngột quay đầu nhìn về phía tảng đá lớn mà Ân Hoan ẩn thân.

Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu trong đình, ánh mắt sâu thẳm, tinh nhuệ như đao, xuyên qua bóng đêm dày đặc chuẩn xác chống lại một đôi mắt ngập nước.

Khoảnh khắc ấy, Ân Hoan chỉ cảm thấy lòng run lên thật mạnh, vội vàng nín thở theo bản năng, muốn xoay người rời đi, lại không cẩn thận giẫm lên một đoạn cây khô.

Răng rắc! Âm thanh nứt gãy của cành khô, có vẻ đặc biệt vang dội giữa đêm yên tĩnh.

“Là ai?” Trong đình, Hoàng Phủ Thao không khỏi kinh hoảng kêu lớn.

Thị vệ ở gần đây, nghe thấy tiếng y la, lập tức chạy như bay đến từ bốn phương tám hướng, trong đó có người tinh mắt, rất nhanh đã phát hiện Ân Hoan, vội cầm đao chém tới, những người khác cũng gia nhập cuộc chiến.

Giữa đao quang kiếm ảnh, Ân Hoan cho dù lấy một địch mười, tay không tác sát cũng không hề kinh hoảng, ngược lại khí định thần nhàn mà thi triển một bộ pháp kì dị khéo léo, thông dong tránh từng nhát đao lạnh lẽo. Chỉ trong thời gian một ly trà nhỏ, đã đột phá hết vòng vây đánh.

Đề khí một cái, mắt thấy có thể thuận lợi chạy khỏi, nhưng trong đêm đen, một

viên đá nhỏ đột nhiên xé gió mà đến, ngay giữa huyết đạo của nàng, nháy mắt toàn thân chấn động tê liệt, lập tức ngã xuống, không thể động đậy.

Thị vệ tám hướng không để lỡ thời cơ, nhanh chóng cầm vũ khí muốn chém về phía cổ nàng —— “Vương gia?” Không hay Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đã tới bên cạnh, tất cả mọi người đều giật mình sửng sốt, nhưng nhớ tới thân thủ Ấn Hoan không tệ, lại vội vàng đề phòng. “Vương gia, người này thân thủ không kém, ngài trăm ngàn lần đừng đến gần ——”

Hắn giơ tay lên, chặn hết thủy âm thanh.

“Tỳ nữ này không có ý đả thương người,

tất cả lui sang một bên!” Hấn thản nhiên chỉ thị, tuy mọi người đều vì hấn mà lo lắng, nhưng không ai dám nghi ngờ uy nghiêm của hấn, vậy nên toàn bộ đều ‘thùng thùng thùng’ rút sang một bên.

Có điều cho dù như vậy, đoàn người vẫn không hạ vũ khí xuống, ngược lại nín thở tập trung, bày sẵn trận địa đón địch, chỉ sợ Ân Hoan cùng đường phản công.

Đúng vào lúc này, một trận gió đêm đột ngột quét qua, tầng mây mỏng manh nhẹ nhàng dời đi, nàng Trăng lại lần nữa rạng rỡ mặt mày, mềm mại chiếu một tầng ánh sáng rực rỡ lên mặt đất. Đồng thời cũng soi rọi gương mặt nhỏ nhắn diễm lệ vô song của Ân Hoan, dưới ánh trăng,

gương mặt ấy lại càng tuyệt mỹ xuất trần.

Đám thị vệ vốn đang đằng đằng sát khí, vừa nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo kia, không khỏi đánh mất thần hồn, chỉ có Hoàng Phủ Hạo Nguyệt là không bị ảnh hưởng, ánh mắt vẫn như cũ không hề thay đổi.

“Quả nhiên là người.” Hắc cúi đầu, nhìn thẳng cặp mắt trong suốt không một tia tạp chất kia.

“Người biết ta?” Ân Hoan nhướn mày, không cho rằng cả hai đã từng gặp mặt.

Hắc không đáp mà hỏi lại: “Người lấy thân phận nha hoàn trà trộn vào phủ đệ

của ta, rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Được lệnh của gia sư, đến làm nhiệm vụ.” Nàng không chút chần chừ, nói ra sự thật.

Kế hoạch của nàng vốn là âm thầm bảo vệ hấn, nhưng bây giờ bị phát hiện rồi, nàng cũng dứt khoát mở cánh cửa ra, nói cho rõ ràng, có điều Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không dễ gì tin tưởng lời nói từ một phía của nàng.

Từ sớm, sau khi hấn phát hiện thân phận khả nghi của nàng, liền gọi Tổng quản đến hỏi rõ lai lịch.

Theo lời Tổng quản, nàng là do một ông

lão bảy mươi nhò vả, ông lão này mấy năm trước từng có ân với ông ta, ông ta vẫn khắc sâu trong lòng, cho nên mới phá lệ nhận nàng làm nha hoàn. Mới vào phủ ba ngày.

Cùng lắm là thêm một người nha hoàn, cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng nàng thân mang võ công, lại thêm thời gian vào phủ cùng lúc Hoàng thượng đến viếng thăm, trùng hợp chồng chất, khiến người ta không thể không cẩn thận đề phòng.

Hắn lại cẩn thận hỏi: “Lệnh sư là?”

“Ân Phong.” Nàng thản nhiên trả lời, nhìn thẳng ánh mắt của của hắn, trong

suốt như nước. “Ông phải ta tới bảo vệ ngài.” “Ta?” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt sững sờ.

Hắn xuất thân từ dòng dõi quý tộc, từ nhỏ đã lớn lên ở cung đình, tuy rằng mười tám tuổi chuyển ra ngoài, nhưng cũng chỉ lui tới với những người thuộc hoàng thân quốc thích, công thương văn nhân, chưa bao giờ có bất kì dính dáng gì với giang hồ, lại càng chưa từng nghe qua người tên Ân phong này.

Một người vốn không quen biết, nhưng lại phải đề nghị tới bảo vệ hắn, chẳng phải kì quái ư? “Sư phụ tính ra ngài gặp năm hạn bất lợi, năm nay có tai nạn, ắt có tử nạn.” Nàng nói cặn kẽ sự tình hơn,

lại trông thấy mọi người cùng nhau biến sắc.

“Cái gì?” Ngay cả Hoàng Phủ Thao tới trể cũng thay đổi sắc mặt, nhưng y không dám lộ mặt, chỉ dám đứng sau lưng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, giơ ngón trỏ đeo nhẫn ngọc ra, tức giận phì phò chửi mắng. “Tỳ nữ lớn mật, thân phận Hoàng thúc ta là gì? Người lại dám ở đây nói xằng nói bậy, rửa hấn chết sớm!? Người không muốn sống nữa có phải không?” “Ta không hề nói bậy.” Ân Hoan nhìn đầu ngón tay kia, giọng điệu kiên quyết. “Gia sư tinh thông bói toán, am hiểu Huyền hoàng thuật, quả ông bói ra, chưa bao giờ sai.”

“Người còn dám nói láo!”

“Ta nói đều là sự thật, tin hay không tùy người.” Nàng nhú mày, không muốn tranh cãi nhiều. “Trái lại, đường đường là vua một nước, chỉ dám trốn sau lưng người khác la hét, chẳng lẽ không dám gặp người?” Nhìn bóng dáng trốn sau cánh tay rộng rãi kia, nàng không cung kính như người bình thường, mà lại càng không khiêm tốn, trực tiếp dùng ‘ta’, ‘người’ xưng hô.

Không ít người đều vì thái độ bất kính của nàng mà thở hắt kinh ngạc, không thể tin được lá gan của nàng lại lớn tới mức này, tin chắc, nàng tuyệt đối không sống qua đêm nay.

Vừa nguyên rửa Vương gia chết sớm, vừa bất kính với Hoàng thượng, chính là tội chết đó. Hoàng thượng nhất định sẽ cho người chém đầu nàng, thậm chí còn có thể giết cả tộc nhà nàng! Mọi người không khỏi nhìn về phía Hoàng thượng, chờ xem y xử trí Ân Hoan như thế nào, ai ngờ người này, lại một hồi lâu không lên tiếng, hơn nữa còn từng chút từng chút rút ngón trở về.

Mọi người không khỏi lộ vẻ hoang mang, chỉ có Hoàng Phủ Hạo Nguyệt là nhàn nhạt ý cười, lên tiếng phá vỡ yên lặng.

“Hoàng thượng, ngài nên về tắm rửa nghỉ ngơi trước đi.”

“Chuyện này

Hoàng Phủ Thao quả thực rất giận, có điều nghĩ tới mình mới vừa làm trò hề, hơn nữa rất có khả năng —— kì thực hẳn là đã bị tiểu mỹ nhân này nhìn thấy hết, y muốn đâm đầu chết cho rồi! Nếu nàng truyền việc này ra ngoài, sau này y còn mặt mũi gì sống trên đời nữa? “Đêm đã khuya, sáng sớm ngày mai ngài còn phải hồi cung lâm triều.” Hắn tiếp tục nhắc nhở, đồng thời ra hiệu thị vệ bên người Hoàng Phủ Thao, dùng thân thể cao lớn, hoàn toàn che phủ y. “Việc này giao cho vi thần xử lí là tốt rồi.” “Cũng tốt, cứ làm thế!” Hoàng Phủ Thao cũng biết mình không thích hợp ở lại, nhưng vẫn

cứ nhìn không được mà cường điệu. “Có điều người nên trông chừng nha hoàn này cho kĩ, nhất thiết đừng để nàng trốn thoát, đợi sau khi tra ra manh mối sự tình, nhất định phải bắt báo cho Trầm.”

“Đó là đương nhiên.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Nhận được bảo đảm, Hoàng Phủ Thao mới cam tâm tình nguyện để cho thủ hạ che chắn rời đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ biến mất sau hành lang dài, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mới chậm rãi quay đầu, không ngờ lại đối diện với một đôi mắt trong suốt.

Nàng nhìn hẩn chăm chú, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, lại có ý nghiên cứu.

Hẩn bình tĩnh hỏi: “Người còn điều gì muốn nói?”

Nàng gật đầu, quả thật thẳng thắn nói ra nghi ngờ trong lòng —— “Ngài có gần gũi nữ nhân không?”

Uống! Không ngờ Ân Hoan mở miệng, vẫn to gan lớn mật như vậy, nói lời giật gân, Thị vệ bên cạnh đều ào ào hít sâu một hơi, vẻ mặt giận dữ, đao thương kiếm kích trong tay kêu leng keng leng keng, giống như chỉ cần Hoàng Phủ Hạo Nguyệt ra lệnh một tiếng, sẽ quét lên cổ nàng.

“Tại hạ chưa cưới vợ, đương nhiên là không có.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không bị ảnh hưởng chút nào, vẻ mặt như cười như không. “Vậy sao?” Ân Hoan thất vọng khép mi, nhưng cũng chưa hết hi vọng. “Vậy có gần gũi nam tử không?” Nàng lại hỏi, ánh mắt tràn ngập chờ đợi, như ước sao hắn có thể dùng sức mà gặt đầu.

Lúc này, ngay cả cằm của mọi người cũng đều rụng xuống.

Bọn họ không dám tin, trừng mắt mà nhìn Ân Hoan, cứ như trên đầu nàng bỗng dựng mọc ra một đôi sừng, vũ khí trong tay cũng run lợi hại hơn, sắc mặt càng

thêm xanh mét.

“Vì sao hỏi như thế?” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn không tức giận, đáy mắt chứa ý cười, càng lúc càng đậm.

Hai tay chấp sau lưng, hắn nhích gần một chút về phía nàng, lại ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng mềm mại tao nhã.

“Bởi vì ta muốn biết, rốt cuộc ta nên đề phòng nam hay nữ.” Vẻ mặt nàng vẫn nghiêm túc. “Theo như cách nói của gia sư, đối tượng có thể là nam cũng có thể là nữ, bởi vì đào hoa kiếp cũng không chỉ giới hạn trong nữ nhân, ta phải biết rõ ràng đối tượng mới được.

“Đào hoa kiếp?” Hấn nhíu mày, đồng thời cũng phân rõ, hương thơm trên cơ thể nàng, đúng là mùi hoa đào say lòng người.

Nàng gật đầu, mấy sợi tóc đen mềm mại như tơ lụa rủ xuống trước ngực, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Lúc này phía chân trời, gió lại bắt đầu nổi lên, tầng mây lững lờ trôi, hoa đào rụng rả rượi đẹp thi nhau rơi xuống, gặp phải gió, bay đến tóc nàng, mép váy, cùng với —— trên lồng ngực của hấn.

Nhặt cánh hoa đào quá đôi tươi đẹp đã vừa vắn rơi vào vị trí trái tim, hấn nghe

thấy nàng dùng âm thanh cực kì mượt mà thanh thúy nói: “Đúng vậy, năm nay ngài phạm đào hoa!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chương 3

E

dit: Mèo Mạnh Mẽ

Rốt cuộc, nàng lại thành nha hoàn bên người hắn.

Nhìn cửa phòng khép chặt kia, Ân Hoan bình tĩnh trầm tư.

Nàng hiểu, hắn không tin nàng.

Cũng hiểu, sở dĩ hắn phải nhận nàng làm nha hoàn bên người, là vì ở gần giám thị nàng.

Lại càng hiểu, bởi trận phong ba đêm qua, tất cả mọi người đều liệt nạng vào hàng thích khách.

Nhưng nàng không sao cả.

Đêm qua, nàng vốn có thể thuận lợi trốn thoát, nhưng không ngờ có người chỉ dùng một hòn đá nhỏ, đánh trúng huyết đạo của nàng, nội lực kia thật thâm hậu, chứng tỏ Vương phủ này tuyệt đối là ngọa hổ tàng long, nhân tài đông đúc. Xem như hôm qua nàng nhất thời chạy được, thì tuyệt đối cũng không trốn thoát được về sau.

Có thể lấy thân phận nha hoàn bên người

mà ở gần bảo vệ hẳn, nàng cầu còn không được, có điều nha hoàn bên người rất cuộc phải làm những gì? Công việc ở sái phòng thì còn có Lôi đại nương chỉ thị, nhưng giờ nàng đột nhiên được điều đến Di Phẩm lâu, chỉ biết mình phải một tác không rời Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, còn lại thật sự là hoàn toàn không biết gì cả.

“Người nên đi lấy nước đi!” Một giọng nói thản nhiên, bỗng cắt đứt dòng suy nghĩ của Ân Hoan, Lâu Tây – Thị vệ bên người của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ân Hoan như bóng ma.

“Tại sao?” Vẻ mặt Ân Hoan vẫn bình tĩnh, dường như không hề bị dọa.

Lâu Tây đầu tiên là liếc nhìn nàng một cái, sau đó mới mặt không chút thay đổi trả lời: “Vương gia dậy.”

“Ta biết.” Nàng nghe thấy động tĩnh trong phòng. “Nhưng hửn có tay có chân, tại sao muốn ta đi lấy nước.” Nàng cân nhắc hỏi, không hiểu vì sao chuyện đơn giản như vậy còn muốn người khác làm thay? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ân Hoan, Lâu Tây sầm mặt, lạnh giọng nói: “Bởi vì ngươi là nha hoàn.”

“Vậy ư?” Nàng không khỏi nhú mi, thực sự không hiểu quy củ của nhà giàu người ta. “Vậy ngoài lấy nước, ta còn phải làm những gì?” Nàng không ngại học hỏi kẻ

dưới, quyết định hỏi nội dung công việc cho rõ ràng.

“... Người còn phải hầu hạ Vương gia thay y phục.” Một lúc sau, Lâu Tây mới đáp lời, chỉ là giọng điệu có chút miễn cưỡng.

“Tại sao phải giúp hắn thay y phục, bệnh của hắn không phải đã tốt rồi sao?” Nàng thật sự không hiểu, nàng nghĩ chỉ có trẻ con, người bệnh, người già và người chết mới cần người khác hỗ trợ thay quần áo, làm Vương gia thế nào mà ngay cả bốn loại người kia cũng không bằng? Lúc này, Sắc mặt Lâu Tây trực tiếp trầm xuống, từ kẽ răng nặn ra âm thanh.

“Bởi vì ngài là Vương gia, Vương gia phải được hầu hạ!” Lát sau, lại không nhìn được mà nói: “Từ trước tới nay người làm việc đều phải hỏi nguyên nhân sao?”

Ấn Hoan chưa kịp trả lời, một chuỗi tiếng cười trầm thấp mà trong trẻo đã xen vào.

Cửa phòng khép kín bất ngờ bị người ta đẩy ra, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt tinh thần sáng láng xuất hiện sau cánh cửa, đã sớm chuẩn bị xong.

“Vương gia!” Lâu Tây vốn đang nghiêm mặt, lập tức ăn năn cúi đầu. “Ty chức đáng chết, lại đánh thức Vương gia.

"Sớm tỉnh." Hắc lơ khẽ cười nhạt. "Lâu Tây, khó được gặp người tức giận, xảy ra chuyện gì?" Tuy nói như vậy, nhưng hắc lại nhìn thẳng về phía Ân Hoan, phát hiện nàng cũng đang nhìn hắc, ánh mắt vẫn chuyên chú, trong suốt như tối hôm qua, nụ cười trên môi hắc không khỏi sâu hơn.

Lâu Tây hạ thấp giọng, uyển chuyển nói: "Vương gia, nha đầu này cần được huấn luyện."

Vương gia không thích có người phục vụ, vì vậy cho tới nay, bên cạnh chỉ có Thị vệ hắc đây, nhưng ai ngờ đêm qua, Vương gia lại đột ngột quyết định thu nha đầu không rõ lai lịch này làm nha hoàn

bên người.

Về chuyện này, tuy hấn cho rằng không ổn, nhưng cũng không dám trái ý Vương gia, nhưng hấn trăm ngàn lần không ngờ, nàng lại cái gì cũng không hiểu, thậm chí trong lời nói cũng không có trên có dưới.

Vương gia là hoàng tộc cao quý, lại là đại thần đương triều, người lui tới đều là quan to kẻ quyền thế, mang theo nha hoàn cái gì cũng không biết ở bên người, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện cười ồ ào.

"Vậy sao?" Hấn vẫn cười, khiến người ta không đọc ra tâm tư của hấn.

Một bên, Ân Hoan không có chậu, không

cách nào mức nước, không thể làm gì khác hơn là rút ra một mảnh khăn lụa từ trong tay áo, đi tới bên cái hồ cách đó không xa, thấm chút nước trong, sau đó nhanh chóng trở lại bên cạnh hai người.

Chia khăn tay ra, nàng nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Hạo Nguyệt. "Bây giờ không kịp, ngày mai ta sẽ chuẩn bị tốt, ngài chịu chờ một chút đi."

"Lớn mật, ngươi lại dám——"

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt giơ tay, lập tức ngăn cản Lâu Tây rống giận.

Trước tiên hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt kia một lúc lâu, tiếp đó

mới mỉm cười nhận lấy khăn tay.

Nắm khăn lụa ẩm ướt trong tay vào tháng ba giá lạnh, làm người ta không khỏi có chút run rẩy, nhưng hấn lại mặt không biến sắc đem khăn lụa lạnh lẽo kia trực tiếp phát lên mặt.

"Quê quán người ở đâu?" Hấn như nói chuyện phiếm mà hỏi, cảm thấy phẩm chất khăn tay không bằng khăn trắng mềm mại hay dùng, nhưng lại mang theo hương hoa đào thanh nhã mê người.

Đó là mùi của nàng.

Dù cùng là hương hoa đào, nhưng hoa đào thật mùi hương nồng đậm, thua xa

hương hoa đào nhanh nhả sâu sắc trên người nàng.

Hạ khăn trắng, khoe môi không khỏi chậm rãi nâng lên, hần không dấu vết đưa khăn ngang chớp mũi, tiếp tục lau mặt.

"Tiểu Tiểu cốc." Nàng có hỏi có đáp, không chút giấu giếm.

"Tên cốc này thật kì lạ, nhưng hình như chưa nghe nói qua." Lau xong mặt, hần tiếp tục lau đôi tay, động tác không nhanh không chậm, ưu nhã cao quý, nhìn Ân Hoan không chớp mắt.

"Tiểu Tiểu cốc là do gia sư đặt, chính xác mà nói, ngọn núi kia nên gọi là Phi

Thạch Phong." Nàng trịnh trọng nói, đôi mắt vẫn nhìn hắn không rời.

Mặc dù nàng luôn không quan trọng đẹp xấu, nhưng nàng vẫn không thể không thừa nhận, hắn thật là một nam tử tuấn mỹ.

Trên gương mặt anh tuấn, khắc một đôi lông mày đẹp đẽ, trên trán tràn đầy nét hiên ngang khí phách, đôi mắt như chim ưng, có lúc sắc bén, có lúc ôn hòa, chung quy sâu sắc thâm thúy, khiến người ta không tự chủ được muốn nhìn thêm mấy lần; mũi rất thẳng giống như tính cách của hắn, kiên cường mà chính trực, đôi môi dày không lộ vẻ bạc tình, làm người ta cảm thấy thân thiện. Nhìn chung mà

nói, hấn tuần mỹ oai hùng, gần như hoàn mỹ, nam tử như vậy có đào hoa kiếp, thật sự chẳng có gì lạ, trái lại hấn chậm chạp không lập gia thất, mới khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Nghe cách hấn nói, hình như hấn không gần gũi nữ nhân, thanh tâm quả dục như thế, đào hoa kiếp này rốt cuộc chừng nào mới tới? Nàng đợi không kịp muốn đọc "Tật Quang tàn ảnh" rồi đây! Ân Hoan suy nghĩ mất hồn, không phát hiện Lâu Tây bên cạnh sau khi nghe thấy “Phi Thạch Phong”, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cũng nháy mắt một chút .

"Rõ ràng là núi, lại gọi thành cốc, xem ra

tôn sư cũng là người khác thường." Hấn cười một tiếng, đồng thời cực kỳ tự nhiên đem khăn lụa bỏ vào tay áo trong lúc rối rắm.

"Gia sư quả thật là khác người." Nàng cũng đồng ý, không phát hiện hấn mờ ám. "Chút nữa ngài muốn đi đâu?" Nàng hỏi, bắt đầu tò mò hoàng thân quốc thích thường ngày rốt cuộc làm những gì?

"Hôm nay phải vào cung một chuyến, trước đây, phiền người giúp một tay chuẩn bị đồ ăn sáng, đừng quên phần người và Lâu Tây." Hấn ôn hòa yêu cầu, thái độ tao nhã hữu lễ.

Cảm nhận được sự hiền hòa của hấn,

nàng không chân chờ, lập tức gật đầu, bên môi đỏ mọng cũng không khỏi nở ra nụ cười dịu dàng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ.

Thật ra thì cũng đúng lúc nàng muốn đến phòng bếp một chuyến, thứ nhất là báo cho đại nương việc nàng đã trở thành nha hoàn bên cạnh Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, thứ hai là thuận đường xem tình trạng Đoàn Đoàn, Viên Viên một chút. Tỷ muội cùng phòng với nàng kia, sáng sớm thức dậy không nhìn thấy nàng, nhất định sẽ lo lắng.

Ấn Hoan mới xoay người đi, Lâu Tây bên cạnh lập tức lên tiếng.

"Vương gia, nàng cũng chỉ là một nha đầu không rõ lai lịch, ngài cần gì phải nói chuyện với nàng tốt như vậy ——"

"Lâu Tây, nói về Phi Thạch Phong kia một chút đi." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chột cắt lời, dù giọng điệu hần ôn hòa như trước, nhưng trong mắt lại nghiêm nghị hơn.

Lâu Tây sợ hãi, vội vàng sửa miệng đáp lời: "Phi Thạch Phong là nơi sinh trưởng của nhiều loại thảo dược trân quý nổi tiếng, đỉnh núi quanh năm mây che tuyết phủ, khí hậu không ổn định, lại có đá lớn bay loạn, không có đường đi, nếu không có khinh công kinh người, thật sự khó có thể thuận theo đá mà lên, cho tới nay

không ai có thể thấy được cảnh tượng đỉnh núi kia, vậy nên có tin đồn, Phi Thạch Phong này là nơi tiên nhân tu hành." "Tiên nhân?" Nhớ tới bộ pháp khéo léo, quý dị khó phân của Ân Hoan đêm qua, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi nhú mày. "Chắc không phải tiên nhân?"

"Ý của ngài là."

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chỉ cười không nói.

Thật ra phát hiện nàng, chỉ là ngẫu nhiên.

Đêm qua, nhờ vào tảng đá lớn che chắn, nàng che giấu bóng dáng hơi thở rất tốt,

nếu không phải gió đêm chợt chuyển hướng Bắc, mang một làn hương hoa phát qua đình, hẳn cũng sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường.

Hương hoa đào tháng ba, quanh Cúc Hoan đình quả thực có hoa đào, nhưng tất cả đều ở hướng Nam, nơi đầu ngọn gió lại truyền đến mùi hoa, hẳn mới hoài nghi có người mai phục.

Hắn vốn tính toán yên lặng theo dõi biến hóa, ai ngờ Hoàng Phủ Thao nói khóc liền khóc —— mặt mũi Hoàng thượng quan trọng cỡ nào, hẳn chỉ còn cách đánh đòn phủ đầu, kết quả biểu hiện của nàng vượt ra ngoài dự đoán của hắn! Đôi mặt đao quang kiếm ảnh, sát khí hung ác,

nàng lại không kinh hoảng không khiếp sợ, hết sức thông dong. Đôi mắt với vua một nước, thái độ cũng không kiêu ngạo không tự ti, thẳng thắn đến nỗi khiến người ta không nhìn được mà tán thưởng.

Nhớ tới bộ dạng mặt không biến sắc của nàng đối với Hoàng Phủ Thao vào đêm qua, tròng mắt đen sâu thẳm không khỏi lại hiện lên ý cười.

Bắt đầu từ ánh mắt, đôi mắt nàng chính là loại trong suốt, tinh khiết không lẫn một tia tạp chất, giống như là hai đầm nước trong, dù người muốn rong chơi trong đó.

Trong mắt nàng, cõi đời này không có cao thấp quý hèn, chỉ có chánh nghĩa hắc

bach.

Trong mắt nàng, hấn không phải Vương gia, chỉ là một phàm phu tục tử.

Vì vậy trong lòng hấn, nàng cũng không còn là một nhân vật khả nghi nữa.

Không còn là.

Kim Huyền Hoàng cung, lấy Giám Cổ hồ làm trung tâm mà phân ra Bắc Cung Thành, Đông Uyển, Nam Tuế Sơn và Tây Ngự Lâm, điện đường lầu các, cung quán đình đài bố trí khắp nơi, hành lang dài rộng, cầu uốn cong ngoằn ngoèo, đường lớn đường bé, quy mô cực lớn, khí thế khoáng đạt, kiến trúc nguy nga lộng lẫy.

Vừa vào cửa cung, Ân Hoan liền theo bước chân trầm ổn của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, đạp trên đường đá rộng rãi, một đường đi về phía Nam. Trên đường đi qua không ít đình đài lầu các, hành lang đá dài, trong đó rất nhiều cung nữ thái giám qua lại không ngớt, bước chân vội vã, như gấp gáp làm việc, nhưng càng đi xa về phía Nam, bóng người càng ít, ngay cả đường đá lớn cũng không thấy bóng dáng, chỉ có ngói như ý khéo léo xếp thành đường mòn ở Lâm Viên .

Trên ngói đỏ khắc các loại hoa cỏ, chim chóc, loài thú cát tường. Hình dáng chim muông khác nhau, trông đều rất thật, linh hoạt sinh động, giống như nháy mắt sau

đó, sẽ nhảy ra khỏi mái ngói, bay múa đầy trời.

Tiếp tục đi về phía trước ước chừng một khắc đồng hồ, một làn thư hương nồng đậm bỗng xông vào mũi.

Phía trước, là một sảnh rộng rãi năm phòng, ở giữa là gian thư phòng xanh biếc, ánh nắng từ phương Đông tà tà rơi trên bồn hoa lưu ly, khiến cả phòng sáng bừng rực rỡ.

Trên bồn hoa lưu ly, U Lan mới nở, tầng tầng hoa ảnh chiếu lên màn cửa sổ, tao nhã như thơ.

Phía Tây, trên hành lang thủy tạ, mấy

người cung nữ đang cầm chiếc giỏ sơn vàng, lạo xạo bước qua, mềm mại như hoa nở, mặt hồ sặc sỡ hoa gấm thỉnh thoảng phát ra tiếng nước, không khí thanh thản lại yên tĩnh.

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vén áo dài, đang muốn vào nhà thì có ba gã nam tử trung niên mặc áo quan, gấp gáp chạy tới từ bên hành lang.

"Duệ Vương gia, sao ngài lại đến đây? Không phải còn bệnh sao?" Ba người xa xa liền cất giọng nói, tựa như vội vã muốn giữ người, lát sau, mới thở phò phò chạy đến thư phòng.

Vừa hạ triều, bọn họ nghe thấy tin Hoàng

Phủ Hạo Nguyệt vào cung, nên chạy vội như vậy, chính là vì muốn tới nơi này gặp hắn một lần.

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt là hoàng tộc, tướng mạo xuất chúng, phẩm hạnh đoan chính, tài hoa đầy người, tuy chỉ nhậm một chức quan Điện Khách nho nhỏ, nhưng ai cũng biết hắn rất được Hoàng thượng coi trọng, bao nhiêu quốc sự đều phải cùng hắn bàn bạc thảo luận, sau đó mới có thể kết luận, văn võ bá quan trong triều đều ước gì có thể cùng hắn đặt quan hệ, bọn họ hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Hôm nay bọn họ bắt được cơ hội khó có, nhất định phải nịnh bợ thật tốt.

“Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, bệnh phong hàn đã dứt.” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chấp tay làm lễ, thái độ ôn nhã, không chút đáng vẻ hoàng tộc kiêu ngạo.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt, có điều hai, ba năm qua, hình như Vương gia bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, thật đúng là làm người ta lo lắng đây!" Chương đại nhân vẻ mặt quan tâm, than thở liên tiếp, giống như người bệnh là nhi tử của mình vậy.

"Đúng vậy, ngài là trụ cột của triều đình, bao nhiêu chuyện trong triều đều phải dựa vào ngài, ngài trăm ngàn lần không thể sơ xuất a." Đàm đại nhân cũng gấp gáp nói hùa theo, bộ lộ tình cảm trong

lời nói.

Mắt thấy hai vị đồng liêu lần lượt vỗ mông ngựa, Phương đại nhân cũng không thua người, vội vàng lấy lòng tiếp."Chương đại nhân và Đàm đại nhân nói không sai, hạ quan nghe nói sâm đỏ rất hữu ích đối với thân thể, đúng lúc trong phủ hạ quan có mấy cây sâm đỏ, không bằng hôm nay hạ quan sai người đưa đến phủ ngài ——"

"Ý tốt của Phương đại nhân, tại hạ xin lĩnh tấm lòng, nghe nói lệnh đường gần đây thân thể hư nhược, ngài vẫn nên giữ lại tận hiếu đi thôi." Về mặt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt ôn hòa, nhã nhặn từ chối, hẳn là rất rõ ràng tình trạng gia đình đối

phương.

"Này." Mặc dù giọng điệu của hắn ôn hòa, trên mặt tươi cười, nhưng ai không hiểu được đây thật ra là cây đing mềm, sắc mặt Phương đại nhân nhất thời cứng ngắc, không biết nên làm sao xuống đài.

"Hôm nay tại hạ vào cung, là để dịch sách, mấy ngày nay ngã bệnh, phí không ít thời gian và tiến độ, sợ rằng phải bận rộn đến khuya." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chột thay đổi đề tài, ánh mắt vẫn ôn hòa, nhưng người thông minh cũng hiểu được, hắn đây là đang đuổi người.

Sắc mặt Phương đại nhân càng đông

cứng hơn, mặc dù khó lắm mới có cơ hội bắt chuyện, nhưng cũng chỉ đành nói theo: "Đã như vậy, hạ quan cũng không tiện quấy rầy, nhưng kính xin Vương gia bảo trọng hơn, xuân này còn se lạnh, lần tới nên ngồi kiệu đến đây đi, có kiệu chắn gió cũng tốt hơn!"

Kim Huyền hoàng triều, chỉ có hoàng thân quốc thích và quan nhất phẩm mới có thể ngồi kiệu vào cung, nhưng Vương gia thân thể yếu ớt này lại luôn khác người, một năm bốn mùa, luôn đi bộ vào cung, thật là khiến người ta nghĩ mãi không thông a.

"Đa tạ Phương đại nhân quan tâm." Hắc cười cười không ý kiến, tiếp đó quay

đầu, liền xoay người vượt qua ngưỡng cửa, tiến vào thư phòng.

Phía sau, Lâu Tây cùng Ân Hoan cũng theo vào.

Mắt thấy bóng dáng cao to kia đi xa, Đàm đại nhân vẫn trăm phương ngàn kế muốn lấy lòng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, không quản lễ nghi cung đình, liên tục mặt dày hô: "Đúng rồi, hạ quan nghe nói hoa đào trong phủ của ngài ——" lời nói gấp gáp, vào khoảnh khắc Ân Hoan quay đầu lại, liền dứt đoạn.

Ân Hoan vốn không muốn gây sự chú ý của người khác, từ khi vừa vào cung, liền cố ý đi ở sau lưng Hoàng Phủ Hạo

Nguyệt, kết quả Đàm đại nhân này kêu một cái, nàng đi phía sau quay đầu, đứng lúc đối mặt cùng ba người.

Nhìn ba người sững sờ si mê, nàng cau mày không nói, ngược lại Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhanh chóng bước ra từ thư phòng.

"Đàm đại nhân, còn có việc gì?" Hắc ôn hòa hỏi, bóng dáng cao lớn, hoàn toàn che khuất Ân Hoan.

"Ồ, là như vậy." Mặc dù không còn nhìn thấy, nhưng Đàm đại nhân lại không nhịn được nhìn thêm mấy lần về phía Ân Hoan, ánh mắt rõ ràng có sự si mê. "Hạ quan nghe nói trong phủ của

ngài mỹ nhân kiều diễm. không không, là hoa đào kiều diễm, không biết mấy ngày này có thể." Nói không tới ba câu, lại nhìn trộm bên kia.

Thấy thế, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi híp mắt, chột bước một bước dài về phía trước.

"Ý Đàm đại nhân, là muốn đến phủ tại hạ ngắm hoa?"

Không ngờ hần lại đột nhiên tới gần, Đàm đại nhân bị dọa sợ tới nỗi muốn nhảy lên tại chỗ, hai người khác, cũng không khỏi hồi hồn từ trong kinh ngạc.

Nhìn người có vẻ lịch sử nho nhã, kì

thực khí thể bức người kia, ba người há mồm muốn nói, nhưng một hơi mắc tại cổ họng, không phát ra được nửa lời.

"Hoa đào xán lạn, quả thật hấp dẫn người, nhưng các vị đại nhân cần gì phải gò bó trách viện nho nhỏ? Ven hồ Lạc Hà, hai bên bờ có hoa đào tươi sáng xinh đẹp, cỏ xanh làm nền, sóng nước mênh mông, chẳng phải càng có sức hấp dẫn hơn sao." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cười như không cười mà đề nghị, giọng nói lười biếng, không hiểu sao lại làm cho người ta căng thẳng.

"Này. Đúng, đúng, Vương gia nói thật sự rất đúng." Ba người chỉ có thể cười gượng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý

định, liếc nhau một cái, lại vội vàng nói: "Vậy không bằng để ngày khác, hạ quan thuê một chiếc thuyền hoa, thưởng rượu ngắm hoa ở trên hồ Lạc Hà, đến lúc đó kính xin Vương gia vui lòng đến dự." "Để sau rồi nói." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhàn nhạt nói, thái độ lập lờ nước đôi, khiến cho người ta mờ mịt không rõ.

Ba người nheo mắt nhìn nhau, còn muốn nói thêm điều gì, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đã đi trước một bước.

"Thời gian không còn sớm, chắc hẳn các vị đại nhân còn có chuyện quan trọng phải bận rộn chứ?"

"A..... Này....."

"Vây thì đi thông thả, thứ cho tại hạ không tiễn." Giương ống tay áo lên, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khách khí nữa, vừa nói dứt lời, không đợi ba người phản ứng, liền xoay người tiến vào thư phòng.

Nhìn ba người ngây người như phỗng sững sờ tại chỗ, khước môi Ân Hoan nhếch lên, cũng xoay người đuổi theo bước đi của hắn.

Trong thư phòng, cửa sổ bốn phía đều mở, màn trúc nửa hé, sáng sủa sạch sẽ.

Trên bàn gỗ mun đặt một xấp thư, còn có mấy quyển sách không tên, Ân Hoan chỉ

nhìn thoáng qua, liền vòng qua cái bàn đơn giản mà quý giá kia, đi tới cạnh giá sách cao ngút phía tây.

Nàng bước nhanh qua các giá sách, phát hiện từ đáy đến đỉnh mỗi giá, chứa ít nhất ba trăm quyển sách.

Chủng loại sách bao la phong phú, sử dụng chính văn, y nông binh pháp. Các loại sách, phân loại sắp xếp chỉnh tề, mà trước mắt của nàng, vừa lúc là một bản binh thư! Mắt đẹp sáng lên, nàng lập tức rút sách ra, cúi đầu đọc.

Bên bàn, Lâu Tây vội vàng mài mực, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt thấy nàng mới chốc lát đã xem tới say mê, không khỏi

nở nụ cười." Ân Hoan."

Hắn mở miệng khẽ gọi, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

Đôi mắt trong suốt có vẻ đặc biệt rực rỡ bởi nội dung sách đặc sắc, hai má mềm mại vì hưng phấn mà ửng hồng như hoa sen, khiến trong đôi mắt đen sâu thẳm không khỏi thoáng qua tia sáng.

"Lại đây ngồi đọc đi." Chỉ vào sập lụa thêu cách đó ba thước, giọng hắn êm ái tựa như kêu một con mèo nhỏ.

Nàng nở nụ cười ôn hòa yếu ớt, gật đầu đi về phía hắn.

Giày thêu xanh nhạt khéo léo giẫm trên đất, nhẹ nhàng linh hoạt như chuồn chuồn lướt nước, không hề phát ra âm thanh. Ngồi lên sập, nàng đã không kịp chờ đợi mở sách đọc tiếp, bên cổ trắng như tuyết, tóc dài sáng mềm đổ xuống theo đường cong, tựa như đoạn gấm đen tỏa sáng vất lên giường êm trắng ngà.

Nhìn nàng ngồi được thoải mái rồi, hần mới khẽ cười, ung dung thông thả cầm lên một phong thư trên án, dùng dao bạc nạo sạch sáp bùn bên trên, cẩn thận đọc chữ viết dị quốc mà không ai xem hiểu kia.

Trước án, Lâu Tây vẫn thủy chung im lặng, mài mực xong rồi, liền lui sang một

góc, đứng thẳng không tiếng động như một pho tượng. Chỉ trong chốc lát, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đã xem xong tất cả các phong thư.

Đặt thư xuống, hắn cầm bút lông sói chấm vào mực đen, không cần suy tư, liền đem vấn đề các phong thư đề cập, từng chuyện một, viết trên giấy trắng.

Chữ của hắn tao nhã mà mạnh mẽ, ý vị oai hùng, mỗi khi viết xong một vấn đề, liền viết xuống một vài đề nghị ở dưới vấn đề đó. Nội dung câu trả lời của hắn sâu sắc, nêu rõ những nét chính của vấn đề, làm cho người ta vừa xem đã hiểu ngay.

Lãnh thổ Kim huyễn Vương triều rộng lớn, hiển nhiên có nhiều nước phụ và dân tộc, nhưng tiên Hoàng các triều đại đều dùng chính sách dụ dỗ, không thay đổi văn tự ngôn ngữ kia, vì vậy thư từ lui tới, đều do Diễn Khách dịch ra, truyền dâng cho Hoàng đế xem. Nhưng cơ mật quốc gia vô cùng quan trọng, nhiều thế hệ Diễn Khách hầu như đều do hoàng tộc đảm nhiệm, chẳng qua sau khi đến lượt hần nhậm chức, nội dung công việc lại có chút khác biệt.

Trừ dịch văn tự, hần cũng vơ vét sách của các nước, các bộ tộc, thậm chí phái người lên vào các nước, viết lại phong tục dân tình, bốn mùa thu hoạch, tai nghe mắt thấy đều phải hồi báo triều đình.

Căn cứ vào tài liệu, hẳn có thể chọn ra chút việc quan trọng —— nếu có nước thiếu muối, thiếu lương thực, hẳn liền khiến Hộ bộ vận chuyển vật liệu theo đường thủy tới Bắc, hai nước giao thương, chẳng những làm giàu quốc khố, mà còn có thể bồi dưỡng tình nghĩa, có lợi cho quan hệ hai nước.

Nếu có nước đột nhiên chế tạo nhiều đồng thiết hãn mã, đó chính là thời điểm Binh bộ khẩn trương phòng bị, điều quân khiển tướng, phái binh lính tới biên cương, bảo vệ lãnh thổ quốc gia, bảo vệ nhà cửa dân chúng.

Nếu có nước xảy ra thiên tai nhân họa,

thì Lại bộ sẽ đi sứ, lấy lợi ích khuyên dụ, lấy nguy hại báo động, lấy tình cảm cảm động, nói chuyện lý lẽ, không tốn thời gian binh mã, không đánh mà thắng.

Thật đúng là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, lấy bất chiến đối hòa bình, mới là thắng lớn.

Nửa canh giờ trôi qua, lưu loát viết nhiều quyển, rốt cuộc cũng hoàn thành.

Đợi mực khô, hấn tỉ mỉ cuộn văn kiện lại, lấy dây tơ vàng buộc xong, lúc này mới lên tiếng.

"Lâu Tây."

"Vâng" Lâu Tây vội vàng tới trước thư án.

"Đem văn kiện đến Đông Uyển, thỉnh Hoàng thượng xem qua."

"Vâng" mang theo văn kiện, Lâu Tây liếc qua Ân Hoan một cái, tiếp đó mới vội vã rời đi.

Ngoài cửa, mấy con bướm sắc sỡ nhẹ nhàng bay qua, ba con chim sẻ dưới mái hiên lập tức mở to mắt, chỉ trong giây lát liền vội vã giương cánh lao ra.

Theo sợi lông vũ cong cong rơi xuống, hai người cung nữ bưng khay sơn, lặng lẽ đi tới bên ngoài thư phòng.

"Vương gia, nô tỳ đưa trà nóng cùng điểm tâm tới cho ngài."

Gần như trước khi giọng nói vang lên, Ân Hoan đã thả bình thư trong tay xuống, đứng dậy đi tới cạnh cửa.

Nàng yêu sách cũng tiếc sách, cho dù mới xem đến một nửa, vẫn đem sách tỉ mỉ khép lại, nhẹ nhàng đặt ở trên giường tơ, cẩn thận không để cho trang sách có một chút nếp nhăn.

"Ta tới đây."

Từ trong tay cung nữ nhận lấy khay sơn, nàng nhẹ giọng nói cảm ơn, tiếp đó xoay

người bung khay sơn đen đặt lên bàn tròn, rồi lấy từ trong tay áo ra một cây ngân châm nhỏ dài sáng loáng.

Từ đầu tới đuôi, ánh mắt của hắn đều không rời khỏi người nàng.

Hắn nhìn nàng cầm ngân châm nhúng vào nước trà, bánh ngọt, cuối cùng, nàng thậm chí cầm lên một miếng bánh quế hoa cao long lạnh mềm ngọt, đưa tới khóe miệng.

Nàng hơi híp mắt, giống như là nghiên cứu gì đó, dường như người tư vị quế hoa cao, tiếp đó lại đưa lưỡi liếm thử thứ ngọt mềm kia, đầu lưỡi non mịn, thật là mê người, lướt qua môi mềm mại còn để

lại một vệt trong suốt ướt át.

Cuối cùng, sau khi nàng há miệng nhỏ cắn xuống một miếng Quế hoa cao, hấn không khỏi đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng.

"Ăn ngon không?" Hấn hỏi, giọng nói còn trầm thấp hơn so với bình thường.

"Chưa nói tới dễ ăn hay không, ta là đang thử độc." Nàng xoay người giải thích, mặc dù giọng nói lạnh nhạt, nhưng bên khóe miệng lại có một nụ cười nhàn nhạt, hiển nhiên là độc sách hay, tâm tình đang vui vẻ . "Mặc dù hoàng cung là địa bàn của ngài, nhưng năm nay là năm hạn bất lợi đối với ngài, mọi việc nên cẩn thận

thì hơn. Những thứ này không có độc, ăn đi." Nàng đặt khay điểm tâm tinh xảo lên bàn tròn, lại bỏ hoa quế cao đã cắn một miếng vào khay sơn.

Hắn không lập tức ngồi xuống ăn điểm tâm, mà cúi đầu ngắm nhìn nàng.

Mặc dù vẻ mặt của hắn vẫn ôn hòa lễ độ như thường ngày, nhưng nàng hơi có chút không hiểu, hắn hình như có điểm khác ——"Vì sao nguyên ý bảo vệ ta?" Hắn không báo trước, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới mở miệng trả lời: "Bảo vệ ngài, tự nhiên ta có chỗ tốt."

"Chỗ tốt gì?" Hấn hỏi tới.

Nàng ngược mắt nhìn về phía hấn, đang buồn bực vì sao hấn hứng thú đối với chuyện của nàng như vậy, lại phát hiện, ánh mắt của hấn thật thâm thúy, cũng thật. nóng người! Loại cảm giác đó, tựa như trong mắt hấn cất giấu một đốm lửa, nhiệt độ nóng bỏng kia, xuyên thấu qua cái nhìn chăm chú của hấn, khiến xung quanh lửa cháy hừng hực.

Khẽ lau gò má nóng hổi, nàng có chút không tự nhiên phớt lờ ánh mắt ấy.

"Là kiếm thuật mà gia sư cực kì tự hào, nếu ta có thể bảo vệ ngài, hấn sẽ đồng ý

truyền thụ cho ta." Dứt lời, nàng không kiềm nổi ngẩng đầu lên dò xét hắn một cái, lại phát hiện hắn còn đang nhìn nàng, ánh mắt vẫn quá đỗi nóng rực. Mặt càng nóng hơn, nàng không khỏi nhanh chóng rũ mắt xuống, tránh né ánh mắt của hắn thêm lần nữa.

"Người thích luyện võ?"

"Ừ." Nàng cúi đầu đáp nhẹ một tiếng, nhưng vẫn nhạy bén cảm thấy được, ánh mắt của hắn vờn quanh nàng như cũ. "Ăn nhanh đi, không ăn sẽ lạnh hết." Nàng giả bộ xoay người như không có gì xảy ra, tóc dài hết như gấm đen nhẹ nhàng chập chờn, tỏa ra hương hoa đào.

Hắn không có giữ nàng, chỉ cười khẽ thật thấp.

Ngửi hương hoa đào thanh nhã kia, hắn nhìn qua bàn bánh ngọt khéo léo, cuối cùng, đưa tay cầm lên miếng quế hoa cao thiếu mất một góc có vẻ ngon miệng nhất trên khay sơn.

Hắn xoay quế hoa cao về phía bị khuyết, một ngụm nuốt vào.

"Rất thơm, rất ngọt, vị rất ngon."

Nghe lời bình, nàng không khỏi xoay người nhìn về phía hắn, vẻ mặt không hiểu.

"Nếu ăn ngon, vậy thì ăn nhiều một chút."

"Một miếng là đủ rồi." Hấn ý vị sâu xa mỉm cười. "Những thứ khác, người ăn đi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chương 4

K

ết quả ngày đó, bọn họ ở lại trong cung đến giờ Tuất. Thân là Diên Khách, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt là quan nhỏ ngay cả thượng triều cũng không cần, nhưng Văn Võ Bá Quan lại hết sức “coi trọng” hẳn.

Tựa như vô tình, cứ cách một canh giờ, sẽ có đại thần “đúng lúc” đi qua thư phòng, rồi “thuận đường” đi vào hàn uyển thăm hỏi. Cùng một dạng với ba người Đàm đại nhân, tất cả chỉ có một mục đích, là vì a dua nịnh hót mà đến.

Ánh mắt bọn họ nhìn hấn, giống như nhìn một con dê béo, nàng ở một bên nhìn, cũng không khỏi cảm thấy chán ghét, nhưng hấn lại có thể mặt mày bình thản trò chuyện, giống như là đã sớm tập quen với thói nịnh bợ này.

Hấn tiến lùi đúng mực, tao nhã hữu lễ, không nhìn ra sự chán ghét, nhưng cũng khiến người ta không nhìn thấu ý nghĩ của hấn. Bất kể là người phương nào, hấn luôn lấy lý do công sự bận rộn, nói mấy câu, liền đưa người ta đến cửa. Mặc dù công phu “tiễn khách” của hấn lợi hại, nhưng người đến người đi, cũng làm trễ nải không ít thời gian, chớ nói chi là, hấn còn phải thường xuyên bớt thời giờ tới

Ngự Thư Phòng, thương thảo quốc sự cùng Hoàng thượng.

Liên tục mấy ngày, hẵn đều giờ Tuất mới trở về phủ, tắm rửa xong, trong phủ cũng thiếu chuyện lớn chuyện nhỏ cần hẵn xử lí, thường thường đợi đến lúc xong chuyện đi ngủ thì cũng đã qua giờ Tý.

Khó được một ngày hẵn không phải tiến cung, không ngờ lại có người đuổi tới tận phủ.

Liếc nhìn mấy tên đại thần trước mắt, Ân Hoan nhú nhú mày, đưa mắt nhìn sang nha hoàn dâng trà bên cạnh.

Kể từ khi trở thành nha hoàn bên người

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, công việc của nàng rõ ràng ít đi, chuyện trong phủ có tổng quản xử lý, chuyện ẩm thực có đại nương chăm sóc, chuyện hầu hạ đã có Lâu Tây, mà nàng, chỉ có thể đi theo bên cạnh hắn, làm việc và dùng bữa cùng hắn.

Đều là người hầu giống nhau, Lâu Tây thì ở tại một gian phòng chéch về phía Bắc, mà nàng thì được an bài ở căn phòng gần kề hắn.

Nàng biết hắn không tin tưởng nàng, mới giữ nàng ở bên người để giám thị, nhưng không có việc gì để làm như vậy, quả thực là buồn chết người, cả ngày nghe đám đại thần kia nói lão nịnh hót, nàng

càng thêm chán ngán! Mắt thấy nha hoàn dâng trà mới lên, nàng thuận tay nhận lấy khay sơn, làm lễ xong liền muốn rời đi, ai ngờ một mảnh nóng bỏng lại nắm giữ cổ tay nàng, không cho nàng rời đi.

Tiếng nói chuyện chợt dứt, trong đại sảnh nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Ân Hoan ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn dọc lên tay áo xanh sẫm, lại đối diện với một đôi mắt đen quá mức thâm thúy, cũng quá mức dịu dàng.

"Đi đâu vậy?" Nở nụ cười nhàn nhạt, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhỏ giọng hỏi, bàn tay vẫn không buông ra.

Mặc dù giọng điệu của hắn thật ôn hòa, song nhiệt độ lòng bàn tay lại thật cao, khí nóng đốt người kia, dày đặc bao quanh da thịt nàng, nhanh chóng thẩm thấu vào cơ thể nàng.

Nàng khép đôi mi dài, tránh ánh mắt thâm thúy kia, giọng nói không tự chủ được mà trở nên thật nhỏ thật nhỏ.

"Phòng bếp."

"Sao đột nhiên lại muốn đi?"

"Mấy ngày không có thấy đại nương bọn họ, ta muốn đi xem tình hình một chút, thuận tiện giúp đỡ." Nàng chỉ nói một nửa sự thật, không nói ra việc không khí

đại sảnh khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Lời nói nịnh bợ nàng có thể chịu nhận, sắc mặt lấy lòng nàng có thể coi thường, nhưng những người kia lại thường lén lén lút lút nhìn nàng, cái loại cảm giác bị người nhìn ngó bằng ánh mắt đó, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Tầm mắt sắc bén dừng trên khuôn mặt nàng, tỉ mỉ tìm tòi một vòng, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt tuy vẫn tươi cười nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia tối đen.

"Cũng tốt, cứ đi làm chuyện nàng muốn làm đi."

"Ừm." Nàng nhẹ nhàng đáp, lại phát hiện hấn không buông tay.

"Ồ đây có Lâu Tây, nàng không cần lo lắng." Hấn cẩn thận dặn dò, một tay khác, lại thuận thế cầm lấy một lọn tóc dài bên má, dịu dàng thay nàng nhét sau tai.

Động tác dịu dàng như vậy, khiến mấy tên đại thần trợn mắt há mồm, bọn nha hoàn dâng trà cũng thiếu chút nữa đã làm rơi cả bình trà.

Từ đầu tới đuôi, chỉ có Lâu Tây mặt mày thờ ơ.

Hai tay hấn vòng cánh tay, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, mắt cũng không thèm nháy,

trần định như tượng gỗ không sinh mạng. "Ta biết rồi." Nàng gật đầu, gương mặt xinh đẹp cũng không khỏi thoáng vẻ không được tự nhiên, vành tai trong suốt như trân châu cũng lặng lẽ ửng đỏ.

Bởi nàng biết bản lĩnh của Lâu Tây bất phàm, mới có thể quyết định tạm thời rời đi, hấn hiển nhiên cũng hiểu rõ việc này, cần gì phải làm chuyện thừa? "Đừng chỉ lo giúp một tay, có rảnh rồi, trước hết nên ăn trưa đi đã." Hấn phớt lờ ánh mắt nghi hoặc của nàng, vừa mỉm cười vừa tỉ mỉ dặn dò, vẻ mặt dịu dàng, giống như nàng là bảo vật dễ vỡ.

Che chở như vậy, thực sự quá rõ ràng, mọi người người nhìn ta, ta nhìn người,

sắc mặt tái xanh lần lượt thay đổi, đặc sắc vô cùng.

"Ta biết rồi." Nàng nén nghi hoặc xuống mà gật đầu, không nhìn được lại rút tay ra.

Mặc dù nữ nhi giang hồ không câu nệ tiểu tiết, dưới sự dạy dỗ của Sư Phụ, nàng cũng không rụt rè, ngại ngùng giống nữ tử bình thường. Nhưng trước mặt nhiều người mà dây dưa lôi kéo, dường như có chút khiến người chú ý.

"Vậy thì tốt." Lần này, rốt cuộc Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cũng buông lỏng tay

Gần như trong nháy mắt lấy được tự do

đó, nàng liền nhanh chóng thu tay về.

Bỏ mặc biểu tình quái dị của mọi người, nàng tỉnh táo cúi chào, sau đó mới cầm khay sơn, xoay người rời đi.

Kết quả Đoàn Đoàn, Viên Viên không có trong phòng bếp.

Bởi vì hoa đào trong phủ đang nở rục rở, nhóm thiên kim đi theo các vị đại thần tới cửa, lúc này đang ngắm hoa ở Trùng Tâm viên. Đoàn Đoàn, Viên Viên đứng lúc bị phái đi đưa chút điểm tâm, đi hai khắc đồng hồ còn chưa có trở lại, không biết là lạc đường hay sao nữa.

Mắt thấy phòng bếp bận bịu rồi rít, Ân

Hoan vốn định giúp một tay, nhưng bởi vì thân phận “đặc biệt” của nàng, Lôi đại nương có điều kiêng dè, không thể làm gì khác hơn là phái nàng ra ngoài tìm người.

Mới đi đến Trùng Tâm Viên, xa xa, nàng đã nhìn thấy đôi tử muội kia đang chạy chậm dưới tàng cây hoa đào, hai người từng bước từng bước, ngẩng đầu không biết đang tìm những thứ gì.

Đi tới dưới tàng cây, nàng cũng không khỏi nhìn lên phía trên cây. "Đang tìm cái gì thế?"

Không ngờ sau lưng lại truyền tới giọng nói của người khác, tử muội hai người

lập tức xoay người.

"Hoan Hoan?!"

"Sao ngươi lại tới đây?!"

Tỷ muội vẫn ăn ý như vậy, nhìn thấy Ân Hoan, hai mắt sáng lên, lập tức giống như hai con cún nhỏ nhiệt tình, vui vẻ chạy đến bên cạnh nàng.

"Các ngươi không trở về phòng bếp, đại nương muốn ta đến tìm người." Nhìn họ tươi cười ngây thơ như vậy, trong mắt Ân Hoan cũng không kiềm được mà thoáng qua một chút ý cười.

Mặc dù tướng mạo khác biệt, nhưng hai

tỷ muội tính cách đáng yêu, đều khiến nàng nhớ tới Ân Tâm và Ân Hỉ cùng nhau lớn lên, vì vậy ngay từ ngày đầu tiên vào phủ, nàng đã đối đãi với họ như chị em thân thiết.

Sau sự việc xảy ra gần sái phòng, nàng tin tưởng dưới sự giám sát của đại nương, đám người Cúc nhi kia phải kiềm chế một chút, nhưng mấy ngày không thấy, nàng vẫn không nhìn được lo lắng, cứ phải tới đây xem một chút.

"A! Đúng rồi, phải chuẩn bị bữa trưa!" Có Ân Hoan nhắc nhở, Đoàn Đoàn mới nhớ ra việc quan trọng này, sợ tới mức nhảy lên một cái.

Viên Viên cũng nhảy luôn một cái, nhưng ngay sau đó lại chán nản cúi đầu. “Nhưng chúng ta còn chưa có tìm được khăn tay.” “Khăn tay gì?” Nhìn hai tỷ muội mặt mày hốt hoảng, Ân Hoan quan tâm hỏi.

"Là chiếc khăn tay của Tào tiểu thư, trước đây không lâu bị gió thổi đi, chúng ta phải tìm giúp." Viên Viên nghiêm túc nói, đôi mắt to tròn vội vàng nhìn qua cái cây bên trái mà tìm kiếm, cố gắng để có thể tìm được khăn tay nhanh một chút. "Nhưng chúng ta tìm thật lâu, tìm khắp nơi mà không thấy." Viên Viên cũng giải thích, mắt to còn không bỏ qua cho cây khô bên phải.

Hai tỷ muội làm một vòng dưới tàng cây, sau cùng, thậm chí còn muốn leo lên trên, Mất thấy hai tỷ muội dính vào thân cây, hai tay hai chân cong cong mở rộng y như con thạch sùng, Án Hoan hoảng hồn, lập tức kéo hai người trở về.

"Đừng nóng vội, nói cho ta biết trước đi, khăn tay làm từ loại vải gì?" Kéo tay hai người, nàng vừa bực mình vừa buồn cười hỏi thăm, bờ môi nở nụ cười má lúm, như hoa sen thanh tú nở trên mặt nước, đẹp không tì vết.

Hai tỷ muội mặc dù vội vã tìm khăn tay, nhưng vẫn khó tránh bị nụ cười xinh đẹp này mê hoặc đến đầu óc choáng váng, cứ ngơ ngác đứng nhìn.

Đợi thật lâu không thấy câu trả lời, Ân Hoan không thể làm gì khác hơn là hỏi lại: "Không biết sao?"

"Không, không phải vậy!" Hai tử muội chợt hồi hồn, trên khuôn mặt giống nhau như đúc không khỏi hiện lên màu đỏ ửng khả nghi. "Là khăn làm bằng lụa."

"Màu gì? Bị gió thổi về phía nào?" Nàng lại hỏi, giọng nói vừa thông thả vừa mềm mại, trấn an lòng người đến lạ, hai tử muội nghe bỗng dung thấy bớt khấn trương.

Đoàn Đoàn cau chặt chân mày, dùng sức suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới nhớ

ra màu sắc khăn tay.

"Là màu hoa hạnh, phía trên còn thêu hoa mẫu đơn!"

"Bị gió thổi về hướng này!" Viên Viên cũng nhanh chóng trả lời, ngón tay nhỏ kiên định chỉ về phía đại thụ.

"Rất tốt." Ân Hoan hài lòng gật đầu. "Để ta đi tìm."

"Tốt quá! Vậy chúng ta cũng cùng nhau tìm!" Không ngờ Ân Hoan nguyện ý giúp đỡ, hai tỷ muội nở nụ cười ngây ngô, không nói gì, lại úp sấp lên trên cây.

Ân Hoan vừa bực mình vừa buồn cười,

liền tranh thủ kéo hai người về. "Các người hãy đợi ở chỗ này, đừng có chạy lung tung!"

"Nhưng ——"

"Ta lên trên tìm, một chút là có thể tìm rồi."

"Phía trên?" Hai tử muội không hiểu ra sao.

"Các người không biết leo cây, cho nên đừng lộn xộn, rất nguy hiểm." Dặn dò lần nữa, Ân Hoan mới đề khí bay lên ngọn cây.

Không ngờ tới Ân Hoan lại giống như

con chim nhỏ, hai tỷ muội nhất thời trừng lớn mắt.

"Hoan Hoan bay mất rồi!" Đoàn Đoàn lập tức phát ra tiếng hô không thể tưởng tượng nổi.

"Ồ, vậy Hoan Hoan là chim sao?" Viên Viên kinh hoảng quay đầu hỏi.

"Ah? Nhưng, nhưng bọn hấn nói Hoan Hoan là thích khách mà."

Nhớ tới gần đây, trong phủ truyền đi lời đồn đại xôn xao, tỷ muội hai mặt nhìn nhau, trên khuôn mặt tròn tròn non nớt đầy vẻ không hiểu, vắt hết óc suy tư một lúc lâu, mới kết luận."Hoan Hoan mới

không thể nào là thích khách!" Đoàn Đoàn nắm hai tay thành quyền, kiên định lắc đầu.

"Không sai, Hoan Hoan chính là chim đây!" Viên Viên cũng nói.

"Đúng! Hoan Hoan xinh đẹp, lòng dạ lại tốt, nàng ấy nhất định là tiên nữ biến thành chim!"

Nhớ tới sau khi vào phủ, Ân Hoan đối với mình sẵn sàng đủ điều, hai tỷ muội nhìn nhau cười một tiếng, rất nhanh đã đạt được nhận thức chung. "Ê! Còn chưa có tìm khăn tay hả?"

Phía sau, chợt truyền đến tiếng gọi kêu

căng, Đoàn Đoàn, Viên Viên nghe tiếng, liền vội xoay người.

Hai nữ tử yêu kiều được bọn nha hoàn vây quanh đi tới tàng cây hoa đào, hai tỷ muội vừa thấy được người tới, liền cung kính làm lễ. "Tào Tiểu Thư, Mao tiểu thư."

"Không phải ta đã nhờ các người giúp tiểu thư ta tìm khăn tay sao? Tại sao vẫn đứng ở nơi này lười biếng vậy?" Một nha hoàn trong đó chống nạnh, rất không khách khí chất vấn.

"Nô tỳ không dám lười biếng, nô tỳ đang tìm." Đoàn Đoàn, Viên Viên sợ sệt trả lời, rất sợ hãi khách quý trước mắt.

Mặc dù làm việc không lâu, nhưng mà đối với “mỹ danh” của thiên kim hai nhà Tào, Mai, họ vẫn nghe nói không ít. Thì ra là hai vị biểu tở mọii bởi vì quan hệ của cha, thường đến làm khách trong phủ, nhưng bởi thân phận tiểu thư nhà quan, hai người đối với việc ăn mặc ngủ nghỉ đều tương chú trọng, có lúc chỉ vì bất bẻ cái ăn, mà sai nha đầu trong phủ chạy gãy chân, thỉnh thoảng nếu mà gặp phải lúc tâm trạng hai người không tốt, thì lại càng không tránh được bị khinh bở, mắg nhiếc.

Nghe tin hai người lại tới cửa, trong phòng bếp, cả đám người người đẩy ta, ta đẩy người, hoàn toàn không có ai

nguyện ý ra ngoài hầu hạ, vì vậy, người mới tới như các nàng không thể làm gì khác hơn là lại bị hy sinh —— á, lại bị sai ra rồi.

"Khăn đâu?"

"Ách." Đoàn Đoàn cực sợ, lắc lắc tay chân chờ mấy giây, mới dám trả lời: "Còn chưa có tìm thấy." Sợ bị trách mắng, Viên Viên bên cạnh liền bổ sung: "Nhưng Hoan Hoan đang đi tìm, nên rất nhanh sẽ tìm thấy."

"Hoan Hoan?" Thiên kim Tào gia bên cạnh không khỏi sắc bén nhướn lông mày. "Nàng ta là ai?"

Hai tử muội còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói mềm mại mượt mà lại không báo trước xen vào —— "Cận thân nha hoàn của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt."

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía Ân Hoan.

Giữa khung cảnh trăm hoa đua nở, nàng đạp hương thơm mà tới, tay áo trắng ngà chập chờn phiêu bầy trong gió, tư lụa mềm mại khiến thân hình nàng càng thêm yếu điệu. Khi nàng khép mắt khom người thì khí chất trong trẻo lạnh lùng tựa hoa mai, không khỏi khiến mọi người đồng loạt ngừng hơi thở.

"Là khăn tay này phải không?" Nàng nhẹ

giọng hỏi, dưới ánh mặt trời, da thịt trắng nõn non mềm phản chiếu một tầng sáng nhàn nhạt mà chói lọi, xinh đẹp xuất trần, làm cho người ta không khỏi hoài nghi, nàng liệu có phải là tiên nữ từ trên trời giáng xuống? “Đúng đúng, chính là chiếc khăn tay này.” Hai tỷ muội vô cùng vui vẻ.

"Không đúng." Thiên kim Tào gia lại mở miệng phủ nhận. "Không phải cái khăn tay đó." Nhìn chăm chăm vào Ân Hoan kiều diễm vô song, trong mắt lập tức tràn đầy đổ kị.

"Vậy sao?" Vẻ mặt Ân Hoan không thay đổi.

"Mặc dù chỉ là một cái khăn tay, nhưng là công chúa ban cho, đánh mất cũng không hay, cho nên phiền người tìm giúp một chút." Mao tiểu thư bên cạnh cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi .

Dõi mắt khắp Kim Huyền Vương triều, khuê nữ nhà ai mà không mến mộ Hoàng Phủ Hạo Nguyệt? Mặc dù thân thể không tốt lắm, nhưng tướng mạo địa vị đều là số một, chớ nói chi còn là một Vương gia! Vì leo lên cửa hôn sự này, các đại thần trong nhà có khuê nữ, ai cũng xuất hết vốn liếng, tìm hết lý do tới cửa thăm viếng, chính là để cho khuê nữ nhà mình có cơ hội lộ mặt, nhưng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt từ trước đến giờ tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn nam nữ, xưa nay chỉ bàn

chuyện ở phòng khách, về phần phần nữ quyền khác, đều được mời đến vườn hoa nghỉ tạm.

Mấy năm qua, thiên kim các nhà tranh đấu gay gắt, dùng hết thủ đoạn, nhưng vẫn không ai có thể thuận lợi đến gần Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, ai biết nửa đường lại nhảy ra “cận thân nha hoàn”. Tin tức Duệ Vương gia thu một nha hoàn cận thân xinh đẹp đã không ngừng lan truyền từ mấy ngày trước. Duệ Vương gia xưa nay thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc, vậy mà giờ lại có tuyệt sắc nha hoàn bên người, trong triều nghị luận âm ỉ, mọi người ai cũng lén lút suy đoán quan hệ giữa hai người.

Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, lần này tự mình gặp mặt, lời đồn đúng thật không sai —— nha đầu này quả nhiên xinh đẹp hút mắt! Nếu không dạy dỗ nàng một chút, sợ rằng nàng ta nghĩ mình thực sự có thể phát lên làm phượng hoàng! "Công chúa ban?" Đoàn Đoàn, Viên Viên bên cạnh không khỏi hô lên, sợ tới mức lập tức chạy đến bên Ân Hoan. Hai người cúi đầu cẩn thận nhìn khăn lụa, nhìn thế nào cũng thấy đúng là khăn tay kia, không có lầm.

"Ừm đúng là khăn lụa này mà, Tào tiểu thư, ngài có muốn nhìn lại một cái không, không có lầm đâu." "Không cần nhìn, ta nói không phải thì là không phải." Tào tiểu thư lạnh lùng nói, nhìn

cũng không nhìn khăn tay một cái.
"Nhưng."

"Thế nào? Chẳng lẽ các người là đang hoài nghi bản tiểu thư nói láo?" Tào tiểu thư không vui nheo mắt lại, ánh mắt như châm như đốt khiến hai tỷ muội mảnh liệt lắc đầu.

“Không, không phải, nô tỳ không có ý đó.” “Tốt nhất là không có”. Hừ lạnh một tiếng, Tào tiểu thư liền nhắm mũi dùi ngay vào Ân Hoan. "Có thể lên làm nha hoàn bên người Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, chắc hẳn người cũng không phải là một nhân vật đơn giản, ta coi mặt mũi người cũng thông minh, chuyện khăn tay phải nhờ người rồi, dù sao người cũng là nha

hoàn, việc tìm đồ không làm khó được người chứ ?”

Mặc dù khóe miệng mỉm cười, nhưng ai cũng nghe được, sự hạ thấp trong lời nói, cả đám người không nhìn được che miệng cười, chỉ có Đoàn Đoàn, Viên Viên là có vẻ mặt không hiểu.

"Tào tiểu thư, không bằng nô tỳ cũng giúp tìm đi." Hai người rất nghĩa khí, vội vàng xung phong nhận việc.

"Chỉ một chiếc khăn tay, một người tìm là đủ rồi." Tào tiểu thư lập tức lắc đầu cự tuyệt

"Hả? Thế nhưng, thế nhưng chuyện vốn

không liên quan tới Hoan Hoan ——"

"Ai nói không liên quan?" Một nha hoàn chột lên tiếng quát mắng . "Đều là nha hoàn như nhau, tiểu thư nhà ta muốn nhờ người nào tìm khăn tay, đến lượt các người xen vào sao?"

"Này. Dĩ nhiên không có." Hai tỷ muội bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Nếu không có, vậy còn không nhanh đi đổi trà? Hôm nay lạnh như thế mà không có trà nóng uống... nếu mà tiểu thư nhà ta cảm lạnh, để ta xem các người lấy cái gì bồi thường!" Nha hoàn kia lại rống.

"Thật xin lỗi, nô tỳ sẽ đi đổi ngay!" Hai

tỷ muội lần này không dám chân chờ nữa, vừa nghe chỉ thị, vội vàng xoay người về phía trước, không ngờ cánh tay lập tức bị người nắm lấy.

"Đừng nóng vội." Nắm tay hai tỷ muội, Ân Hoan cười yếu ớt, ngăn cản bước chân hai người.

"Nhưng, nhưng."

"Nha hoàn lớn mật, ngươi dám đối nghịch tiểu thư ta!" Nha hoàn kia không phân tốt xấu, lập tức định tội danh thay Ân Hoan, tiểu thư hai nhà Tào, Mai bên cạnh, mặt cũng liền trầm xuống.

Thấy thế, hai tỷ muội càng thêm kinh

hoảng luống cuống, muốn mở miệng nói giúp, nhưng không biết nên nói cái gì, gấp tới nỗi muốn khóc, may nhờ Ân Hoan bình tĩnh, không những không sợ hãi, còn đưa tay trấn an cảm xúc hai tỷ muội.

"Người hiểu lầm, ta không hề có ý đó, ta chỉ cho rằng bên ngoài gió thổi, nếu các tiểu thư lo lắng bị lạnh, không bằng dời chân đến Ấp Xuân Các gần đây, đến lúc đó chúng ta sẽ lại dâng lên trà nóng." Nàng cười nhẹ, lễ độ giải thích. "Tiểu thư nhà ta muốn đợi ở đâu, tới phiên nha hoàn người quyết định sao? Còn nữa, ai cho phép người dùng ‘người’, ‘ta’ mà xưng hô cùng tiểu thư chúng ta? Đừng tưởng rằng làm nha hoàn bên người Duệ

Vương gia, liền lão xược như vậy!"

". Ta không có loại ý nghĩ đó."

"Còn nói không có! Người tới là khách, tiểu thư nhà ta chẳng qua là nhờ người tìm chiếc khăn tay thôi, người cứ một mực từ chối, còn nói không lão xược!"

Quả nhiên là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Nhìn nhóm người từ lúc bắt đầu rõ ràng đã có thái độ thù địch với nàng, Ân Hoan khẽ thở dài trong lòng. Kể từ khi trở thành nha hoàn bên người Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, trừ địch văn, biên sách, chính sự, nàng chưa từng thấy hẳn nhìn

hiều một người nữ tử, đừng nói chi tới việc gán gũ người nào.

Hôm nay, thật vất vả mới có hai gốc “hoa đào” tới cửa, nhưng hắn không những không thưởng thức, còn muốn đẩy người ra Trùng Tâm Viên ngắm hoa, hôm nay trời cao Hoàng đế xa, nàng hiển nhiên cũng không hy vọng xa vời hắn có thể phát triển ra đào hoa kiếp gì. Chỉ là như đã nói qua, mang thân phận tiểu thư nhà quan, lại để mặc cho kẻ dưới hô to gọi nhỏ không hề có giáo dục, đối xử người khác như chó, nàng nghe còn không vui, trách sao Hoàng Phủ Hạo Nguyệt muốn tránh xa. "Xin các tiểu thư đừng hiểu lầm, về chuyện khăn tay, ta _____"

"Xem xem, còn không phải lại cãi hả!" Không đợi Ân Hoan nói xong, nha hoàn kia lại ồn ào."Xem ra nếu không dạy dỗ người một chút, người sẽ không để tiểu thư ta vào mắt!" Vén tay áo lên, nha hoàn kia bỗng dung nở nụ cười âm hiểm khiến người ta rét lạnh.

Lần này, Đoàn Đoàn, Viên Viên cũng không nhìn được nữa.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt từ lâu lập tức ào ào rơi xuống như mưa, thân thể mướt mà cũng bắt đầu run lên.

"Tào Tiểu Thư, Mao tiểu thư, Hoan Hoan chỉ mới tới, còn nhiều quy củ chưa

hiếu, xin ngài mở một mắt lưới, bỏ qua cho nàng đi!" Cho dù là sợ muốn chết, hai người vẫn cố lấy dũng khí, yếu ớt quỳ rạp trên mặt đất, khóc lóc rồi rít cầu xin cho Ân Hoan, đáng tiếc Tào, Mao tiêu thư không những thờ ơ, mà còn đạp hai người một cước.

Ân Hoan lập tức giận tái mặt.

Đám người kia mượn nhiều lí do để nói như vậy, đơn giản là muốn gán ghép tội danh lên người nàng, thuận nước đẩy thuyền cho hả giận. Mặc dù nàng có thể ra tay đánh lại, nhưng đối phương chỉ là người bình thường, lấy mạnh hiếp yếu thì thật đáng xấu hổ, huống chi nếu nàng thực sự phản kháng, sợ rằng còn liên lụy đến

Đoàn Đoàn, Viên Viên.

Xem ra, biện pháp tốt nhất chính là nàng để nha hoàn kia đánh cho sảng khoái, làm cho các nàng hết giận thì sẽ êm chuyện.

Dù sao nàng cũng là người luyện võ, chịu mấy bàn tay, chỉ như là bị muỗi chích, tuyệt đối không có vấn đề.

Nhìn nha hoàn giơ cao tay phải, nàng không tránh không né, lẳng lặng chờ đợi bàn tay rơi xuống —— "Làm cái gì đấy?!"

Theo một tiếng quát mắng trầm thấp, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không báo trước

xuất hiện trước mắt mọi người.

Trước kia, dù gặp bất cứ trường hợp nào, bất cứ kẻ nào hấn vẫn luôn ôn hòa lễ độ, ngọc thụ lâm phong như vậy. Nhưng hôm nay —— ôn hòa lễ độ đã không còn.

Ngọc thụ lâm phong cũng biến mất.

Mặc dù gương mặt tuấn mỹ vẫn khiến người ta động lòng mê muội, thế nhưng ánh mắt quá mức lạnh lẽo và cái cằm căng thẳng, lại làm cho người ta cảm thấy rõ ràng sự tức giận thâm trầm kia.

Trừ Ân Hoan, còn lại đều lập tức sợ đến choáng váng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chương 5

E

dit: Mèo Mạnh Mẽ

Đêm khuya, khi nàng trăng lặn lẽ đi về phía tây, Ân Hoan cũng bung khay sơn, khe khẽ đẩy cửa thư phòng, lặng im không tiếng động đi vào.

"Sao còn chưa ngủ?" Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên hỏi, bàn tính trong tay vẫn tích tích tấp tấp vang lên.

"Không phải ngài cũng chưa đi ngủ đó

sao?" Nàng đặt khay sơn lên bàn tròn, mở nắp chén cháo bốc khói trắng, rồi đặt lên thư án. "Đã qua giờ Tý rồi, không mệt mỗi sao?" Trong lúc nói chuyện, nàng thuận tay thay hần mai mực. Mấy ngày nay, tuy nàng không có việc gì để làm, nhưng cũng quan sát được không ít điều tâm đắc.

Hần luôn đi ngủ vào giờ Tý, rời giường vào giờ Mẹo, ba bữa cơm bình thường, không kén ăn, trước khi đi ngủ có thói quen ăn một chén cháo trai, nhưng bình thường những chuyện này đều có Lâu Tây hầu hạ, khó có dịp Lâu Tây ra ngoài làm việc, nàng mới có cơ hội biểu hiện. Hần khẽ mỉm cười, không đáp mà hỏi ngược lại: "Nàng thì sao? Mệt không?"

"Cả ngày không có việc gì làm, sao mà mệt mỏi được." Nàng lắc đầu, thần sắc quả nhiên không chút mệt mỏi.

Trước kia ở trong cốc, nàng sớm tối luyện võ, thỉnh thoảng Ấn Tâm Ấn hỉ tâm huyết dâng trào, muốn nghiên cứu món ăn mới, nàng còn phải đảm đương vai trò thợ săn, lên trời xuống đất tìm kiếm các loại nguyên liệu “đặc biệt”, nay nàng cả ngày không có việc làm, sao lại mệt mỏi.

Mà mọi người nói Duệ Vương gia hấn đây khí nhược thể hư, lại hữu danh vô thực.

Nói hấn khí nhược, thì bước chân hấn

vững vàng, đi ra ngoài cũng không cần
ngồi kiệu; nói hần thể hư, giọng nói hần
mặc dù chậm, lại tròn trĩnh có lực.
Thường ngày ngoài bận việc chính sự,
hần vẫn tinh thần sáng láng mà xử lý tư
doanh buôn bán, chỉ dựa vào mấy điểm
này, cũng có thể nhìn ra thể lực hần rất
tốt.

Nếu như suy đoán của nàng không lầm,
vậy thì lời đồn đại “không thật” kia, nhất
định không thoát được quan hệ với
Hoàng thượng đêm hôm đó khóc ngã ở
Cúc Hoan Đình —— "Sau này đừng làm
như vậy nữa." Âm thanh tích tích tấp tấp
đột nhiên ngừng lại.

Khi một làn khí nóng lần đến bên cạnh,

Ấn Hoan mới phát hiện, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vốn đang ngồi ngay ngắn sau thư án, chẳng biết đã đứng dậy đi tới cạnh nàng tự lúc nào.

Hắn mặc áo bào trắng, luôn khiêm tốn lịch sự như thế, khi hắn ôn hòa mỉm cười thì dễ làm cho người ta quên đi sự cao lớn của hắn, chỉ có dựa vào thật gần thì mới có thể làm cho người sâu sắc cảm nhận được, hắn cao to thế nào. Nhìn hắn có vẻ ôn hòa vô hại, nhưng trong lúc lơ đãng lại phát ra khí thế khiếp người, nhất là khi hắn cúi đầu, dùng ánh mắt nghiêm khắc chăm chăm nhìn người, thì vẻ kiên quyết này, ngay cả nàng cũng không thể chống đỡ được.

Nhưng so với sự nghiêm nghị của hắn, nàng càng để ý chuyện hắn hay nhìn nàng chăm chú.

Kể từ khi trở thành nha hoàn bên người hắn, nàng liền phát hiện việc thỉnh thoảng hắn lại nhìn nàng bằng một loại ánh mắt thâm thúy không thể miêu tả, ánh mắt ấy vừa nóng người vừa dịu dàng, khiến tâm tư bình tĩnh của nàng bị xáo trộn đến rối loạn, giống như hiện tại —— dưới ánh nến, lông mi dài đậm tựa như hai chiếc quạt nhỏ khẽ sụp xuống.

Hạ thỏi mực, nàng cảm thấy mình nên làm gì đó để phá vỡ sự yên lặng này, vì vậy liền vội vàng bung chén cháo bên cạnh lên.

"Thời gian không còn sớm, ăn nhanh một chút ——"

Nàng chưa nói xong, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đã đột nhiên cử động.

Hắn không đón lấy chén cháo, mà lại xoa mặt nàng! Hắn luôn nho nhã lễ độ, thế nhưng, thế nhưng lại làm ra động tác vượt khuôn phép, mà nàng

Lại tuyệt không cảm thấy chán ghét.

Dưới sự nâng niu của bàn tay, gương mặt nàng tựa như lò lửa than, trong nháy mắt đã trở nên thật nóng, thật nóng.

"Đồng ý với ta, về sau đừng làm như vậy nữa." Hấn thấp giọng lặp lại lần nữa, khuôn mặt thiếu đi nụ cười ôn hòa, lại nghiêm túc kinh người. "Làm cái gì?" Nàng chỉ có thể ngây ngốc hỏi, đồng thời cảm thấy trái tim của mình đang mất đi bình tĩnh.

"Đề cho mình bị thương." Hấn nhìn nàng thật sâu. "Ta không cho phép nàng đề mình bị thương."

Không ngờ hấn sẽ nói tới chuyện ban ngày, mặc dù lòng dạ Ân Hoan rồi bời, nhưng vẫn còn nhớ lại rõ ràng, bộ dáng tức giận của hấn dọa người đến mức nào.

Mặc dù lúc ấy hấn đã tương đối kiềm

chế, thể nhưng ánh mắt nghiêm khắc kia vẫn khiến hai vị tiểu thư hai nhà Tào, Mao bị dọa tới khóc. Vị Duệ Vương gia ôn hòa hữu lễ này trước nay hiếm khi tức giận, các vị đại thần đi theo phía sau tự nhiên cũng sợ hãi, không dợi hấn làm khó làm dễ, hai vị đại thần Tào, Mao đã lập tức mắng nữ nhi mình xối xả, sau khi cúi đầu xin lỗi, liền vội vàng mang người rời phủ.

Kết quả, Tào, Mao tiểu thư quý kẻ không thành, ngược lại còn chọc tai họa cho mình.

Lúc hai người rời đi, khóc đến một phen nước mắt nước mũi chan hòa, cuối cùng không để ý hình tượng, liên tục thúc giục

kiệu phu chạy nhanh về nhà.

Nàng có thể nắm chắc mười phần, hai gốc “hoa đào” kia tuyệt đối không thể tới cửa được nữa rồi.

"Thật ra thì ta chịu bị thương, còn không vội chút nào, ngài cần gì dữ như vậy chứ?" Ân Hoan không khỏi thở dài.

"Dọa nàng sợ sao?" Hấn nhú mày, chỉ quan tâm cảm nhận của nàng. Lòng bàn tay nóng bỏng, lại cẩn thận, chậm rãi mơn trớn da thịt trơn mềm trắng mịn kia.

Động tác của hấn tựa như đang chạm vào một bảo vật, tràn đầy triu mến, êm ái vuốt ve, không ngừng tạo ra cảm giác tê

dại khác thường.

"Không có." Nàng rút cổ, ngưng ngưng muốn quay đầu tránh đi sự kiểm chế của hắn, không ngờ hắn lại không buông tay. Cháo trai trong tay, vẫn còn lượn lơ khói trắng, hơi nóng và độ ẩm kia hấp cho khuôn mặt nàng càng thêm tươi đẹp lạ kỳ. "Vậy thì tốt." Hắn vẫn vuốt ve nàng như cũ, đôi mắt đen lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Chỉ thiếu chút nữa.

Thật, cũng chỉ thiếu một chút nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã phải gặp nạn.

Nếu không phải tâm tình của hắn rất tốt,

khó được tự mình tiễn khách đến Trùng Tâm Viên, hắn cũng sẽ không thể ngờ tới, nàng lại dùng tới phương pháp ngóc nghếch như vậy để giải quyết! Từ đêm đó ở ngoài Cúc Hoan Đình, nàng dùng ánh mắt trong suốt nhất, ngây thơ nhất thế gian mà nghiêm túc ngắm nhìn hắn, đã in xuống một dấu ấn trong lòng hắn.

Sở dĩ phải thu nàng làm nha hoàn bên người là vì muốn bất kể đi tới đâu cũng có thể mang nàng theo, không để nàng ra khỏi tầm mắt. Không phải để giám thị, mà là hắn không có cách nào không chế ý muốn chiếm lấy và bảo vệ.

Có lẽ ngay chính nàng còn không chú ý tới, bất luận là trong phủ hay trong cung,

tâm mắt của mọi người đều không thể rời khỏi nàng, dù cho nàng luôn khiêm tốn cúi thấp đầu, khí chất thanh nhã tự nhiên kia, vẫn dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Nếu không phải có hấn ở bên cạnh, nàng sao có thể bình yên vô sự? Nhưng trăm kín vẫn có một thưa, chẳng qua chỉ mới để cho nàng rời đi một lát, nàng liền gặp phải phiền toái —— nhớ tới thái độ nhẫn nhục chịu đựng của nàng, hấn nhíu mày một cái, chợt buông nàng ra.

Hấn buông tay, rút cuộc cũng để Ân Hoan có thể thở ra một hơi, nhưng còn chưa kịp thở xong, lời nói kế tiếp của hấn, đã lại khiến cho nàng chấn động hơn

nữa.

"Có lẽ, ta không nên để nàng làm nha hoàn cận thân."

"Tại sao? Có phải ta làm gì không được tốt hay không?" Khẽ cau mày, nàng đột nhiên cảm thấy, trong lòng như có thứ gì bị người ta đào đi, trở nên trống rỗng. "Hay ngài thật sự cho rằng ta là thích khách?" Nhớ tới khả năng này, sự trống rỗng lại biến thành đau đớn.

Giám thị lâu như vậy, hắn vẫn còn chưa tin tưởng nàng sao? "Ta chưa bao giờ nghĩ nàng là thích khách." Không bỏ sót vẻ mặt tổn thương của nàng, hắn thương tiếc cười một tiếng, sẵn sóc bùng đi chén

cháo Trai trong tay nàng. "Vậy tại sao muốn bỏ đi thân phận nha hoàn?" Nói như vậy, nàng sẽ thể ở bên cạnh hắn nữa ư? Khi ý tưởng này chợt lóe lên rồi biến mất trong đầu thì Ân Hoan không khỏi nặng nề sững sờ, lúc này mới phát hiện ra, so với bị giám thị, bị người chỉ trích, thì thứ nàng để ý, chính là cái nhìn của hắn, cùng với việc có thể ở lại bên cạnh hắn hay không. Mặc dù hắn vẫn luôn có lòng hoài nghi nàng, nhưng chưa từng đối xử tệ với nàng.

Mỗi khi có người nhìn chằm chằm nàng bằng ánh mắt đăm đăm đuổi là hắn ra mặt, không để lại dấu vết thay nàng ngăn cản ánh mắt khiến người ta chán ghét kia; nàng không học được tôn ti, hắn cũng

chưa từng chê trách, hay thử thay đổi nàng. Hấn luôn ôn hòa như vậy, luôn tùy theo tính tình nàng, ôn nhu đối đãi nàng.

Hấn đối xử với nàng rất tốt, khiến lòng nàng thật ấm áp, nhưng sao bây giờ, hấn lại... lại ...

"Ta để nàng trở thành nha hoàn, cũng không phải để cho người ta có lý do khi dễ nàng, nếu thân phận nha hoàn trời buộc nàng, vậy không cần cũng được." Nhìn nàng u mê lại ngây thơ, ánh mắt của hấn dịu dàng như muốn ứa ra nước. Nhưng suy nghĩ rồi rầm lại khiến nàng không thể bận tâm quá nhiều, chỉ có thể nắm chặt quả đấm, kiên định nói ra quyết tâm.

"Ta tới để bảo vệ ngài, bất luận như thế nào, ta vẫn sẽ ở bên cạnh ngài."

"Nàng tự nhiên là phải đi theo ta." Hấn không nhìn được mà cười khẽ, thật sự cực kỳ yêu sự cố chấp và nghiêm túc của nàng. "Có điều, từ hôm nay trở đi, nàng phải lấy thân phận khách mời mà ở lại cạnh ta." Cho dù về sau nàng có muốn rời đi, thì hấn cũng sẽ không chấp thuận.

"Khách?" Lời nói của hấn cuối cùng cũng làm nàng thoáng yên tâm. Mi tâm cau chặt giãn ra, sự đau đớn đâm vào lòng cũng lặng lẽ tiêu tán, không còn lo lắng, nàng lại trở nên do dự. "Thật ra thì bình thường ta cũng không làm gì, bất

luận là thân phận nào, ta cũng không ngại."

"Nhưng ta đề ý." Ánh mắt hắn ôn nhu. "Ở bên cạnh ta, ta không muốn nàng chịu một chút uất ức nào." "Ta không có uất ức mà." Nàng có chút hoang mang, cũng có chút nghiêm túc giải thích.

Ở bên cạnh hắn, mặc dù không ngừng có lời đồn đại, nhưng nàng chưa từng đề trong lòng, huống chi, hắn nơi nơi chăm sóc nàng, bao dung nàng, nàng cảm kích đã không kịp rồi, sao lại còn uất ức? "Nàng quá ngây thơ rồi". Nhìn Ân Hoan ngây thơ như thế, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt động lòng, thiếu chút nữa đã ôm nàng vào lòng.

Ngây thơ như nàng, dĩ nhiên là sẽ không hiểu ý định phức tạp của hắn.

Những cựu thần kia dùng ánh mắt như thể nào dò xét nàng, hắn còn rõ ràng hơn nàng, nếu không phải danh bất chính ngôn bất thuận, hắn đã sớm nổi giận đuổi người; Hắn vốn tính toán từng bước hướng dẫn nàng, nhưng xét theo tình huống trước mắt, phải thay đổi một chút.

(*)Danh bất chính, ngôn bất thuận: danh nghĩa không thỏa đáng/ hợp lẽ, không tiện nói.

Mà thay đổi, phải bắt đầu từ “người nào đó” mới được.

Một ngày kia, “nghe nói” Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại ngã bệnh.

Theo lệ thường, Hoàng Phủ Thao vừa hạ triều liền dẫn Ngự y, lên liền tới Duệ Vương phủ, thăm nhìn vị Hoàng thúc ‘thể yếu nhiều bệnh’ của hắn.

(*)Liễn: Xe dành cho vua.

Tình cảm chú cháu sâu đậm, văn võ bá quan không khỏi bàn tán say sưa, nhưng sợ rằng ai cũng không ngờ tới, lúc này ở Duệ Vương phủ, người vốn nên nằm trên giường, lại êm đẹp đứng trầm tư bên cửa sổ; người phải đứng ở bên giường gấp gáp lo lắng, lại nhàn nhã ngồi ở đằng kia,

cầm một chùm nho, từng quả từng quả nhét vào miệng.

Nhưng đột nhiên, người nọ tròng lớn mắt, quát to lên với vẻ mặt đầy dả kích.

"Người, người nói cái gì? Người đem lời mới vừa nói, lặp lại lần nữa xem!"

"Nàng không có đáng nghi." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt bên cửa sổ xoay người.

"Không phải câu đó, câu tiếp theo, câu tiếp theo!"

"Vì vậy vi thần quyết định, tạm thời lấy thân phận khách mời, để nàng ở lại trong phủ."

"Ta không cho phép!" Bịch một tiếng, Hoàng Phủ Thao giận dữ đến nổi nhảy từ trên ghế lên. "Tôn thích khách thành khách, Hoàng thúc người điên rồi phải không?"

"Nàng không phải thích khách." Đối mặt với Hoàng Phủ Thao cực kì tức giận, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại không hề gợn sóng. "Còn nữa, tức giận sẽ tổn hại sức khỏe, Hoàng thượng vẫn đừng nên tức giận thì tốt hơn."

"Người nói ta làm sao mà không tức? Đêm đó, chính mắt nàng bắt gặp ta làm trò hề đó, người không phải người gât gao nhìn chăm chăm nàng, ngược lại còn

muốn để cho nàng làm thiên kim đại tiểu thư? Đây. Đây thật là muốn phản! Phản!" Hoàng Phủ Thao giận đến mức hô to gọi nhỏ, chỉ thiếu nước không phun lửa.

Quãng thời gian này, y thấy Hoàng thúc mỗi ngày mang người ra ngoài, còn mừng thầm Hoàng thúc đủ tỉnh táo, biết nên trối người bên cạnh mà giám thị, sao bây giờ tình huống lại đột nhiên thay đổi? Nếu để cho người khác biết được, vị Hoàng đế như y đây lại vô năng quỳ trên mặt đất khóc lóc nức nở, không bằng hắn chết đi cho rồi.

"Nàng sẽ không nói ra." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt tự tin nói.

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, hiện tại chưa nói, không có nghĩa là sau này sẽ không nói!"

"Vi thần tin nàng."

Đúng vậy, hắc tin tưởng nàng.

Khi nàng giương mắt to trong suốt, ngửa đầu ngắm nhìn hắc thì hắc chưa bao giờ từng hoài nghi nàng, dù là nàng xấu hổ rũ mắt xuống, tránh tầm mắt của hắc thì cũng chỉ khiến hắc vô cùng động lòng.

Nàng là người ngây thơ như thế, cho tới bây giờ đều không biết che giấu, có lẽ ngay chính nàng cũng không biết, nàng

tránh né, e lệ, đại biểu cho ý gì.

"Nhưng ta không tin được!" Hoàng Phủ Thao còn phản đối. "Nghe cách người nói, lai lịch, thân thế nàng đều không rõ, quả thật chính là một ẩn số, thứ người như thế sao có thể tin!" Dừng lại, giống như là nhớ ra cái gì đó, y bỗng dưng xanh cả mặt. "Hoàng thúc, chẳng lẽ những lời đồn đại kia đều là thật sao? Người thật sự đối với nữ nhân kia."

"Mấy ngày nay, không ít văn võ bá quan đều bàn luận xôn xao, nói quan hệ giữa hần và nha hoàn đẹp như tiên kia, tuyệt đối không phải bình thường, y tình cờ nghe, còn cho là tin đồn vô căn cứ, chưa từng để ở trong lòng, không nghĩ tới. . . .

..

Nhìn gương mặt trắng xanh lần lượt thay đổi của Hoàng Phủ Thao, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chột cười

Nụ cười thoáng qua này, dịu dàng đến nỗi muốn chảy ra nước.

"Không sai, ta thật như vậy."

Trả lời khẳng định như thế, khiến cho sắc mặt Hoàng Phủ Thao trong nháy mắt càng thêm xanh mét.

"Người như vậy cái gì?" Y hét lên, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng. "Ta nói không rõ ràng như vậy, người cũng có thể khẳng định, có làm hay không?"

"Ta với ngài chú cháu chung đặng hơn hai mươi năm, ý nghĩ của ngài, vì thần há lại không hiểu? Tương tự, lòng của vì thần, chắc hẳn ngài cũng hiểu được ít nhiều."

"Ta tình nguyện cái gì cũng không hiểu đây, người ai không chọn, lại chọn trúng một thích khách, hay là ngay cả người cũng si mê tướng mạo của nữ nhân kia?"

"Cũng?" giọng nói Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi trầm xuống.

Nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Thao, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi lập tức nhớ tới, lúc ban đầu y nhìn thấy Ân

Hoan thì lộ ra ánh mắt si mê. Nhưng lúc đấy hấn cho rằng, đó chẳng qua chỉ là một lúc mê hoặc, y có hậu cung ba ngàn giai lệ, sẽ không để Ân Hoan trong lòng quá lâu, nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ không phải chuyện như vậy! Không ngờ tới ngay cả người cháu tình như thủ túc của mình, cũng âm thầm mê luyến Ân Hoan, một cảm giác không vui cực lớn làm hấn giận tái mặt, khiến hấn thoát nhìn giống như một con báo đen đầy lực uy hiếp.

"Oái. Ta, ta không có ý đó, Hoàng thúc người đừng có hiểu lầm!" Không ngờ chính mình trong một lúc nhanh miệng, lại tiết lộ ra chút “động lòng” kia, Hoàng Phủ Thao bị dọa đến nổi lập tức

giải thích: "Ý của ta là, nàng là một thích khách không rõ lai lịch, mà người thân là hoàng tộc, không môn đăng hộ đối!"

"Ngài là vua một nước, thứ nên quan tâm là quốc sự, việc này không cần ngài quan tâm!" Ánh mắt lạnh lẽo, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cố ý kết thúc đề tài.

"Ai nói!" Chỉ là Hoàng Phủ Thao lại không hiểu ý hẩn, quyết ý cãi cộ đến cùng. "Người là Hoàng thúc của ta, chuyện của người dĩ nhiên chính là chuyện của ta, nói tóm lại, ta. Trẫm không cho phép người có ý tứ đối với nữ nhân kia, hơn nữa Trẫm cảnh cáo trước, nếu tương lai Hoàng thúc muốn kết hôn, đối tượng tất phải do trẫm lựa

chọn!" "Hồ đồ!" Không ngờ Hoàng Phủ Thao lại có thể đem chuyện đó ra nói như thế, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi quả trách ra tiếng.

"Trẫm Trẫm mới không phải hồ đồ, trước đó vài ngày Thái hậu mới nói với trẫm về chuyện của người, nói người năm nay đã hai mươi sáu, hi vọng trẫm giúp người chọn mấy người dâu hiền, trẫm vốn tính toán hỏi qua ý tứ Hoàng thúc trước rồi mới ra quyết định, nhưng mà bây giờ xem ra, chuyện này là phải làm, hơn nữa phải làm cho khẩn cấp!"

Không sai! Hoàng thúc là người quan trọng đối với y, y sao có thể tùy tiện để cho hắn bị một nữ thích khách không rõ

lai lịch lừa mất trái tim? Mặc dù chỉ gặp mặt qua mấy lần, nhưng thực lực của nữ nhân kia thật sự không thể khinh thường.

Mặc dù không nói nhiều, thế nhưng đôi mắt trầm tĩnh kia, tựa hồ luôn có thể nhìn thấu lòng người, mỗi lần gặp mặt, đường đường là vua một nước như y, không những khí thế không bằng nàng, còn luôn bị nàng ép đến tâm hoảng ý loạn, vì vậy bất luận như thế nào, y tuyệt đối không chấp nhận nàng trở thành Hoàng hậu! Ngay từ trước, y đã quyết định tốt, đối tượng Hoàng hậu lấy nhất định phải là loại nữ nhi dễ gạt, lại dễ ăn hiếp, để từ đó, dẫu về sau y có lui tới ăn vạ, khóc lóc kể khổ cũng không sợ có người bắt được nhược điểm! "Vậy ý Hoàng

thương, là muốn thay vì thân chọn vợ rồi hả ?", Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đứng cạnh cửa sổ, tay chấp sau lưng, chợt nở nụ cười khiến da đầu người ta tê dại.

Sự tức giận ẩn chứa kia, còn làm người ta phát rét hơn cả dụng cụ tra tấn khủng bố, Hoàng Phủ Thao cơ hồ là trong nháy mắt đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nhưng mà kiêu ngạo bẩm sinh, cũng không cho phép y lùi bước.

"Đương, đương nhiên! Vì để tránh cho Hoàng thúc lâm đường lỡ bước, trăm quyết định việc này không thể chậm trễ, lập tức giúp người tổ chức một bữa tiệc chọn vợ!" Hừ! Coi như nữ nhân kia ngày thường xinh đẹp vô song thì như thế nào?

Y tìm nhiều nữ nhân đẹp hơn tới, sẽ không sợ Hoàng thúc không động lòng!

Hoàng Phủ Thao dương dương tự đắc mà tính toán, không chút nào chú ý tới, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt trong lúc tức giận lạnh lẽo, không để lại dấu vết liếc cửa phòng một cái. Mắt đen hơi dao động, tiếp đó làm như có điều suy nghĩ, ra sức dùng ngón trỏ gõ gõ lên song cửa sổ. Một lát sau, hắn cuối cùng gật đầu đồng ý.

"Cũng tốt."

"Hử. Tốt?" Không ngờ hắn sẽ sáng khoái đồng ý, Hoàng Phủ Thao không khỏi nặng nề sừng sốt.

"Vi thần không dám trái ý Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn làm gì thì làm như thế đó đi!" khép mi, hấn vung áo bào, ngồi vào sau thư án. "Thời gian cũng không còn sớm, ngài nên trở về cung rồi."

Hồi cung.

Đúng, cũng nên đến lúc rồi, nhưng đợi chút, Hoàng thúc vậy mà lại nói tốt?!

Nhìn thái độ không đổi, làm người ta mịt mờ không rõ của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, Hoàng Phủ Thao cực kì kinh ngạc.

"Hoàng thúc, người ——"

"Không tiến." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vô tình cắt lời, tiếp theo liền cầm một quyển sách lên, bắt đầu chăm chú đọc. Thấy thái độ hắt lạnh nhạt, Hoàng Phủ Thao cũng không dám hỏi nhiều.

Hoàng thúc nhìn như ôn hòa lịch sự, nhưng trên thực tế còn bá đạo lãnh tính hơn bất cứ kẻ nào, đối với chuyện của mình, từ trước đến giờ không cho phép người khác chi phối, mặc dù hẳn không hiểu vì nguyên nhân gì, khiến hoàng thúc đột nhiên thay đổi tâm ý, nhưng mà nếu Hoàng thúc gật đầu đáp ứng, y tốt nhất là nên tự kiềm chế, tránh cho mình lại chọc giận hẳn. Nhớ tới Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vừa mới tức giận, lòng y liền sợ

hải rút cổ một cái, vội vàng chạy tới cạnh cửa.

"Nếu Hoàng thúc cũng đồng ý, vậy ta liền nhanh chóng hồi cung xử lý chuyện này." Vừa nói chuyện, hắn vừa vội vã kéo cửa phòng ra, chuẩn bị chuồn mất, ai ngờ lại thiếu chút nữa đụng vào một bóng người. "Oa ô! Người, sao người lại ở chỗ này?" Nhìn chằm chằm Ân Hoan yên tĩnh đứng nghiêm ngoài cửa, Hoàng Phủ Thao bị dọa thiếu điều trái tim muốn rớt ra khỏi lồng ngực, nhưng ngay sau đó liền chột dạ quay đầu. Hồngбет, nàng đã tới bao lâu? Vừa nãy, y nói xấu nàng không ít, chẳng lẽ đã để nàng nghe hết tất cả? Đối mặt với nghi vấn của Hoàng Phủ Thao, Ân Hoan vẫn mặt điếc tai ngơ,

bụng chén thuốc nóng hổi, ánh mắt của nàng lướt qua hắn, rơi thẳng vào người Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Hôm nay Lâu Tây không có ở đây, căn cứ vào chức trách, nàng vốn nên nhắm mắt theo đuôi đi theo hắn, nhưng sau khi Hoàng Phủ Thao tới, hắn liền lấy lý do để nàng tránh đi.

Thật ra thì hai người tính toán làm cái gì, lòng nàng biết rõ ràng, nể mặt mũi Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, nàng tốt bụng lui đến ngoài Cúc Hoan Đình mấy trượng, nếu không phải thấy nha hoàn đưa thuốc tới, nàng cũng sẽ không tới cạnh cửa chờ đợi, nhưng không nghĩ tới, sẽ nghe được việc —— yền tiệc chọn vợ.

Thì ra, hấn muốn lấy vợ ...

Bàn tay đang cầm chén thuốc dần dần thu lại, thuốc trong chén bởi vì sự chấn động này mà sinh ra từng vòng sóng gợn.

Sóng gợn đảo loạn, đảo loạn mặt nước yên tĩnh, đồng thời cũng —— đảo loạn lòng nàng.

Một sự kích động đột ngột, khiến nàng không tự giác mở miệng: "Ngài phải lấy vợ ư?" Nàng hỏi, giọng nói rất nhẹ, lại khẽ căng thẳng.

Rõ ràng đã chính tai nghe, nàng lại còn muốn chính miệng xác nhận lần nữa, đến

tốt cùng nàng đang mong đợi cái gì đây? Nhìn ánh mắt long lanh kia, vẻ mặt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nghiêm túc, không một chút ý cười, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

"Chỉ sợ là như vậy."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chương 6

H

ấn muốn lấy vợ.

Sư phụ bói toán quả nhiên linh nghiệm, năm nay hắc đúng là phạm hoa đào; mà nàng, chỉ cần có thể bảo vệ hắc không bị chút thương tổn nào, là có thể trở về Tiểu Tiểu cốc trước thời hạn, cũng luyện được “Tật Quang tàn ảnh”, nhưng tại sao nàng lại không thể vui vẻ? Động tác của Hoàng Phủ Thao rất nhanh, từ hôm đó hồi cung, liền cấp tốc ban chiếu chỉ.

Trong thời gian không tới một tháng, các

tiểu thư nhà quan, các mỹ nhân nước phụ trong danh sách được lựa chọn, đều đã tiến vào Kinh Thành đợi lệnh, chỉ chờ chiếu chỉ ban xuống lần nữa, sẽ tiến vào Duệ Vương phủ tiến hành tuyển chọn.

Vì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, có thể nói Hoàng Phủ Thao đã dùng hết tâm tư, các cô gái trên danh sách đều có gia thế tốt, tài mạo song toàn, mà bên trong phủ, cũng vì việc trọng đại này mà bận rộn khắp nơi.

Dưới sự chỉ huy của Tổng quản, mỗi một gian phòng danh cho khách, đều được quét dọn tới rục rở hẵn lên, mỗi viện, cũng đều được đặt thêm nhiều kì hoa dị thảo, tăng thêm không khí.

Ngoài ra, Tổng quản thậm chí còn mời thêm vài người đầu bếp dị quốc, mấy ngày nay vẫn ở trong phòng bếp, thử nấu nhiều món ăn ngon lạ cùng Lôi đại nương, để bảo đảm ngày “yến tiệc chọn vợ” đó diễn ra, các giai nhân nước phụ trong danh sách có thể có cảm giác như đang ở nhà. Mặc dù bận rộn, nhưng trên dưới toàn phủ đều ngập tràn vui vẻ, duy chỉ có nàng, vẫn không thể hòa vào không khí vui sướng kia —— hừ! Vào lúc Ân Hoan đang nhíu mày trầm tư, trong không khí thình lình xảy ra một chút khác thường, lại làm cho nàng giật mình hồi hồn. Không cần quay đầu, nàng lập tức phán đoán chính xác âm thanh, dùng hai ngón tay đón lấy "Ám khí" đang xé

không gian mà lao tới, cũng trong nháy mắt tiếp theo, bắn cho ám khí bay ngược trở về.

Đông!

Trong chớp mắt, viên bạc vụn lớn bằng hạt đậu phộng, đã bị khảm vào tường đá, trở thành một món trang sức trên tường. Thượng Quan Khuynh Vân ngồi trước tường đá, thiếu chút nữa đã bị bạc vụn đánh trúng, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó mới mở miệng. "Ây da, thì ra là người còn có phản ứng ha, ta còn tưởng người đã ngủ thiếp đi !"

Hắn như cười như không mà trêu ghẹo, vẻ mặt Ân Hoan vẫn lạnh lùng, nghiêm

túc cảnh cáo.

"Lần tới đừng làm chuyện như vậy nữa."

"Ha ha, Ân cô nương chó mát húng, Long mỗ chỉ muốn thử một chút xem thích khách trong truyền thuyết, có bao nhiêu khả năng." Nàng lạnh lùng liếc nhìn gã, giống như là đánh giá gì đó.

Người này là bạn làm ăn của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, người ta gọi gã là Long gia, nghe nói là một nhân vật lợi hại. Vì thương lượng việc buôn bán, hai người thường ước hẹn gặp mặt ở bên ngoài, nàng đi theo mấy lần, sớm đã nhận ra gã có võ công, nhưng không cao bằng nàng.

"Đủ để đưa người tới cái chết." Nàng lạnh giọng nói.

"Cái gì?" Thượng Quan Khuynh Vân không khỏi sửng sốt, tựa hồ không thể nào tin nổi một cô nương nũng nịu như nàng, lại có thể nói ra lời nói máu tanh như thế mà mặt không đổi sắc.

Khó được thấy bạn tốt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt ngồi một bên xem kịch vui, không khỏi cười nhẹ ra tiếng. "Nàng quả thật có khả năng này." Hắn còn phụ họa giúp, chứng minh Ân Hoan không nói dối

Mới nãy, nếu không phải nàng nhận thấy được động tác đánh lén này không mang

theo bất cứ sát ý nào, hẳn tin rằng, viên bạc vụn kia, lúc này đang khảm trên mi tâm bạn tốt của hắn, chứ không phải bức tường đá sau lưng.

"Xem ra Duệ Vương gia rất tin tưởng nha hoàn này." Đối với Hoàng Phủ Hạo Nguyệt ngồi một bên hát đệm, Thượng Quan Khuynh Vân chỉ có thể nở nụ cười quái đản.

"Nàng không phải nha hoàn."

"Ô?" Nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, hắn lập tức hiểu ra, nhếch đuôi mày lên. "Thì ra là như vậy, chẳng trách ‘người nợ’ lại phiền não như thế, xem ra ánh mắt Vương gia ‘đặc

biệt' tốt".

"Long gia quá khen." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt làm sao không nghe ra ý tứ trêu chọc giấu trong lời nói của bạn tốt.

Ngoài mặt, bọn họ là bạn làm ăn, “trong quan trường” , quan hệ của bọn họ cũng không coi là cạn. Nhưng trên lập trường làm ăn, chuyện ra cửa này, là vì buôn bán, hấn cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện khác. Thu ngân phiếu trên bàn xong, hấn mới đưa câu chuyện trở về vấn đề chính.

"Khoản trang sức, châu báu đầu tiên, tại hạ kiểm tra không có sai sót, về phần trân châu và hương liệu còn dư, phải

phiên Long gia rồi."

"Duệ Vương gia quá lời, quan hệ hai chúng ta có thể nói như cá với nước, bắt quá là hợp tác với nhau, sao lại nói đến làm phiên?" Hoàng Phủ Hạo Nguyệt khẽ mỉm cười, không phản bác.

"Thời gian không còn sớm, tại hạ cũng không tiện tiếp tục làm phiên, phải từ biệt ở đây rồi."

"Cũng tốt." Thượng Quan Khuynh Vân không có nhiều lời giữ lại, vẫn lười biếng ngồi thoải mái trên ghế, tựa hồ không tính đứng dậy tiễn khách.

Ngược lại Ân Hoan bên cạnh, ngay từ

lúc Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đứng dậy, đã nhanh chóng cầm lấy áo choàng giắt trên bình phong, kéo cửa phòng, ra ngoài đứng đợi.

Mấy ngày nay Lâu Tây không có ở đây, vẫn là nàng đi theo bên cạnh chăm sóc hắn, trước kia không hiểu chuyện, hôm nay làm, lại đặc biệt thuận buồm xuôi gió.

Trong lúc vô tình, nàng đã từ từ dung nhập vào cuộc sống của hắn, quen với tính tình hắn, thói quen của hắn, yêu thích của hắn, khẩu vị của hắn, thậm chí mỗi một động tác, một ánh mắt của hắn đại biểu cho ý tứ gì, nàng luôn có thể dễ dàng hiểu ra. Vào lúc Hoàng Phủ Hạo

Nguyệt muốn bước qua cửa ra khỏi sương phòng, Thượng Quan Khuynh Vân trong sương phòng chợt lên tiếng. "Duệ Vương gia." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không dừng bước, càng không có quay đầu lại, mà đi thẳng tới bên cạnh Ân Hoan, rút áo choàng trong tay nàng ra, nhẹ nhàng phủ áo choàng vây quanh thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng.

Hành động bất thành linh của hắn khiến nàng có chút sững sốt, đang muốn mở miệng hỏi, lại bị hắn đoạt lời trước. "Long gia còn có việc gì?" Vừa nói, hắn vừa thuận tay kéo dây tua rua màu xanh hai bên cổ áo, cẩn thận thắt một cái nơ xinh đẹp thay nàng.

Áo choàng đính lông chồn đen được may đo riêng cho hắn, khoác lên trên người của nàng, không những không buồn cười, ngược lại càng khiến nàng thêm nhỏ nhắn yêu kiều.

Hắn nhìn nàng một lát, sau đó bỗng nhiên thuận tay miết nhẹ lên đôi mày đang nhíu của nàng, nàng lại sững sốt, trong thời gian ngắn cũng nói không ra sự chấn động trong lòng kia là gì, lại sâu sắc cảm nhận được sự dịu dàng và thương tiếc của hắn. Lông tơ bên trong áo choàng mềm mại, có sự ấm áp và mang hơi thở của hắn, tựa như bầu không khí đang vây quanh nàng, chuyện tiệc chọn vợ, tựa hồ đã trở nên không hề quan trọng, khiến nỗi buồn phiền uất nghẹn trong lòng, trong

nháy mắt cũng tan thành mây khói.

Ấn Hoan không khỏi lại nở cười yếu ớt, nhưng bên cạnh đó, sự ngượng ngùng cũng khiến nàng vội vã đưa tay cởi áo choàng xuống, ai ngờ hăn ngăn cản nàng, lại cẩn thận nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng.

Mắt thấy hai người chàng chàng thiếp thiếp, cử chỉ thân mật, Thượng Quan Khuynh Vân đầu tiên là liếc mắt, sau đó mới cất tiếng trêu chọc: "Thật ra thì cũng không phải là chuyện gì quan trọng, Long mỗ chỉ muốn hỏi một chút, nếu mà ‘người nọ’ biết được mình không những bị người ta lừa gạt, ngay cả chuyện mình khổ tâm an bày, cũng chỉ bị dùng để thu

lợi, không biết sẽ có phản ứng gì nhỉ?"

Nghe bạn tốt ý ở ngoài lời, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chỉ mỉm cười, chậm rãi xoay người.

"Chuyện này chỉ có trời biết, ta biết, huynh biết, nếu Long gia không nói, ‘hắn’ sao lại có phản ứng gì." "Ai nha, không biết thì hiển nhiên là tốt hơn, nhưng mà không có thú vị gì hết." Thượng Quan Khuynh Vân ngắm nghía hoa văn trên chén sứ, ánh mắt lóe lên dường như đang tính toán điều gì.

Vậy mà Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn chỉ mỉm cười nhàn nhạt, ôn hòa hiền lành cứ như người xuất gia chưa bao giờ sát sinh.

"Không thú vị vẫn tốt hơn so với phức tạp, Long gia làm ăn bận rộn, chỉ sợ sẽ không vui khi có rắc rối tới cửa."

"Rắc rối?" Gã tò mò nháy mắt.

"Là rắc rối đếm không hết." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt thản nhiên đính chính, tuy không nói rõ ràng là rắc rối như thế nào, nhưng ánh mắt của hắn, lại khiến Thượng Quan Khuynh Vân biết điều không lên tiếng nữa.

Hắn nắm bàn tay nhỏ bé của Ân Hoan, rời khỏi khách sạn mà chẳng thèm quay đầu lại. Đợi hai người đi xa, Thượng Quan Khuynh Vân mới hờn giận lắm bầm

ra tiếng.

"Chắc! Vậy mà còn uy hiếp ngược lại ta? Nam nhân này vẫn âm trầm bá đạo như vậy, sao lại không có ai phát hiện diện mạo thật của hắn chứ?"

"Vừa nãy đang suy nghĩ gì thế?" Vừa lên xe, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt liền mở miệng hỏi nhỏ.

Không ngờ hắn đang bàn chuyện làm ăn, còn chú ý tới nàng, đôi mi Ân Hoan rung lên, đáy mắt nhanh chóng hiện lên nét bối rối.

"Không có gì." Nàng cắn cắn môi dưới, lần đầu tiên nói dối trước mặt hắn.

Hắn muốn lấy vợ, theo lý thuyết, nàng nên vui vẻ chúc phúc cho hắn, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng vẫn không vui mừng nổi.

Nàng vì kiếm phở mà đến, thứ nàng quan tâm chỉ nên là an toàn của hắn, vậy mà mấy ngày nay, quanh quẩn ở trong đầu nàng, chỉ toàn là chuyện tiệc chọn vợ.

Nàng không ngừng đoán, vì sao hắn lại đồng ý sự càn quấy của Hoàng thượng? Là vì hắn và Hoàng thượng tình như thủ túc, không cách nào cự tuyệt? Hay là bởi vì, cô gái mà lòng hắn ngưỡng mộ, đang ở trong danh sách tuyển chọn? Nếu đúng như thế, thì sẽ là một cô gái như thế nào?

Mà hấn, có dịu dàng ngắm nhìn nàng hay không? Từ khi gặp nhau tới nay, nàng không lừa gạt hấn điều gì, nhưng tâm tư chính nàng cũng không hiểu này, nàng sẽ không tình nguyện tiết lộ, bởi vì loại cảm giác đó, giống như... Giống như là nàng không vui khi hấn lấy vợ.

Đang lúc Ân Hoan sợ hãi muốn xoay đầu, thì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chợt đưa tay nắm lấy cằm nàng, ngăn cản sự trốn tránh của nàng.

"Đừng nói dối." Hấn cúi đầu, ngắm nhìn nàng thật kỹ. "Mấy hôm nay nàng thường không yên lòng, có phải có chỗ nào không khỏe hay không?" Hấn quan tâm hỏi, nhưng đôi mắt đen sắc bén, lại tựa

hồ như đang tìm kiếm dấu vết nào đó. Ánh mắt của hắn, khiến Ân Hoan càng thêm hoảng hốt, hắn có thói quen ôn hòa, hành động bá đạo ngẫu nhiên của hắn, lại khiến nàng bối rối không biết phải làm sao.

Khi hắn bá đạo, ánh mắt luôn quá mức sắc bén, giống như có thể nhìn thấu từng niềm tâm sự của nàng, thường xuyên làm cho nàng có loại cảm giác ngượng ngùng không cách nào che giấu.

Rủ mắt xuống, nàng hơi dùng sức, tránh thoát khỏi sự trói buộc của hắn, sau đó lập tức giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ, lui đến một góc xe, kéo khoảng cách giữ hai người ra thật xa.

"Không có, ta chỉ. . . . Có chút buồn
bực thôi." Nàng cúi đầu nắm chặt làn
váy, chột dạ vì nói dối, không dám nhìn
thẳng hấn.

Sự lảng tránh rõ ràng của nàng, đương
nhiên không thể khiến Hoàng Phủ Hạo
Nguyệt tin tưởng, nhưng hấn cũng không
ép hỏi nữa.

Đối với bộ dáng diêm dāi đáng yêu của
nàng, hấn thương tiếc còn không kịp, sao
còn nỡ để nàng phải lộ ra vẻ mặt bối rối
nữa? Huống chi, nàng từ trước đến giờ
vẫn luôn không phải người biết che giấu
tâm tư, mặc dù tính tình lạnh nhạt, bình
thường cũng ít lời, nhưng vừa có tâm sự,

lại viết hết lên trên mặt, chút ý nghĩ của nàng, hẳn còn có thể không hiểu sao? Sự hồn nhiên khờ dại của nàng, vẻ đẹp ngây thơ của nàng đủ cho tất cả nam tử phải say mê vì nàng, ngay cả hẳn, hồi lâu về trước, cũng đã bị nàng chinh phục.

Ngay từ khi bắt đầu, tiệc chọn vợ cũng chỉ là một sách lược làm ăn có lời, chẳng qua thuận nước đẩy thuyền, từ đầu đến cuối, điều hẳn muốn ngay từ đầu chỉ là sự cam kết của nàng.

(*) Thuận nước đẩy thuyền: Đẩy thuyền trôi thuận theo dòng nước chảy. Có nghĩa là làm việc theo một phương hướng người khác vạch sẵn/ Dựa trên tình huống xảy ra mà có hành động ứng biến

thích hợp.

Hắn đã quen có nàng bầu bạn, đã yêu mến hương hoa đào thanh nhã của nàng, giờ đây, hắn sao có thể cho phép nàng bỏ chạy? Dù sao “tiệc chọn vợ” cũng là để chọn “vợ” mà.

Sâu trong đáy mắt thoáng qua tia sáng đen tối, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mỉm cười như không có gì xảy ra.

"Ân Hoan".

Giống như trước kia, Ân Hoan lại bị tiếng nói trầm thấp dịu dàng, dụ cho phải ngẩng đầu.

Đôi mắt của nàng trong suốt như nước, được ánh mặt trời chiếu rọi mà trở thành viên bảo thạch đen lóng lánh, ánh nước lưu chuyển kia, chăm chú nhìn ai, cũng đều khiến lòng người lay động.

"Trong tủ gỗ sau lưng nàng, có một hộp gỗ, tìm giúp ta một chút". Hắn cười ôn hòa, tự nhiên nói sang chuyện khác.

"Hộp gỗ?" Nàng khó giấu được vẻ mặt hoang mang, không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên nói sang chuyện khác, nhưng hắn nguyên ý không ép hỏi nữa, quả thật làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Một chiếc hộp gỗ đàn hương màu đen, lớn chừng hai bàn tay."

Hắn miêu tả sơ lược, mà nàng, dựa theo miêu tả của hắn, kéo từng ngăn tủ vuông ra, tìm kiếm bóng dáng hộp gỗ. Cái tủ cao này là được đặt làm riêng, gắn cố định vào tường gỗ của xe ngựa, vừa vững chắc vừa an toàn, nhưng tủ cao chia thành nhiều ngăn vuông, có lớn có nhỏ, dùng để đặt lá trà, thuốc men, chăn ấm, áo lông các loại, và nhiều đồ dùng hằng ngày khác, dùng làm phương tiện lữ hành.

Nhưng bình thường nàng không chạm qua những thứ bên trong, lần này đột nhiên muốn tìm đồ, thật sự có chút khốn đốn khó khăn. Lục tung tất cả các ngăn vuông, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hộp gỗ,

nàng chỉ có thể quay đầu lại nhờ giúp đỡ.

"Ta không tìm được."

"Vậy sao?" Hấn cũng không trách cứ, mà chủ động đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng.

Vóc người cao lớn của hấn, dù chỉ ngồi xổm, cũng đủ khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực, nhất là khi hấn hơi gập eo đưa tay tìm hộp gỗ, ống tay áo rộng thùng thình vì bị kéo căng mà dán vào cánh tay trắng kiện, bó quanh đường cong rắn chắc hữu lực, càng làm cho người thực sự cảm nhận được, hấn tuyệt đối không lịch sự vô hại như biểu hiện.

Nhớ tới lúc trước, hấn làm ra đủ loại

hành động thân mật với mình, Ân Hoan không kiềm được nhanh chóng đỏ mặt lên. Trước đây có Lâu Tây đánh xe ở bên ngoài, thỉnh thoảng hỏi han, nàng chưa bao giờ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng hôm nay Lâu Tây ra ngoài làm việc, chỉ có hai người bọn họ ở một chỗ, không khí an tĩnh này lại làm cho nàng thấp thỏm đến khó hiểu.

Vào lúc Ân Hoan ngượng ngùng muốn kéo dài khoản cách lần nữa, thì bên ngoài, chợt truyền đến tiếng ngựa hí, nháy mắt sau đó, cả toa xe ngựa bị lay động kịch liệt.

Chấn động thành linh xảy ra, khiến nàng đang muốn đứng dậy, tức khắc bị mất

thăng bằng, mắt thấy sẽ phải ngã về phía sau —— "Cẩn thận."

Một cánh tay mạnh mẽ hữu lực, kịp thời giữ nàng lại, cũng kéo nàng vào trong lòng.

Dù đang trong lúc hốt hoảng, nàng vẫn chú ý thấy, động tác của hắn nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Một tay hắn vây quanh nàng, một tay khác lại nắm chặt quả đấm, vô cùng đề phòng, bất luận chấn động bao nhiêu, vẻ mặt hắn từ đầu đến cuối vẫn điềm tĩnh, bất động như núi, cho đến khi chấn động dừng lại, sắc mặt mới chậm rãi dịu xuống.

Bản lĩnh linh hoạt và phản ứng bình tĩnh kia của hắn, đều đã biểu hiện ra khắp nơi, hắn rõ ràng là người luyện võ! "Vương gia, ngài không có sao chứ?" Xe ngựa mới yên ổn lại, phu xe bên ngoài lập tức hồi hộp hỏi thăm, chỉ sợ bản thân trong lúc sơ sót, khiến Hoàng Phủ Hạo Nguyệt bị chấn thương.

"Không có việc gì." Hắn bình tĩnh đáp lại, đồng thời liếc ra cửa sổ một cái. "Xảy ra chuyện gì?"

"Có một đứa bé đột nhiên vọt ra đường, ty chức sợ làm người vô tội bị thương, nên không còn cách nào khác, vội vã dừng xe ngựa lại." Âm thanh của đám

đông xúm lại bàn tán, đi kèm với lời giải thích hốt hoảng của phu xe, cũng nhanh chóng truyền tới tai người ngồi bên trong.

"Xuống xem tình hình một chút." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt tỉnh táo chỉ thị, đồng thời đưa tay kéo màn trúc bên cửa xuống, ngăn cản sự dòm ngó từ bên ngoài.

"Vâng" phu xe vội nhảy xuống xe ngựa, chạy đi thi hành mệnh lệnh.

"Nàng không sao chứ?"

Phu xe vừa đi, hắn lập tức cúi đầu quan tâm thiếu nữ đáng yêu trong ngực.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, cho dù trong lòng Ân Hoan nảy sinh không ít nghi vấn, song khi nàng nhận ra tư thế giữa hai người, thì khuôn mặt nhỏ nhắn khéo léo lập tức nóng rực

Trời! Nàng, nàng, nàng, nàng lúc nào thì ngồi lên hai chân hắn vậy?!

Dưới sự bao bọc chắc chắn của hắn, thân thể nàng, vẫn đang dựa thật sát vào ngực hắn! Nàng có thể nhạy cảm nhận thấy được, hơi thở của hắn nóng người bao nhiêu, ánh mắt của hắn nóng bỏng bao nhiêu, thậm chí mỗi một lần lồng ngực của hắn đập phồng, cách vãi vóc ma sát trước ngực mềm mại của nàng, cảm giác như vậy cỡ nào Cỡ nào

."Ta. Ta không sao!"

Khẽ thở gấp một tiếng, Ân Hoan cơ hồ là chạy trôi mà lui ra khỏi ngực hắn, nhưng nàng mới vừa đứng dậy, áo choàng trên người lại thành rắc rối.

Giày thêu xanh không cẩn thận giẫm lên vạt áo choàng, tạo ra lực kéo mạnh, khiến thân thể nàng dao động, may nhờ động tác của hắn nhanh nhẹn, kịp thời ôm nàng vào lòng, nhưng tình huống lần này, còn hỏng bét hơn lần trước! Nàng không những lại ngồi trên đùi của hắn, mà cơ thể cũng dựa vào hắn thật gần, ngay cả môi của nàng, cũng vô tình chạm phải —— nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, đang kề sát với mình, Ân Hoan

choáng váng cả người, thể nhưng sự sắc bén bẩm sinh vẫn còn đó.

Nàng rõ ràng nhìn thấy, đôi mắt đen trước mắt, trong phút chốc trở nên sâu thẳm mà nguy hiểm, toàn thân hấn, cũng phát ra loại hơi thở chiếm đoạt mạnh mẽ, mà hình như nàng chính là đối tượng bị chiếm đoạt! Khi ý tưởng nguy hiểm này xẹt qua đầu thì nàng cũng nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng động tác của nàng có nhanh hơn nữa, cũng không thể nhanh hơn sự tấn công mãnh liệt như sấm vang chớp giạt của hấn.

Khoảng cách mới kéo ra, trong nháy mắt lại hóa thành hư vô.

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt bắt được nàng! Đôi chân vững chắc kiềm giữ nàng, đôi tay ôm choàng lấy nàng, ngay cả môi lưỡi của hắn cũng quấn chặt nàng.

Đối với hành động xâm lược bất ngờ của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, Ân Hoan bị dọa đến nỗi không dám cử động, thế nhưng động tác hôn liếm dịu dàng kia, vuốt ve nhẹ nhàng kích thích kia, lại khiến nàng từ từ quên đi sợ hãi. Nàng không rõ hắn đang làm gì với mình, chỉ biết mở to cặp mắt mê ly, nhìn đôi mắt đen không còn ôn hòa kia, cảm nhận cái ôm không một khe hở, quán quýt khát khao mãnh liệt kia.

Mỗi lần bàn tay hắn nhẹ nhàng mơn trớn da thịt nàng, lại tựa như đốt lên từng đốm

lửa nhỏ trên người nàng, nhiệt độ nóng rực kia, thiêu đốt đến nỗi cơ thể nàng không ngừng run rẩy, nàng hé miệng muốn kêu, nhưng bật ra khỏi miệng, lại là tiếng thở gấp yếu ớt không chịu nổi.

"Bẩm Vương gia, ngựa không hao tổn, cũng không có người bị thương, ty chức đã lấy chút ngân lượng, trấn an dân chúng bị kinh sợ, không biết Vương gia có còn cần dặn gì khác hay không."

Giọng phu xe đột nhiên truyền đến từ bên ngoài.

Âm thanh kia, giống như con rắn độc nhảy ra từ bụi cỏ, khiến Ân Hoan đang

thở dốc giật mình hồi hồn.

Nàng hốt hoảng mở to mắt, mặt hồng rực, vội vàng đưa tay đẩy lồng ngực rộng rãi chắc chắn kia ra, chỉ sợ cảnh hai người kề cận thân mật, bị người khác phát hiện, nhưng hấn lại chỉ dùng một tay, đã kiềm giữ được sự chống cự của nàng. Hấn ôm nàng chặt hơn, càng không biết thỏa mãn mà xâm nhập vào môi răng nàng.

"Vương gia?" Đợi hồi lâu không nghe được lời đáp, phu xe không khỏi lớn tiếng hơn, lại đến gần xe ngựa một chút.

Nghe tiếng bước chân từ từ tiến tới gần, Ân Hoan cảm thấy trái tim của mình, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sự bá đạo và chiếm đoạt của hắn, ép nàng vừa xấu hổ lại vừa luống cuống, vậy mà hắn lại tạo ra sự vui thích, khiến cho nàng không cách nào tự kiềm chế muốn đắm chìm.

Mâu thuẫn như vậy, cộng với cảm giác quá kích thích, rốt cuộc khiến nàng không chịu nổi mà phát ra tiếng rên rỉ.

"A."

"Người làm rất tốt, giờ hãy trực tiếp trở về phủ." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt rốt cuộc cũng đáp lại trước khi phu xe sinh nghi. Giọng nói của hắn trầm thấp mà vang dội, sự áp đảo vừa vặn khéo léo này

khiến người ta mặt đỏ tim đập mà rên rỉ. Nhận được chỉ thị của hắn, phu xe mới an tâm trở lại vị trí.

"Vâng" phu xe hoàn toàn không nhận thấy bất kì điều gì khác thường, kéo dây thừng, lái xe ngựa tiếp tục đi tới. Từ đầu đến cuối, không có bất kỳ người nào phát hiện trong xe ngựa từng xảy ra việc gì, mà Ân Hoan đích thân trải qua, lại sợ đến trái tim kịch liệt chấn động.

Nàng tê liệt ngồi trong lòng hắn, cả người vô lực dựa vào lồng ngực hắn, không nén được run rẩy thở dốc, đến giờ vẫn không hiểu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bất luận là loại công kích nào, nàng luôn có thể nhạy bén phát hiện trước, đánh đòn phủ đầu, vậy mà đối mặt với tấn công thành linh xảy ra của hắn, nàng lại chỉ có thể sững sờ ngơ ngác mặc hắn định đoạt.

Nhớ tới vừa nãy, hắn tạo ra đủ loại khoái cảm trên người mình, cùng cảm giác vừa kì dị vừa kích thích trong cơ thể mình, nàng mắc cỡ đến toàn thân đều muốn bốc cháy.

Trong tiếng tim đập, nàng khẽ xoa môi dưới sưng nóng, mấy lần muốn mở miệng hỏi hắn vì sao phải làm như vậy, nhưng ngượng ngùng như thủy triều ập tới, từ đầu tới cuối làm cho nàng không dám

phát ra nửa điểm giọng nói.

"Dọa nà^{ng} sợ sao?" Nhận thấy sự im lặng của nà^{ng}, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi nở nụ cười thương tiếc, bàn tay hệt như lá Bò, không nhìn được vổ về chơi đùa mái tóc mềm mại mê người của nà^{ng}.

Nà^{ng} lắc đầu, vẫn không dám nói tiếng nào.

Sự luống cuống ngượng ngùng của nà^{ng}, hoàn toàn lấy đi lòng hăⁿ.

Kiều ngạo của phái nam, khiến hăⁿ không kiềm được đặt lên tóc nà^{ng} những nụ hôn nhẹ nhàng, trêu mến không chịu buông

tay, Nhưng đôi mắt với thể tiến công chưa được thỏa mãn của hắn, lần này, Ân Hoan lại kháng cự.

Nàng không những rụt cổ lại, còn lùi người ra.

"Không được." Nàng cuối cùng mở miệng, chỉ là giọng nói yếu ớt như muỗi kêu. Dưới lông mày, một đôi mi dày cong e lệ rũ xuống, giống như hai cây quạt tinh xảo.

"Tại sao?" Hắn nhíu mày."Chẳng lẽ nàng cảm thấy chán ghét?"

Tuy rằng xấu hổ tới choáng váng, nhưng nàng vẫn thành thật lắc đầu một cái.

Mặc dù nàng không hiểu tại sao hấn đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy, nhưng nàng cũng tuyệt không bài xích hấn làm vậy với nàng, thậm chí còn cảm thấy.
. . . Cảm thấy.

Tựa như nhìn thấu ý nghĩ của nàng, hấn cười nhẹ. "Nếu không ghét, thì chính là thích?" "Ta mới. Ta không."
Ân Hoan chỉ cảm thấy cả người nóng ran, trực giác muốn phủ nhận, nhưng vốn không có sở trường nói dối, lắp bắp một hồi lâu, vẫn chưa nói xong.

Nàng thật sự không hiểu những việc vừa mới xảy ra, đại biểu cho điều gì, nhưng trong lòng nàng, quả thật có nỗi vui mừng

đang nhộn nhạo, mà đồng thời, bản năng tinh tế của một người con gái lại làm nàng cảm thấy, hành động quá mức nóng bỏng, quá mức thân mật kia không giống việc nam nữ bình thường có thể làm —— một nỗi lo lắng, khiến nàng không tự chủ được níu chặt váy.

"Vừa nãy. Sao ngài lại làm như vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Nàng rút rề nhìn hắn, trên gương mặt xinh đẹp không tì vết vẫn còn màu hồng nhàn nhạt.

"Nàng không hiểu sao?" Hiểu ra sự nghi hoặc của nàng, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không khỏi sửng sốt.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu. "Không hiểu lắm." Nàng thận trọng ngắm nhìn sắc mặt của hắn, trong mắt chứa đầy thấp thỏm. Phát hiện sự lo lắng của nàng, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt chớp mắt một cái, liền nở nụ cười dịu dàng.

Xem ra, mặc dù sư phụ của nàng dạy cho nàng một thân tuyệt học, nhưng dường như đã quên dạy nàng rất nhiều chuyện quan trọng hơn.

Hắn cực kì yêu nàng, điên cuồng vì nàng, mất đi khả năng tự kiềm chế vì nàng, mà tất cả những điều này, nàng hoàn toàn không hiểu được. Mặc dù có chút khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng cũng sẽ không làm dao động quyết tâm của hắn.

Từ ngày nàng xông vào số mệnh của hắn, bóng dáng của nàng đã tràn đầy trái tim hắn, mà chuyện ngoài ý muốn hôm nay, chỉ lại chứng minh điều đó một lần nữa —— "Đương nhiên không có gì không tốt." Hắn trả lời như chém đinh chặt sắt.

"Vậy tại sao."

"Đó là một loại cam kết." Hắn ngắm nhìn nàng thật sâu, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy trang nghiêm.

Dưới cái nhìn tinh khiết của nàng, hắn lại nhẹ nhàng, dịu dàng ôm nàng vào ngực, đặt nàng vào nơi sâu nhất, kiên định nhất

trong tim.

"Từ nay về sau, ta và nàng vĩnh viễn không xa rời."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chương 7

G

ần như ngay lúc bầu trời vừa lộ ra tia sáng rạng đông đầu tiên, Ân Hoan đã tỉnh giấc.

Giống như mọi ngày, nàng nhanh chóng cầm xiêm y trên giá áo lên thay, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, chải vuốt mái tóc dài, khi cây lược gỗ vừa xuyên qua mái tóc, thì một giọng nói trầm thấp, bỗng dừng lại vang lên bên tai —— từ nay về sau, ta và nàng vĩnh viễn không xa rời.

Đặt lược gỗ xuống, nàng sững sờ xoa xoa hai tai, giống như còn có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng và ánh mắt vô cùng nghiêm túc của hắn khi nói những lời ấy.

Gương mặt tinh tế như được điêu khắc, nhỏ nhắn như được mài giũa bên trong gương đồng chợt nổi lên hai răng máy đỏ, nàng cắn môi dưới, không kiềm được mà mất hồn. Không xa rồi? Nghĩa là không chia lìa ư? Nhưng tạm thời nàng cũng không có ý muốn rời đi, trừ phi đến lúc hắn qua khỏi kiếp nạn, bình yên vô sự rồi, nàng mới có thể trở về Tiểu Tiểu cốc phục mệnh, nhưng tới lúc đó, hắn cũng phải lấy vợ rồi nhỉ? Nhớ tới yến tiệc chọn vợ sắp đến, Ân Hoan không

khỏi sưng sốt.

Đúng vậy, hấn cũng sắp lấy vợ, sao còn phải giữ nàng đây?

Vì sao còn phải nói ra câu nói giống như lời thề hện kia?

Vĩnh viễn chẳng xa rời —— trên thực tế, một ngày nào đó, bọn họ vẫn phải chia lìa.

"Tỷ nghĩ Hoan Hoan tỉnh chưa?"

Bên ngoài, chợt truyền đến tiếng thì thầm, cắt đứt suy nghĩ của Ân Hoan.

"Ngu ngốc, phải gọi là tiểu thư, còn nữa,

chúng ta là nô tỳ đó." Bên ngoài lại truyền đến động tĩnh, đó là giọng Đoàn Đoàn, nàng nhận ra được.

Không chân chờ, Ân Hoan lập tức đứng dậy mở cửa phòng ra.

Trên hành lang gấp khúc xa xa, quả nhiên xuất hiện bóng dáng tử muội Đoàn Viên, tay hai người bung đồ, đang nhỏ giọng tranh cãi.

"Nhưng trước kia, muội đều gọi nàng ấy như vậy mà." Viên Viên không phục hét nhỏ.

"Trước kia là trước kia, bây giờ không cho gọi như vậy!" Đoàn Đoàn ra vẻ cụ

non mà chỉ trích.

"Hoan Hoan cũng đâu nói không cho."

"Muội không có hỏi nàng, làm sao biết nàng không nói là không cho." Đoàn Đoàn dương dương tự đắc nói, hoàn toàn không chú ý tới, chính mình cũng không gọi là tiểu thư.

Nghe được cuộc đối thoại đáng yêu kia, Ân Hoan không nhịn được mỉm cười, tạm thời quên đi ưu sầu.

Mắt thấy hai tỷ muội càng cãi càng hăng, nàng liếc nhìn về phía phòng ngủ của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, sau đó bước nhanh về phía hai người. "Sao lại tới

đây?" Nàng cũng hạ thấp giọng.

"Hoan Hoan!" Vừa thấy Ân Hoan, hai tử muội lập tức quên cãi vả, hai người nở nụ cười thật tươi, nhanh chóng tiến tới bên người nàng. "Là Vương gia bảo chúng ta đến đây!" Hai người rất có tinh thần lớn tiếng tuyên bố.

"Hắn đã dậy rồi hả ?" Ân Hoan vội vàng liếc nhìn phòng ngủ cách đó không xa, nàng không nghe thấy động tĩnh.

Nhìn thấy động tác của nàng, hai tử muội lúc này mới nhớ tới chỗ ở của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt ở ngay bên cạnh, vội vàng khẩn trương trốn ra phía sau nàng.

Vào phủ hơn nửa năm, mặc dù họ không thường gặp Vương gia, nhưng trong ấn tượng, Vương gia luôn là người uy nghiêm, khí thế khiếp người kia khiến người ta không tự giác được mà khản trương, cho nên bọn họ rất sợ Vương gia! "Không phải, là đêm qua Vương gia căn dặn đại nương, muốn chúng ta sáng nay tới tìm người." Hai tỷ muội vội vàng hạ thấp giọng nói đến mức nhỏ nhất.

"Tìm ta hả?"

"Ngài ấy muốn chúng ta đưa điếm tâm sáng tới." Viên Viên giơ hộp cơm trong tay ra.

"Còn trang điếm, ăn mặc cho người

nữa." Đoàn Đoàn cũng giơ hòm gỗ lớn trong tay ra, về việc mình kiên trì muốn gọi là tiểu thư thì đã quên sạch trơn.

"Vì sao phải trang điểm ăn mặc?" Ân Hoan hoang mang hỏi.

Kể từ khi thay đổi thân phận, hấn từng nói muốn phái người đến hầu hạ nàng, nhưng nàng có thói quen tự mình làm, cho nên đã khéo léo từ chối ý tốt của hấn, sao đột nhiên hôm nay lại.

"Hoan Hoan không biết sao?" Hai người nháy mắt to. "Hôm nay Hoàng thượng đưa rất nhiều phu nhân tương lai vào phủ, cho nên trong phủ sẽ có rất nhiều khách đến, sáng sớm đại nương còn bảo

mọi người phải đặc biệt để ý nữa đây." Hai tử muội hào hứng nói ra nguyên nhân, tràn đầy chờ mong đối với việc trọng đại sắp diễn ra. Ân Hoan thì vô cùng sửng sốt.

"Tiệc chọn vợ..... Không phải đã quyết định sau này mới diễn ra sao?" Nàng gian nan mở miệng, tâm tình trong phút chốc đã trở nên nặng nề. "Diễn ra trước thời hạn rồi, tối hôm qua Hoàng thượng đã phái người tới thông báo, cho nên sáng sớm Tổng quản và đại nương đã vội sai mọi người hỗ trợ đây." Vừa nói, hai tử muội vừa vây quanh Ân Hoan, vui vẻ trở lại phòng. "Hoan Hoan muốn dùng bữa sáng trước, hay là trang điểm trước đây?"

"Ta không muốn ăn." Nàng lắc đầu, sắc mặt có chút tái nhợt .

Hai tỳ muội lại không phát hiện điều gì không đúng, chỉ cho rằng nàng “tạm thời” không muốn ăn, vì vậy liền tranh thủ đặt phần ăn dành cho hai người qua một bên.

"Tốt, vậy trang điểm trước, đợi Vương gia dậy, sẽ ăn cùng Vương gia." Hai tỳ muội rất nghe lời, lập tức đưa Ân Hoan đang mất hồn mất vía ra sau bình phong, đồng thời cũng mở cái rương gỗ trước đó đã nhận từ tay Tổng quản ra.

"Oa!" Vừa mở rương gỗ, hai tỳ muội lập tức phát ra tiếng hô vui mừng. "Hoan

Hoan mau nhìn, có rất nhiều quần áo đẹp đó! Người thích bộ nào?"

Không đợi Ân Hoan trả lời, hai tỷ muội đã sớm hưng phấn tới nỗi đem từng bộ xiêm y mà ướm thử lên người nàng, cảm thấy bộ nào cũng đều thích hợp với nàng.

Những bộ xiêm y xinh đẹp kia, tựa như là đặc biệt may cho Ân Hoan.

Mỗi bộ đều có hoa văn rất thanh lịch, vải vóc nhẵn mịn, kĩ thuật thêu lại khéo léo tuyệt vời, tất cả đều cho thấy giá trị bất phàm của chúng.

Vuốt ve xiêm y đẹp đẽ thanh lịch kia, hai tỷ muội không ngừng thán phục, nhưng

cũng không quên muốn giúp Ân Hoan sửa soạn.

Phát hiện vẻ mặt Ân Hoan từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, hỏi mấy câu cũng không đáp lại, hai tỷ muội tưởng nàng còn buồn ngủ, không dám làm ồn nàng, chẳng thể làm gì khác hơn là tự tiện lựa chọn cho nàng bộ váy dài Nguyệt hoa.

Bộ xiêm y này có màu hồng trần châu nhàn nhạt, trang nhã mà tươi đẹp, màu sắc lẫn ý vị đều rất hợp với màu da và phong cách của Ân Hoan, mà khiến họ kinh ngạc, còn bởi vì trên áo ngắn và vạt váy đều được thêu hoa tinh xảo, chỉ cần bước về phía trước, hoa kia sẽ lay động

theo mép váy, thoát nhìn cực kì đẹp mắt! Hai người ba chân bốn cẳng, rất nhanh đã thay xong xiêm y cho Ân Hoan, nhìn Ân Hoan xinh đẹp đến nỗi khiến người ta nín thở, hai người liên tiếp ca ngợi, đôi mắt hết ngắm đông lại ngắm tây, luyến tiếc không muốn rời khỏi người nàng.

Vậy mà, tâm tình say mê, cuồng nhiệt của hai người lại không cách nào lôi cuốn được Ân Hoan.

Chỉ thấy nàng khẽ cau mày, tâm tư rối loạn, hoàn toàn không chú ý tới hai tỷ muội nói gì, làm gì. Đêm qua Lâu Tây ra ngoài làm việc rồi cuộc cũng trở lại, nàng thấy hai người có chuyện cần nói, liền trở về phòng sớm, có lẽ cũng bởi

nguyên nhân này, mà nàng bỏ lỡ tin tức tiệc chọn vợ diễn ra sớm.

Nhưng trước khi ngủ, nàng vẫn còn đưa cháo nóng cho hắn.

Quãng thời gian Lâu Tây không có ở đây, mỗi đêm nàng đều đưa cháo, mài mực cho hắn, vào lúc rảnh rỗi, hắn sẽ thảo luận chút chuyện đời sống lí thú hoặc chuyện quan trọng với nàng, việc này tạo nên sự ăn ý giữa hai người, nhưng tại sao hắn lại không nói cho nàng biết chuyện này? Vỗ về lòng ngực phiền muộn, trong lúc nàng không nhận được mà bắt đầu suy nghĩ miên man, hai tỷ muội cũng lôi kéo nàng, đi nhanh về phía gương đồng, vội vàng muốn chải đầu cho nàng.

Nhưng các nàng vừa mới ra khỏi bình phong, đã lập tức phát hiện có thêm một bóng người bên cửa sổ, hai người bị dọa thiếu chút nữa đã hét âm lên. Nhưng định thần nhìn lại, họ mới phát hiện ra, nam tử lẳng lẽ xông vào này không phải ai khác, mà chính là Hoàng Phủ Hạo Nguyệt! "Vương, Vương gia?!"

Hai người càng kinh sợ hơn, vội vàng cúi người thỉnh an.

Đối với sự hốt hoảng của hai người, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại nhanh chóng bước đến bên cạnh Ân Hoan như chỗ không người. Hắn chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt cực nóng, sự kinh ngạc

không chút nào giấu diếm kia, khiến nàng xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Trước kia, hễ có nam tử lộ ra ánh mắt kia với nàng, nàng chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét, nhưng ánh mắt hần lại làm cho nàng cảm thấy vừa mừng vừa thẹn, còn. .

.....

Vô cùng rung động.

"Bộ xiêm y này, rất thích hợp với nàng." Sau cùng, hần thậm chí còn cúi đầu, thốt ra lời khen ngợi bên tai nàng. Hơi thở nóng bỏng kia khiến toàn thân nàng thoáng run rẩy, giọng nói trầm thấp kia, càng làm cho tim nàng mất đi bình tĩnh, nhảy thành thạch loạn xạ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ngượng ngùng, đỏ tới muốt nhỏ máu, song khi nàng cúi đầu, nhìn thấy xiêm y trên người mình, thì nổi đau buồn vừa bị quên đi trong nháy mắt lại đục khoét tim nàng.

Cắn cắn môi dưới, nàng cuối cùng cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi.

"Về tiệc chọn vợ."

"Không vội, đợi dùng bữa sáng xong rồi mới đi cũng không muộn." Hấn dắt nàng tới ngồi xuống bàn trang điểm.

Quả nhiên là diễn ra trước thời hạn.

Trong mắt Ân Hoan thoáng qua nét hoảng hốt.

"Sao đột nhiên lại tổ chức sớm?" Nàng cố giữ bình tĩnh.

"Là ý của Hoàng thượng." Hắn nói một câu, lại phát hiện tay nhỏ của nàng níu chặt vạt áo, những ngón tay dài nhỏ kia đều trắng bệch. Chớp đôi mắt đen, hắn lại bổ sung: "Nhưng cũng may là tổ chức sớm, nếu không ta cũng chẳng có duyên được nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp này của nàng." Dứt lời, hắn thuận tay cầm lấy lọn tóc dài mềm mại của nàng, say mê hưởng thụ mùi hương luôn mê hoặc hắn.

Hành động mập mờ này, khiến Ân Hoan

nói không ra lời, chỉ có thể ngáy ngẩn mặt hần muốn làm gì thì làm, nhưng tỷ muội Đoàn Viên bên cạnh thì sợ tới nỗi tròng mắt thiếu chút nữa đã rớt ra.

Vương gia được người đời tán tụng là thanh tâm quả dục, chính trực liêm minh, lại đang ngang nhiên đùa giỡn Hoan Hoan!?

A, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nên, nên quát ngăn Vương gia sao? Nhưng các nàng là nô tỳ a, ô ô, Hoan Hoan là tiên nữ, nhất định không biết mình đang bị người trêu ghẹo, mà Vương gia rõ ràng hiểu được điểm này, mới có thể trắng trợn khi dễ Hoan Hoan như vậy.

Vương gia thật là xấu, xấu lắm! Thật hư hỏng! Trong lúc hai tỷ muội đang trộm mắng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, người lại chợt mở miệng.

"Chải đầu cho tiêu thư."

"A!" Hai tỷ muội chợt dạ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng được huấn luyện đã lâu, động tác hai người vẫn linh hoạt.

"Dạ!"

Dưới cái nhìn chăm chăm khiếp người của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, hai người thở cũng không dám thở mạnh mà đáp một tiếng, vội vàng cầm lược lên, nhanh chóng xử lý đầu tóc bóng loáng mềm mại của Ân Hoan..

Hai người căn cứ vào phong cách thanh nhã của nàng mà chải một kiểu tóc đơn giản, vào lúc cả hai đang nghĩ nên cài cái gì lên trên thì phát hiện, trên bàn trang điểm chỉ có một cây trâm gỗ.

Nhìn Ân Hoan xinh đẹp không tì vết trong gương đồng, lúc này hai người mới nhớ ra, hình như thường ngày nàng chỉ chải tóc đơn giản rồi cài trâm gỗ mộc mạc. Hai tỷ muội đang mặt mày đau khổ, không biết nên làm như thế nào cho phải thì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt bên cạnh chợt lấy một hộp gỗ nhỏ gần bằng hai bàn tay ra, đặt lên bàn trà.

Mở hộp gỗ ra, bên trong rõ ràng là một

đôi trăm bạc cực kì tinh xảo.

Trên mỗi cây trăm đánh một con bướm, cánh bướm là do chỉ bạc tạo thành, lại đánh lên mấy viên Thủy ngọc trong suốt sáng lóng lánh, thoạt nhìn tựa như một đôi bướm hoa mỹ rực rỡ đang bay lượn.

Chỉ cần liếc mắt một cái, tử muội Đoàn Viên lập tức nhận ra giá trị của trăm bạc kia, còn quý giá hơn rượu xiêm y nọ đến mười lần! "Cài lên cho tiểu thư." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt trầm giọng chỉ thị.

Hai tử muội vừa nghe trăm bạc là chuẩn bị cho Ân Hoan, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng. Bưng hộp gỗ, hai người cẩn thận

ướm thử trâm bạc lên tóc Ân Hoan.

Trong lúc hai người nghiêm túc nghiên cứu, ánh mắt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn chăm chăm nhìn vào bóng hình xinh đẹp trong gương. Hắn mỉm cười, nắm bắt từng biến hóa trên gương mặt nàng.

Hắn nhìn nàng, coi thường trâm bạc đẹp đẽ, vẻ mặt hoang mang nhìn hắn trong gương đồng.

Nhìn nàng cố sức giữ bình tĩnh, lại vì cái nhìn của hắn mà e lệ đỏ mặt.

Nhìn nàng, tựa như là nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt từ đỏ bừng, dần dần chuyển thành tái nhợt, đến cả đôi mắt cũng mất

đi ánh sáng.

Nháy đôi mắt đen, đợi hai tỷ muội cuối cùng cũng cài xong trâm bạc, hấn liền cho hai người lui ra.

"Thế nào?" Hấn bước nhanh tới phía sau nàng.

"Thật ra thì, ngài cũng không cần phải đặc biệt cho người trang điểm giúp ta." Nàng thử dùng giọng điệu lạnh nhạt để che giấu chua xót không dứt trong lòng.

"Tại sao không?" Hấn nhìn ánh mắt ảm đạm của nàng.

"Bởi vì ta không quan trọng, ta chỉ là một

vị khách." Không sai, nàng chỉ là một vị khách qua đường ngắn ngủi, sau ngày hôm nay, có lẽ đã phải cùng hấn chia cách, hấn cần gì phải làm điều thừa? Thiên kim tiểu thư, mỹ nhân thuộc quốc mà Hoàng Phủ Thao chọn lựa cho hấn, mới là nhân vật chính hôm nay, người hấn nên quan tâm không phải là nàng, không phải nàng. Vuốt ngực, Ân Hoan có chút khó chịu cúi đầu, nhưng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại không cho phép.

Hấn vươn tay, bưng cằm nàng, bá đạo không cho phép nàng lùi bước.

"Không, nàng nói sai rồi." Vẻ mặt hấn cao thâm khó lường, khóa chặt nàng

trong gương đồng.

"Ta sai chỗ nào?" Giọng nàng lạnh nhạt như cũ, ngay cả ánh mắt nhìn hấn cũng lạnh nhạt như thế.

"Ồ trong lòng ta, nàng rất quan trọng, quan trọng hơn bất cứ ai." Vừa nói, hấn vừa dịu dàng xoa gương mặt đẹp như tranh vẽ của nàng, sau đó từng chữ từng câu, kiên định mà thận trọng nói: "Hãy nhớ điều này, vĩnh viễn cũng đừng quên."

Ngày này rốt cuộc đã đến rồi.

Tuy là đề tuyển vợ, nhưng chung quy cũng không thể ngênh ngang dùng danh nghĩa đó mà tổ chức yến tiệc, vì vậy

ngay từ đầu, Hoàng Phủ Thao đã dùng thân phận Diên Khách của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, gửi thiệp cho các thuộc quốc, muốn mời các tiểu Vương thuộc quốc “mang theo gia quyến” đến Duệ Vương phủ dự tiệc thưởng hoa, ngoài ra, lại mời các vị trọng thần trong triều cùng gia quyến đến tham gia sự kiện trọng đại. Lời mời tuy hàm súc, nhưng các trọng thần và tiểu Vương thuộc quốc vẫn rất rõ ràng sự kiện lần này có ý nghĩa gì, vì vậy ngay từ tháng trước, đã dốc hết sức đầu tư ăn mặc, trang điểm cho con gái mình.

Thật vất vả rồi cuộc cũng tới được ngày hôm nay, mọi người không dám chậm trễ, vừa qua giờ Ngọ, từng chiếc xe ngựa hoa lệ tinh xảo đã xếp hàng trật tự trước

cửa Vương phủ.

Bọn hạ nhân đã được huấn luyện nghiêm chỉnh đứng ngay cửa đợi lệnh, gặp khách tới lập tức cung kính tiến lên đón, dẫn người tới Trạc Xuân Viên ở phía Nam Vương phủ.

Trạc Xuân Viên chính là nơi có diện tích lớn nhất Vương phủ, lấy hồ Yêu Nguyệt làm trung tâm, bốn phía xây nên đình đài lầu các, bên bờ là rừng đào, liễu rủ. Hôm nay hoa đào xinh đẹp chưa tàn, Mầu Đơn kiều mỹ chớm nở bên mép hồ, gió nhẹ thổi qua khiến liễu xanh phất lên mặt nước trong xanh, cảnh hoa dập chòn, phong cảnh như thơ như họa.

Trên hành lang dài đôi diện hồ, nhóm khách quý đều bị phong cảnh quanh mình làm cho mê mẩn, liên tiếp tán thán, được dẫn đến đại sảnh Trạc Xuân Viên lúc nào còn không hay.

Dõi mắt bốn phía, trong ngoài đại sảnh đều có bóng dáng người hầu chờ đợi sai bảo, đình nhỏ, phòng nhỏ bốn phía hồ Yêu Nguyệt đều được bố trí xa hoa, bàn tròn giản dị được trải vải gấm thêu hoa tinh xảo, ghế đá lạnh lẽo cũng được cẩn thận kê đệm mềm lên, vừa thoải mái lại vừa ấm áp. Dưới sự chỉ huy của Tổng quản, tất cả các khách mời đều được đối đãi hết sức long trọng. "Hoàng thượng giá lâm!"

Lúc này, một lão thái giám, sáu gã hộ vệ, và mười hai cung nữ lấy Hoàng Phủ Thao làm trung tâm, oai nghiêm đi về phía đại sảnh. Dọc theo đường đi, toàn bộ người hầu đều cung kính quỳ xuống, tân khách thấy thế cũng nhanh chóng di chuyển ra ngoài. "Ngô Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Vào lúc Hoàng Phủ Thao tới trước đại sảnh, mọi người cũng quỳ xuống làm lễ với hân, thái độ vừa kính vừa sợ.

"Các vị tiểu Vương, chúng khanh, mau bình thân." Hoàng Phủ Thao cười khoát tay. "Hôm nay trẫm lấy danh nghĩa Hoàng thúc, muốn mời các vị đến chỗ này tụ họp một chút, chính là để cùng nhau vui vẻ ngắm hoa, người tới là

khách, chứ vị không cần đa lễ như vậy."

"Tạ Ngô Vương ân điển." Mặc dù Hoàng Phủ Thao tỏ thái độ khách khí, nhưng mọi người vẫn cung kính khom người vái chào, rồi mới dám đứng dậy.

Lúc này, trước mặt là cảnh đẹp, khí hậu lại mát mẻ thoải mái, lý ra nên là thời điểm tốt để thỏa sức ngắm hoa, ngâm thơ, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Hoàng Phủ Thao, mọi người đều không dám nói nhiều, chỉ có thể im lặng nín thở chờ chỉ thị, mà các thiên kim, mỹ nhân đi theo phía sau, thì ngay cả chớp mắt cũng không dám chớp nhiều.

Mặc dù tiệc thưởng hoa này bày ra là để

chọn vợ cho Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, nhưng ai cũng hiểu quyền lực của Hoàng thượng lớn hơn, vậy nên để lưu lại ấn tượng tốt cho y, Hoàn phi Yến gây xung quanh đều cố nén cảm xúc khẩn trương, đỏ mặt lảng lảng cúi đầu đứng nghiêm, vừa dịu dàng vừa nhã nhặn lịch sự như một đóa hoa.

(*)Hoàn phi Yến gây: Dương Quý phi béo, Triệu Phi Yến gây. Ý nói có nhiều vẻ đẹp khác nhau, có béo có gầy, nhưng nói chung ai cũng có vẻ đẹp riêng mình.

"Hoàng thượng, thời gian cũng không còn nhiều lắm, nên đúng lúc mở tiệc chăng?" Thái giám bên cạnh chột nhẹ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Thao không vội trả lời, chỉ nhìn một vòng về phía đám người.

"Duệ Vương gia đâu?" Đã đến lúc mấu chốt, vị Hoàng đế hấn đây và mọi người đều đứng lì ở đây cả rồi, mà chủ nhà chân chính lại không thấy chút bóng dáng, thật sự quá thất lễ.

Tổng quản bên cạnh vội vàng tiến về phía trước.

"Bẩm Hoàng thượng, bởi vì Vương gia có chuyện quan trọng phải trì hoãn, cho nên." Hấn sợ hãi hạ thấp giọng, không dám nói chuyện lớn tiếng.

Hoàng Phủ Thao không nhịn được cau

mày. "Rốt cuộc là chuyện gì, có thể quan trọng hơn so với bữa tiệc này?"

“Bầm.”

"Hoàng thượng bớt giận, vi thần không phải đã tới rồi sao." Đang lúc Tổng quản không biết phải trả lời như thế nào, thì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt khoan thai xuất hiện bên hành lang.

Vóc dáng hấn cao lớn tráng kiện, ánh mắt sáng ngời, giơ tay nhắc chân đều cao quý tao nhã, liếc thấy người tới, Hoàng Phủ Thao không khỏi lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, nhưng nháy mắt sau đó, khuôn mặt tươi cười mừng rỡ kia lại bị sự kinh ngạc tột cùng thay thế. Dưới ánh sáng mỏng manh

rực rỡ, Ân Hoan đứng bên cạnh Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Bộ xiêm y màu hồng trên châu thanh lịch, càng tôn lên làn da trắng nõn trong suốt của nàng, gương mặt dù không son phấn vẫn xinh đẹp tuyệt trần, còn rực rỡ lóa mắt hơn so với trâm bạc Thủy ngọc trên đầu. Mà khiến người ta không dứt mắt ra được, còn bởi phong thái trong lạnh lùng có tươi đẹp, trong tươi đẹp có mềm mại của nàng.

Không cúi đầu e lệ như thiếu nữ bình thường, bất cứ lúc nào, nàng vẫn luôn thoải mái, tự nhiên ngắm nhìn tất cả, ánh mắt trong suốt kia, như có ma lực, dễ dàng làm cho người ta đánh mất hồn vía

——"Đề Hoàng thượng chờ lâu, vi thần thất lễ." Rất nhanh, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đã tiến tới trước mặt Hoàng Phủ Thao. "Vi thần vì xử lý một chuyện, cho nên trì hoãn chút thời gian, kính xin Hoàng thượng khoan thứ." Hắn mỉm cười giải thích, đồng thời kéo Ân Hoan đang muốn rời đi về bên cạnh.

Động tác của hắn thật là bá đạo, Ân Hoan lập tức trong lộ ra vẻ mặt không tự nhiên, nhưng e ngại hoàn cảnh xung quanh, nên không cách nào mở miệng phản đối, chẳng thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn.

Không chỉ có Hoàng Phủ Thao mà tất cả tân khách cũng đều lộ ra biểu tình cổ

quái.

Một nam tử sắp chọn vợ, lại mang theo một nữ tử bên người, chẳng phải rõ ràng muốn làm cho người ta khó chịu sao? Chớ nói chi bữa tiệc này, còn là do Hoàng thượng làm chủ

Tất cả tân khách đều âm thầm nhìn về phía Hoàng Phủ Thao, thận trọng quan sát phản ứng của hắn.

"Sao có thể." Sắc mặt Hoàng Phủ Thao tái xanh, nhưng ngại hoàn cảnh, hắn chỉ có thể ngoài cười trong không cười, miễn cưỡng đè xuống một bụng tức giận, không phát tác tại chỗ. "Hoàng thúc tới rất đúng lúc!" Hắn nghiêng răng nghiêng

lợi nói.

"Đa tạ Hoàng thượng không trách." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn cười, nụ cười ôn hòa kia, vĩnh viễn làm cho người ta không thể đoán ra tâm tư của hắn.

"Hoàng thượng, nếu Vương gia đã đến, vậy." Lão thái giám bên cạnh, gần như run rẩy mà cất tiếng nói.

"Mở tiệc!" Nở nụ cười giả tạo, Hoàng Phủ Thao vung tay áo, tuyên bố bắt đầu bữa tiệc.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chương 8

E

dit: Mèo Mạnh Mẽ

Dưới sự hướng dẫn của hạ nhân, các tân khách đều lần lượt tiến vào các tiểu đình, tiểu hiên bốn phía hồ Yêu Nguyệt, còn Hoàng Phủ Thao và Hoàng Phủ Hạo Nguyệt thì bước lên Lưu Thính Các.

Trong lúc bọn hạ nhân dọn thức ăn lên, thì một chiếc thuyền được trang trí lộng lẫy, cũng bơi ra từ một góc hồ, theo làn nước gợn nhện nhạo, trên thuyền bỗng truyền tới tiếng sáo trúc êm tai.

Nghé tiếng đàn sáo tuyệt vời kia, mọi người đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên thích thú, bị thu hút đến bên bờ, vậy mà sắc mặt Hoàng Phủ Thao đang ngồi ở Lưu Thính Các vẫn không thể tốt lên nổi.

Ban đầu, y cố ý sắp xếp mình không ngồi thưởng nhạc chung với khách khứa, là muốn để Hoàng thúc có thể cẩn thận thưởng thức từng đoá “kiều hoa”, nhưng hiển nhiên, dụng tâm lương khổ của hắn lần này đã uổng phí! Ho nhẹ một tiếng, rốt cuộc Hoàng Phủ Thao cũng không nhin được mà lên tiếng.

(*)Dụng tâm lương khổ: Dùng nhiều trí lực để suy tính, trong trường hợp này

cũng có thể hiểu là muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

"Hoàng thúc này."

"Mời Hoàng thượng nói." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt ngồi ở một bên, từ đầu đến cuối bộ dáng vẫn điềm tĩnh chín chắn.

"Hoàng thúc nghĩ sao về yến tiệc này?"

"Dĩ nhiên là không phản đối."

"Vậy Hoàng thúc có nhớ, yến tiệc này là để chọn vợ cho Hoàng thúc?"

"Vị thần nhớ kỹ trong lòng."

Hít sâu một hơi, Hoàng Phủ Thao tựa như đang cực lực ẩn nhẫn. “Nếu nhớ kỹ trong lòng, vậy Hoàng thúc có thể giải thích tại sao tự dung lại mang nữ nhân tới?” Hắn hạ thấp giọng, không dấu vết liếc nhìn Ân Hoan ngồi cùng bàn một cái, ánh mắt như muốn phun lửa.

Nữ nhân này mặt dày tới tham dự bữa tiệc thì thôi đi, lại còn dám ngồi chung bàn với y?! Thật đúng là không biết thẹn! “Thân phận Ân Hoan đặc biệt, trước nay vẫn ở bên vi thần như hình với bóng, lúc này theo cạnh vi thần, cũng là đương nhiên.” Về mặt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn điềm nhiên, nhưng cánh tay dưới khăn gấm trải bàn lại giữ tay Ân Hoan thật chặt, không cho nàng bỏ đi.

Vẻ mặt nàng khó xử, liếc hẳn xin giúp đỡ, hẳn lại mỉm cười lắc đầu

Hai người trao đổi ánh mắt, vào mắt Hoàng Phủ Thao lại thành liếc mắt đưa tình, lập tức giận đến mặt mày càng thêm xanh mét.

"Hoang đường! Trăm khổ tâm thay người sắp xếp bữa tiệc này, cũng không phải là _____"

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhẹ giọng ngắt lời.

"Vi thần cảm tạ khổ tâm của Hoàng thượng, hai mươi thiên kim kia quả thật

là những người tốt nhất."

"Là hai mươi tám thiên kim!" Lần này, không chỉ Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, tất cả mọi người đều nghe được giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi của Hoàng Phủ Thao.

Bọn hạ nhân không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh hoảng trắng bệch, vội vã lo lắng cho Ân Hoan.

Thật ra cũng khó trách Hoàng thượng tức giận, Ân Hoan lấy thân phận khách tham dự tiệc chọn vợ, vốn đã đột ngột, chớ nói chi còn do Vương gia tự tay dắt tới.

Khi nàng xuất hiện ở bữa tiệc thì mọi

người gần như đều phải nín thở vì dung nhan của nàng, nhưng sau khi kinh ngạc qua đi, thì ai cũng khiếp sợ —— bọn họ luôn tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, trước nay vẫn luôn có tư tưởng nam nữ thụ thụ bất thân, Vương gia lại bắt nàng ngồi chung bàn! Mặc dù bọn họ cũng nhìn ra sự khó xử của nàng, nhưng gần vua như gần cọp, lần này Hoàng thượng sẽ làm gì, cũng không ai biết được đâu.

"Thì ra là như vậy." Khóe môi cong nhẹ, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn thờ ơ trước sự tức giận của Hoàng Phủ Thao. Nhận lấy ấm đồng trong tay người hầu, hắn rót cho mình một ly trà nóng, đang lúc mọi người cho rằng hắn định lấy trà thay rượu, tạ lỗi với Hoàng Phủ Thao, thì lại

chính mắt nhìn thấy hắn đặt ly trà trước mặt Ân Hoan.

Tất cả mọi người đều choáng váng, mà mặt Hoàng Phủ Thao thì đã đen như nghiên mực, nếu không phải bên cạnh có thái giám lôi kéo, sợ là đã trở mặt từ lâu.

"Thời tiết lạnh lẽo, uống chút trà nóng cho bớt lạnh đi."

Nàng lắc đầu, không nhận lấy ly trà kia, mà nhìn thẳng vào hắn.

"Ta phải đi." Đúng vậy, thật sự phải đi, ở lại chỗ này, chỉ khiến cho nàng cảm thấy khó chịu. "Lâu Tây ở lại chỗ này bảo vệ ngài, ta lui xuống dưới quan sát."

Hắn giữ chặt tay của nàng, vẫn không hề có ý định để cho nàng đi.

"Không uống trà nóng, vậy ít nhất cũng ăn chút gì đi, nàng hầu như cũng không đụng đến đồ ăn sáng." Hắn dịu dàng nhìn nàng chăm chú, không quan tâm về mặt kinh ngạc của mọi người và cái nhìn chằm chằm của Hoàng Phủ Thao. Một tay cầm thìa, tự mình múc cho nàng một chén canh nóng. "Ta không đói bụng." Nhìn chén canh nóng kia, câu trả lời của nàng, vẫn là cự tuyệt.

Sở dĩ đi cùng hắn, là lo lắng cho an nguy của hắn, nhưng khi khách khứa đến nhận nhíp sôi nổi, lòng nàng đã hỗn loạn, lại

thít chặt đau đớn đến khó hiểu.

Đúng như hấn nói, những cô nương kia đều là nhân tuyến tốt nhất, ngay cả nàng, cũng không khỏi động lòng bởi sự dịu dàng, uyển chuyển hàm xúc của họ, không cần Hoàng thượng phải tỏ vẻ nhiều, nàng cũng có thể thực sự cảm nhận được, sự tồn tại của mình là dư thừa cỡ nào, hoàn toàn không thích hợp.

"Dù không đói bụng, cũng nên ăn một chút." Ánh mắt của hấn vẫn dịu dàng như thế. "Hay là, để tợ tay ta dứt nàng ăn?" Chưa dứt, hấn còn đưa ra đề nghị nghe như trêu ghẹo, nhưng người thông minh đều nghe ra được, hấn nghiêm túc. Tất cả mọi người, bao gồm Hoàng Phủ Thao

đều chưa từng nhìn thấy Hoàng Phủ hào Nguyệt ân cần như vậy, chớ nói chi là để lấy lòng một cô nương! Náo nhiệt dưới kia không thể tiếp tục hấp dẫn họ, trên Lưu Thính Các, toàn bộ người hầu đều không kiềm được mà mở to mắt, tận mắt nhìn thấy hần mức canh nóng, đưa lên môi thổi thổi cho nguội, sau đó mới đưa đến bên miệng của nàng, nhẹ giọng dụ dỗ.

"Ăn một hớp nào, cẩn thận nóng."

Lần này, không đợi Hoàng thượng mở miệng phản đối, Ân Hoan đã phản ứng trước.

Nàng nhanh chóng quay đầu, khuôn mặt

nhỏ nhắn xưa nay vẫn trầm tĩnh, lần đầu tiên xuất hiện phản ứng khác thường, mọi người len lén nhìn trộm, thấy trên gương mặt xinh đẹp vô song còn nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, thoạt nhìn là đỏ mặt, nhưng hình như giống bị tức đỏ hơn.

"Ta đã nói rồi, ta ăn không vô!" Nàng quật cường cự tuyệt, khó được nổi nóng.

"Đúng rồi, nếu Ân cô nương đã nói rõ là không ăn, Hoàng thúc cũng đừng làm khó người khác nữa!" Khó được một lần Hoàng Phủ Thao cũng nhất trí với Ân Hoan. "Còn nữa, Hoàng thúc cũng nên chú ý trường hợp, hiện giờ việc người nên chú ý là những thiên kim dưới kia, mặc dù người tới là khách, nhưng hoàng

thức vẫn nên lấy hôn nhân của mình làm trọng, Ân cô nương tự nhiên sẽ có người chăm sóc, hoàng thúc cũng đừng phí tâm." Y dùng giọng nói ôn hòa nhất, che giấu tức giận trong lòng, đồng thời còn khéo léo đưa đẩy, giải thích thân phận Ân Hoan.

Dưới sự khua môi múa mép của y, điệu dàng sẵn sóc của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lập tức trở thành sự sẵn sóc của chủ nhà đối với khách khứa, mọi người nghe vào tai, lại không hề bỏ sót ý tại ngôn ngoại trong lời hấn —— khách cũng chỉ là khách, cho dù có ăn mặc, trang điểm động lòng người thì cuối cùng cũng không thể được chọn làm phượng hoàng.

(*) Ý tại ngôn ngoại: Tức ý ở ngoài lời, chỉ những điều ẩn ý trong lời nói, người nghe tự suy ngẫm và hiểu lấy.

Trong khi bọn hạ nhân quăng cho Ân Hoan ánh mắt đồng tình thì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đã lên tiếng: "VẬY theo Hoàng thượng, cô nương nào ở đây là xuất sắc nhất?"

"Mỗi vị thiên kim đều là do trăm tỉ mĩ chọn ra, tự nhiên đều là tốt nhất!" Hát cầm lên, Hoàng Phủ Thao không khỏi hài lòng nói. "Nhưng nếu muốn trăm lựa chọn, thì dĩ nhiên là thiên kim của Hàn Lâm Học sĩ xuất sắc nhất, luận tướng mạo, luận tài hoa, đều là hạng nhất, ngoài ra, cô gái này còn tinh thông cầm kỳ thi

họa, thường ngày trừ thù thù, thích nhất là làm thơ, có thể nói sẽ rất tâm đầu ý hợp với Hoàng thúc." Chưa hết, còn có dụng ý khác mà liếc Ân Hoan một cái.

Ánh mắt khinh miệt này, không đủ đâm lòng nàng bị thương, nhưng cũng đủ để làm nàng khó có thể chịu đựng.

Rốt cuộc tại sao nàng phải ở chỗ này? Rốt cuộc là vì cái gì, chỉ vì một lời nói, một hành động của hắn mà gây ngăn đi tới đây? Nàng đứng ra nên ở một góc không ai thấy, vì hắn mà cẩn thận lưu ý tất cả, nếu có gì ngoài ý muốn xảy ra, thì dùng hết sức mình để bảo vệ hắn, việc nàng không nên nhất, chính là ở chỗ này để bị người chỉ trích, mặc người chế

nhạo.

Lời ra tiếng vào, nàng đã nghe đủ, không cần thêm ai đến nhắc nhở nàng.

Nàng đã sớm hiểu, vị trí bên cạnh hấn, không thuộc về nàng, bất luận hiện tại hay tương lai, người hấn nên nhìn đều không phải nàng, nên quan tâm, cũng sẽ không là nàng! Khẽ cắn răng, nàng hạ quyết tâm, dùng đến sáu phần sức lực mà giãy giụa lần nữa .

"Nhưng trong phần đông khách khứa ở đây, vi thần chỉ có thể nhìn thấy một người tốt nhất." Khẽ mỉm cười, bàn tay bên dưới không... dao động chút nào.

Hắn vẫn nắm thật chặt cổ tay nàng, không chừa chút khe hở, đồng thời cũng thận trọng không để nàng đau đớn dù chỉ một chút.

Ấn Hoan đầu tiên là sửng sốt nhìn chăm chăm bàn tay bất động như núi kia, tiếp đó lập tức lộ ra vẻ mặt bối rối.

"Là ai?" Không ngờ Hoàng Phủ Hạo Nguyệt sẽ chú ý tới người khác ngoài Ấn Hoan, Hoàng Phủ Thao không khỏi nở nụ cười. "Là thiên kim Lại Bộ Thị Lang, hay là cháu gái Thiếu phó?" Hắn hưng phấn suy đoán, không hề chú ý tới, hai người họ đang tranh đấu gay gắt.

"Không." Hắn lắc đầu.

“Vậy là nữ nhi của Xiêm la Vương, hay Phỉ Thúy công chúa?" Hoàng Phủ Thao vẫn còn đang phỏng đoán.

Không, không cần nói nữa, nàng không muốn nghe! Là ai cũng được, ai đó đến ngăn cản cái đề tài này đi! Cho đến giờ phút này, Ân Hoan mới chịu thừa nhận, thật ra mình vẫn luôn sợ hãi.

Nàng buồn bực, nàng đau lòng, nàng chua xót, thật ra cũng chỉ vì một nguyên nhân, nàng sợ sẽ mất đi hắn.

Không biết từ khi nào, nàng đã quyến luyến sự dịu dàng của hắn, yêu mến tính cách khi ôn hòa khi bá đạo của hắn, cho

nên mới luôn kháng cự giờ khắc này.

Đột nhiên sáng tỏ, rốt cuộc đã khiến Ân Hoan hiểu được tâm ý mình, nhưng cũng đồng thời chạm đến dây cung yếu ớt nhất, mẫn cảm nhất trong lòng nàng, thế nên nàng bắt đầu giãy giụa, không kiềm được mà giãy giụa, nhưng bất luận nàng có giãy giụa cỡ nào, vẫn hoàn toàn không lay động được hắn.

"Buông ta ra!" Nàng hét hoảng và bất lực thốt lên, quyết định phải biến mất khỏi đây trước khi hắn nói ra đáp án.

"Không, ta sẽ không buông tay." Hắn kiên định nắm tay nàng. "Ta vĩnh viễn sẽ không để cho nàng đi."

"Tại sao?" Hoàng Phủ Thao mặt thối chen miệng, lúc này mới nhận ra hai người đã “nước sôi lửa bỏng” từ lâu.

"Hoàng thượng còn không hiểu sao? Thật ra ngay từ lúc bắt đầu vi thần đã có lựa chọn rồi." Hắc nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt cũng vững như bàn thạch.

"Lựa chọn?" Hoàng Phủ Thao sửng sốt, trong lòng chợt có dự cảm xấu, nhưng lại không kịp chặn miệng mình. "Là ai?"

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt." Hắc quay đầu sang nhìn Ân Hoan, trước mặt mọi người, thận trọng mà kiên định nói ra lựa chọn duy nhất của mình. "Ngay

từ khi bắt đầu, người mà ta muốn, chỉ có nàng."

Những lời này, giống như sấm sét giữa trời quang, tất cả mọi người, bao gồm Hoàng Phủ Thao đều bị đánh cho choáng váng. Trong khi đó, Ân Hoan lại ngây ra như phỗng.

Nàng nhìn hắn, thật lâu không nói nên lời.

Từ nay về sau, ta và nàng mãi mãi không xa rời.

Thì ra, lời cam kết đó, là thật.

Hắn thật không muốn nàng rời đi.

Ở trong lòng ta, nàng rất quan trọng, quan trọng hơn bất cứ ai.

Thình thịch, Ân Hoan rõ ràng nghe thấy, tim mình nhảy kịch liệt đến mức nào.

Nhớ tới những lời hắn từng nói, nàng mới phát hiện, thì ra mỗi lời của hắn đều đã sớm ghi dấu lên trái tim nàng, không thể xóa nhòa nữa rồi.

Ngay từ khi bắt đầu, người mà ta muốn, chỉ có nàng

Hắn nhìn ánh mắt của nàng, vô cùng nghiêm túc.

Người hấn nhìn là nàng.

Là nàng.

Yến tiệc vẫn diễn ra, vũ công trên thuyền hoa vẫn không ngừng xoay tròn theo tiếng đàn sáo, kĩ thuật nhảy tao nhã đẹp mắt, khiến toàn bộ khách khứa mê muội không thể dời mắt, vậy mà trên Lưu Thính Các lại lặng như tờ. Hoàng Phủ Thao ra lệnh một tiếng, tất cả tôi tớ, Thị vệ, Cung nữ, đều nhanh chóng rời khỏi hiện trường, ngay cả Lâu Tây cũng được Hoàng Phủ Hạo Nguyệt dùng ánh mắt ra hiệu, lặng lẽ rời đi.

Trên lầu yên tĩnh, chỉ còn lại Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, Hoàng Phủ Thao và vị

thượng khách vẫn chưa thể hồi hồn.

"Hoàng thúc, lời nói vừa rồi, người. . . .
. . Chắc không phải nghiêm túc?" Hoàng Phủ Thao giương miệng, tới giờ vẫn không dám tin sự lựa chọn của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

"Hoàn toàn nghiêm túc." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn nghiêm trang.

Hoàng Phủ Thao liền giận tái mặt.
"Hoang đường! Người biết rõ yến tiệc hôm nay là vì chọn vợ cho người mà bày ra, người lại dám trêu trẫm!"

"Từ đầu đến cuối, vi thần đều rất nghiêm túc, chính vì hiểu được tầm quan trọng

của yến tiệc này, vì thần mới có thể thận trọng nói ra lời trong lòng vào hôm nay."

Dứt lời, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nắm chặt tay Ân Hoan, vẻ mặt kiên định kia, không chỉ mạnh mẽ lay động lòng nàng, mà còn khiến nàng hiểu ra trong nháy mắt, ý nghĩa của đoạn đối thoại đêm đó —— hần từng nói, ở bên cạnh hần, hần không muốn nàng phải chịu chút uất ức nào, cho nên là vì nàng, hần mới thuận theo ý Hoàng Phủ Thao, bày yến tiệc chọn vợ sao? Vì danh chính ngôn thuận giữ nàng lại, cho nên hần quyết định, lấy nàng làm vợ sao? Rủ mắt xuống, Ân Hoan nghe nhịp tim của mình càng ngày càng lớn, tiếng tim đập kịch liệt kia, cơ hồ khiến nàng không nghe được hai

người nọ đang cãi vã.

"Nghiêm túc?!" Hoàng Phủ Thao giận đến nổi nhảy dựng lên từ trên ghế. "Trăm tổn công sức lựa chọn đến hai mươi tám vị thiên kim khuê tú vì người, người lại không để vào trong mắt, mà yền tiệc trăm ra sức sắp xếp, người cũng tới trễ, hôm nay, người còn nói nghiêm túc với một thích khách, người thật muốn làm trăm tức chết hay sao?"

"Hoàng thượng quá lo lắng, vi thần chẳng qua là tuân theo chỉ thị của Hoàng thượng, chọn ra đối tượng trong lòng ngưỡng mộ." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cười cười, vẻ mặt trấn định. "Quân vô hí ngôn, vi thần đã đưa ra lựa chọn, Hoàng

thượng có nên hạ chiếu chỉ, để cho vi thần được lấy vợ?”

Để cho hấn lấy vợ? Không, y chỉ muốn lập tức hủy bỏ yến tiệc, sau đó ôm đùi Hoàng thúc, cầu xin hấn đừng vứt bỏ y! Ô ô, thật là quá đáng, mệt cho y còn muốn lấy “mỹ mạo giành chiến thắng”, kết quả các thiên kim tiểu thư, mỹ nhân các nước tới tham dự hoàng thúc không chọn ai, mà cố tình chọn đối tượng khiến y nhức đầu nhất. Nhìn đi! Chính là cái người đang trưng ra vẻ mặt trầm tĩnh làm người ta vừa yêu vừa hận kia.

Từ lần đầu tiên gặp mặt tới nay, nàng không thềm ghé mắt nhìn y, y biết nàng coi thường y, nhưng y cũng không thiếu!

Từ đầu đến cuối, y chỉ muốn một mình Hoàng thúc là đủ rồi, nhưng tại sao Hoàng thúc lại cố tình chỉ cần nàng đây? Oa ô, nếu như Hoàng thúc thật sự cưới nàng, vậy về sau y phải đi kè khổ với ai đây? Đang trong lúc Hoàng Phủ Thao không ngừng hối tiếc, lại thành linh xảy ra dị động, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đưa tay kéo lấy Ân Hoan, đồng thời ném chén sứ bên cạnh ra xa.

Chén sứ trắng vẽ một vòng mơ hồ không thể nhìn rõ trong không trung, nháy mắt sau đó, cùng với tiếng vỡ nát, một mũi tên độc cũng “phập” một tiếng, bị chệch đi cắm vào thân một cây hoa đào.

Nhìn bản lĩnh cao cường của Hoàng Phủ

Hạo Nguyệt, Ân Hoan không khỏi sửng sốt.

Mặc dù lúc trên xe ngựa nàng đã nhận ra hắn biết võ công, nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cũng quên phải tìm hiểu rõ ràng, bây giờ xem ra, hắn quả thực có võ công, hơn nữa bản lĩnh có thể còn cao hơn nàng! Hoàng Phủ Thao bị hành động thành lĩnh của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt dọa. "Hoàng thúc, sao người lại." "Có thích khách!" Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhẹ giọng trả lời, đồng thời cũng cẩn thận ngó nhìn động tĩnh bốn phía.

Tập kích bất thành lĩnh, cũng không kinh động đến khách khứa, chỉ có Lâu Tây và

sáu gã Hộ vệ Hoàng thượng mang tới là phát hiện ra có điều bất thường, vội vàng rút kiếm xông lên Lưu Thính Các, nhưng họ vừa mới bước tới, thì có một đám tôi tớ mặc áo xanh bay ra từ góc tối, đột ngột tung phân độc màu đỏ.

Trong phút chốc, năm gã Hộ vệ lập tức ôm lấy cổ họng, hét lên đau đớn rồi ngã vật xuống đất, mặc dù Lâu Tây và một Hộ vệ có võ công khá cao kịp thời bẻ khí, hiểm hóc tránh được khí độc đánh lén, nhưng cũng không thể nào lập tức chạy tới Lưu Thính Các. Chỉ thấy mười tên áo xanh, vô cùng trật tự bao vây hai người, đao kiếm trong tay không ngừng tấn công về phía họ, dường như muốn ngăn cản không cho họ đi cứu viện.

"Có thích khách! Có ai không, hộ giá! Hộ giá!" Không biết là ai trong đám người phát ra báo động, đám khách khứa mới giật mình phát giác có chuyện xảy ra.

Tiếng đàn sáo trên thuyền hoa bỗng dừng ngưng bật, khách khứa sợ hãi kinh hô, mười mấy Thị vệ đằng xa nhận ra bất thường, lập tức chạy vội tới từ bốn phương tám hướng.

Một nửa nhóm Thị vệ dẫn tất cả khách khứa lui đến nơi an toàn, nửa kia chia làm hai xông về phía Lâu Tây và Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, nhưng giống như đoán được phương hướng của bọn họ, càng có nhiều tên độc bay ra từ góc tối.

Đám thị vệ cả kinh trong lòng, vội vàng
giơ kiếm đánh rơi ám khí.

Mặc dù bọn họ sốt ruột hộ chủ, nhưng kẻ
địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng,
nếu không bắt được phục binh, e khó bảo
toàn Hoàng thượng không gặp nạn, mọi
người nhìn nhau, sau đó lập tức thay đổi
kế hoạch, phi thân tới nơi phát ra tên
độc. Vèo! Lại có tên độc đột kích.

Trên Lưu Thính Các, Ân Hoan linh hoạt
kéo tấm khăn gấm trải bàn, tung lên, lấy
nhu thắng cương mà đỡ mấy mũi tên độc,
Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lẳng lặng dùng
chân đá bay mấy cái ghế gỗ, lấy khí thế
sấm vang chớp giật mà đánh vào nơi

phát ra tên độc, trong phút chốc, mấy tên phục binh nấp sau bụi hoa, lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.

"Bốn phía còn có thích khách mai phục, mục tiêu của bọn họ là Hoàng thượng, mau mau bảo vệ Hoàng thượng rời đi." Trên Lưu Thính Các, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt xác định được mục tiêu của thích khách, vẫn gặp biến không sợ hãi mà bảo vệ Hoàng thượng sau lưng. "Ta hiểu." Giống như vẫn chờ đợi câu này của hắn, Ân Hoan không nói hai lời, lập tức vẩy mạnh đoạn khăn gắm trong tay ra ngoài.

Nháy mắt, mấy mũi tên độc cắm trong khăn, lập tức bắn về phía đám Thị vệ trong phủ đang chiến đấu cùng ba tên áo

xanh. Trong chớp mắt, ba gã áo xanh đã ngã xuống đất không dậy nổi, không một ai thoát được.

Thân thủ mạnh mẽ của Ân Hoan khiến Hoàng Phủ Thao nhìn thấy mà phải trợn mắt há mồm, nhưng y còn chưa kịp phản ứng thì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt bên cạnh đã tóm lấy y và Ân Hoan, phóng xuống từ Lưu Thính Các.

"A!" y chỉ kịp hét ra một tiếng, đã có cảm giác hai chân chạm xuống đất.

Vuốt trái tim đang không ngừng nhảy bùm bùm, y cố chống đỡ hai chân xụi lơ, ngược lên trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Hạo Nguyệt một cái, oán trách hăn muốn

phóng xuống cũng không nói trước một tiếng, hại y thiếu chút nữa té nhào.

Nếu để cho người ta thấy, mặt mũi y biết để vào đâu chứ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chương 9

T

y chúc cứu giá chậm trễ, kính xin Hoàng thượng, Vương gia thứ tội." Bên cạnh, Lâu Tây và Hộ vệ cuối cùng cũng phá được vòng vây, nhanh chóng chạy tới bên người Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Chỉ thấy sắc mặt hai người trầm trọng, lấy thân mình che chắn cho ba người Hoàng Phủ Hạo Nguyệt phía sau, một đường cảnh giác thối lui vào rừng cây âm mật.

"Xem ra thích khách đã trà trộn vào đoàn

khách." Nhìn mấy tên mặc áo xanh đang đầu vớ nhóm Hộ vệ bên ngoài rừng cây, ngoài mặt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt bình thản, nhưng ánh mắt lại vô cùng lãnh khốc. Những tên này mặc dù có kế hoạch chu đáo, nhưng dù sao nhân số cũng có hạn, dưới thế công của Thị vệ trong phủ, phần lớn thích khách đã bị trọng thương, mặc dù còn mấy tên cá lọt lưới núp trong bóng tối phóng ra ám khí, nhưng có thể trốn được nhất thời, không tránh khỏi một đời.

Người dám can đảm động thủ trước mặt hãn, hãn phải có quyết tâm liều chết! "Là người tộc Miêu, có vẻ muốn lợi dụng yến tiệc này để ám sát Hoàng thượng." Lâu Tây nói ra kết quả quan sát được, nhân

tiện đá ngất một tên áo xanh có ý đồ đánh lén. "Đúng là thời cơ tốt." Giọng điệu Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn lạnh nhạt, nhưng Ân Hoan lại nhạy bén nghe ra sát ý ẩn giấu trong lời nói ấy. Trong lòng chấn động, nàng không nén được mà ngẩng đầu nhìn hắn, lại phát hiện hắn vẫn ôn hòa, cặp mắt đen thâm thúy kia vẫn đang tỉ mỉ ngắm nhìn nàng, giống như muốn xác nhận xem nàng có bị thương hay không. Cảm giác được người che chở ấy, khiến hai gò má nàng đỏ bừng, trái tim cũng nóng lên.

"Bảo vệ Hoàng thượng và phu nhân rời khỏi Trắc Xuân Viên." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại mở miệng, tiếng "Phu nhân" kia, đã chứng minh thân phận của nàng

thêm một lần nữa, mặc dù Hoàng Phủ Thao cảm thấy chói tai, nhưng ngại tình thế hỗn loạn trước mắt, nhất thời hấn cảm thấy không có sức lực để phản đối, nhưng Ân Hoan bên cạnh lại lên tiếng kháng nghị. "Không, ta muốn ở lại." Nàng kiên quyết lắc đầu.

Sư phụ bói toán thật linh nghiệm, năm nay quả nhiên hấn gặp phải kiếp nạn, làm sao nàng có thể rời bỏ hấn trong lúc mấu chốt này? Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nở nụ cười trấn an. "Đừng lo lắng, thế cục gần như đã được khống chế, nơi này rất loạn, nàng đi cùng Lâu Tây đến Di Phẩm Lâu trước đi, chỉ chốc lát nữa ——"

"Ta muốn ở lại bảo vệ chàng, dù sao đi

chẳng nữa, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi." Lần đầu tiên, nàng không để ý lễ nghi mà cắt ngang lời hắn.

Thái độ cứng rắn này, khiến Hoàng Phủ Thao và Hoàng Phủ Hạo Nguyệt đều sửng sờ.

"Chàng đã nói, sẽ không buông ta ra, ta cũng thế." Dấu mặt nhỏ nóng đến mức muốn bốc cháy, nhưng từ đầu đến cuối Ân Hoan vẫn kiên định nhìn thẳng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt. "Ta sẽ không rời khỏi chàng, vĩnh viễn sẽ không."

"Cho dù phải đánh đổi tính mạng ư?" Hoàng Phủ Thao cũng không biết tại sao mình lại thốt ra câu hỏi này, chẳng qua là

đột nhiên cảm thấy Ân Hoan trước mặt, cũng không còn chướng mắt nữa.

Ân Hoan không để ý đến hấn, chỉ đưa tay nhỏ bé ra nắm lấy tay Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Cặp mắt tràn đầy hứa hẹn kia, không khỏi khiến Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nở nụ cười dịu dàng. Nhưng tiếng chém giết bên tai, lại không cho phép hấn quên đi tình cảnh trước mắt, chỉ thấy hấn thu tay lại, nhanh chóng kéo nàng vào ngực, cũng dứt khoát đưa ra quyết định.

"Các người bảo vệ Hoàng thượng đi trước, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng tuyệt đối không được để Hoàng thượng

bị thương!"

"Hoàng thúc, không được, nếu phải đi thì cùng đi." Hoàng Phủ Thao lập tức phản đối.

"Hoàng thượng, vì an toàn của ngài, xin ngài hãy theo ty chức rời khỏi đây thôi." Lâu Tây và một tên Hộ vệ khác không cho Hoàng Phủ Thao có quá nhiều thời gian do dự, hai người không để ý đến sự phản đối của y, có được chỉ thị của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, lập tức vây quanh y xông về tiểu đình ở hướng Đông.

Nhưng vừa mới bước được vài bước, thì một cô gái mảnh mai đã lao đảo xông vào rừng cây.

Chỉ thấy gương mặt dịu dàng ướm đầm lệt, tái nhợt và tràn đầy kinh hoảng của nàng, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Thao thì trên lập tức thoáng nét vui mừng.

"Hoàng. Hoàng thượng, xin cứu, cứu mạng, có người muốn giết tôi."

Chỉ cần liếc một cái, Hoàng Phủ Thao đã nhận ra thân phận nàng.

"Nhược Tuyền công chúa? Sao nàng lại ở đây?" Không suy nghĩ nhiều, hắn lập tức xoay người đi về phía cô gái kia, muốn nâng nàng dậy, nhưng bị Lâu Tây cảnh giác lùi lại.

Thấy thế, ánh mắt cô gái chợt lóe lên, bỗng nhiên loạng choạng ngã ngòi trên mặt đất, mà ngay lúc ấy, Ân Hoan mơ hồ cảm thấy khác thường nên nhanh chóng xoay người, nhạy cảm ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng bay tới từ trong không trung, đầu óc bỗng choáng váng, nếu không phải Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhanh nhẹn dùng tay áo che mũi nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ngã xui lơ trên mặt đất.

Chỉ là, mặc dù Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lo được nàng, lại không lo được cho Hoàng Phủ Thao.

Trong lúc Lâu Tây và Thị vệ vì trúng phải mê hương mà cả binh khí cũng

không cảm nổi, cô gái bất ngờ rút nhuyển kiếm bên hông, đâm về phía Hoàng Phủ Thao đang bất tỉnh —— "Cầu hoàng đế, nạp mạng đi!"

"Lớn mật!" Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lập tức nhào đến đánh một chưởng lên lưng nàng.

Một chưởng long trời lở đất kia, không chỉ đánh cô gái bay ra xa, nặng nề va vào thân một cây đại thụ, mà còn chấn thương lục phủ ngũ tạng của nàng, đôi môi đỏ mọng lập tức phun ra một lượng máu tươi lớn.

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt

cũng biến sắc.

Chỉ thấy hấn cấp tốc rút tay về, cặp mắt âm trầm híp lại, nhanh chóng tự điễm mấy huyết đạo trên người.

"Người bôi độc được lên y phục." Hấn sa sầm mặt nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức biến sắc.

Bình ổn được hơi thở, Lâu Tây và một tên Hộ vệ khác, vội vã hợp lực che chở Hoàng Phủ Thao thối lui đến một tiểu đình cách đây sáu thước, Ân Hoan lại nhanh nhẹn đá thanh nhuyễn kiếm cô gái đánh rơi lên, cách ông tay áo tiếp lấy.

"Giao thuốc giải ra, nếu không người sẽ chết!" Nàng không chút sợ hãi, cầm nhuyễn kiếm chĩa vào cổ họng cô gái, mũi kiếm sắc bén, cửa ra vết thương trên chiếc cổ trắng ngần.

"Ha ha! Nếu ta sợ chết, thì. đã không tới ám sát cầu hoàng đế rồi." Cô gái vừa ho ra máu, vừa cười ngông cuồng. "Ta chỉ không ngờ. Cái phủ Vương gia này lại ngọa hổ tàng long, ngay cả tên Hoàng tộc đáng chết này, cũng là cao thủ!"

Cô gái thở yếu ớt, dựa vào gốc cây, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Hạo Nguyệt. "Nhưng không sao, trúng

kịch độc của ta, người cũng chỉ còn sống được ba ngày, ha ha. Khụ!"

"Hãy bớt xàm ngôn đi, mau giao thuốc giải ra!" Nghe cô gái ác độc nguyên rủa, đáy mắt Ân Hoan thoáng nét hốt hoảng, nhưng nàng cố gắng tự trấn định. Chịu đựng cảm giác khó chịu mà mê hương gây ra, tay cầm nhuyễn kiếm dùng sức hơn, vài giọt máu lập tức rơi xuống từ cổ cô gái.

"Nằm mơ!" Cô gái thở hắt hển cự tuyệt.

"Yêu nữ đáng chết! Mau giao thuốc giải ra, nếu không đừng trách bản Vương giết toàn tộc ngươi!" Hoàng Phủ Thao cách sáu trượng tức giận gào thét.

Hắn thật không thể tin được yến tiệc mình tỉ mỉ sắp xếp, lại là dẫn sói vào nhà, chẳng những làm người vô tội bị thương, còn liên lụy Hoàng Phủ Hạo Nguyệt trúng độc, nếu Hoàng thúc có chuyện gì, y sẽ không tha thứ cho chính mình! "Nếu sống không có gì vui vẻ, thì chết có gì phải sợ?" Cô gái cười to dữ tợn, sắc mặt tái nhợt càng tôn lên ánh mắt oán hận tàn độc. "Năm đó cầu Hoàng đế người vì. thu phục tộc ta, sát hại vô số tộc nhân, còn hại cha, anh ta chết trận sa trường, thù này không đội trời chung, dù cho..... tộc ta chiến đấu đến người cuối cùng, cũng thế không đầu hàng!"

"Người ——"

"Vì giờ khắc này, tộc ta. phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc, giả vờ hàng phục nhiều năm, thật không ngờ, cuối cùng vẫn không thể giết chết cầu Hoàng đế người." Vừa nói, cô gái vừa âm thầm sờ ống tay áo, dường như lại muốn dùng độc.

Án Hoan hết sức cảnh giác, nhuyển kiếm trong tay không chút do dự quét về phía tay phải của nàng, nhưng động tác Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại nhanh hơn, chỉ thấy hần bắt được một chiếc lá, nhanh chóng tụ khí vào ngón tay.

"Không! Nàng còn chưa giao ra thuốc

giải ——"

Cảm nhận được sát khí của hắn, Ân Hoan muốn xoay người ngăn cản, nhưng đã quá trễ.

Lá cây mỏng manh, lóc lên một cái, trong nháy mắt đã xuyên qua mi tâm cô gái.

"Toàn thân nàng ta đều là kịch độc, để lâu chỉ tăng thêm thương vong." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lạnh nhạt giấu cánh tay phải nhiễm độc sau lưng, tay trái lại dịu dàng vòng quanh hông nàng, dắt nàng rời khỏi tàng cây tràn đầy mùi hương kì dị, đến bên đoàn người Hoàng Phủ Thao.

"Nhưng chất độc trên người chàng, có lẽ

chỉ có nàng mới giải được." nàng cực kì căng thẳng đỡ lấy cánh tay hắn. Mặc dù hắn cố ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng sắc mặt tái nhợt và hơi thở rối loạn kia, vẫn tiết lộ sự suy yếu của hắn.

Cắn môi dưới, nàng vô cùng tự trách nắm chặt xiêm y mình, hối hận mình đã sơ ý lơ là.

Nếu như nàng có thể phát hiện bất thường sớm hơn, hắn cũng không cần vì bảo vệ nàng và Hoàng thượng mà dính phải kịch độc. "Ta tự có chừng mực, nàng đừng lo lắng." Hắn khẽ mỉm cười, dùng đầu ngón tay xoa giãn mi tâm đang nhúu chặt của nàng, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn tràn đầy bình tĩnh tự tin.

"Nhưng."

"Hoàng thượng!" Đẳng xa, mấy tên thị vệ vội vàng chạy tới. "Khởi bẩm Hoàng thượng, Vương gia, phần lớn thích khách đều đã bị khống chế, các tân khách cũng được đưa đến nơi an toàn, xin hỏi nên xử lý người sống như thế nào?"

"Việc này."

Một lòng lo lắng cho thương thế của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, trong lúc nhất thời Hoàng Phủ Thao cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Giải người sống vào địa lao, đợi Hoàng thượng xử lý sau." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt tỉnh táo lên tiếng chỉ thị, vừa lúc ấy lại cảm thấy trong người dâng lên một

cơn đau đớn.

Nhìn những người mặc áo xanh trà trộn thành tôi tớ trong phủ ở đằng xa, hấn khẽ hút khí, cố dè xuống sự đau đớn, tiếp tục cẩn thận bổ sung: "Tăng cường cảnh giác toàn phủ, trước tiên đừng để khách khứa rời đi, đợi sau khi người của Hình bộ và Hộ bộ thẩm tra đối chiếu thân phận, rồi mới đưa khách về. Còn nữa, khi xử lý thi thể phải đặc biệt chú ý, nếu trong tay thích khách có độc, cần phải thu hồi toàn bộ, không được để sót."

"Dạ!"

Nhận được mệnh lệnh, đám thị vệ lập tức tản ra bốn phương tám hướng, nhanh

chống thi hành mệnh lệnh.

Thấy sự việc rối cuộc cũng được không chế, Hoàng Phủ Thao vì hít chút mê hương mà có chút choáng váng, lúc này mới thả lỏng tâm trạng.

"Hoàng thúc, người không sao chứ?"
Dựa vào Lâu Tây đồ, Hoàng Phủ Thao chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, cẩn thận xem xét sắc mặt của hắn.

"Xin Hoàng thượng đừng lo lắng, vi thần còn chịu đựng được." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nhắc khéo môi lên, đang muốn mỉm cười, cơn đau đớn bên trong lại thành linh đánh úp lên ngực, làm hắn bất

ngờ ho lớn.

Đau đớn đào tim móc phổi, khiến hấn khỗ sở cúi người, trong lúc mọi người còn đang kinh hoảng, hấn lại phun ra một ngụm máu đen.

Trong lúc mơ hồ, dường như hấn nhìn thấy trong mắt Ân Hoan thoáng có nước mắt, hấn muốn đưa tay ôm nàng vào trong ngực, nhưng chỉ có thể vô lực chìm vào trong bóng tối.

Trong Di Phẩm Lô, Hoàng Phủ Thao cơ hồ muốn đạp nát sàn nhà dưới chân, thật vất vả mới chờ được Ngự y bắt mạch xong, hấn lập tức tiến lên níu lấy cổ áo Ngự y.

"Sao rồi, rốt cuộc là Duệ Vương gia xảy ra chuyện gì?"

"Hoàng thượng, Duệ Vương gia ngài. . . .
.."

"Người như thế nào? Người nói mau!"

"Vĩ thần: . . . •"

"Người là danh y đệ nhất triều ta, nếu người không trị khỏi cho người, có tin Trẫm một đao chém đầu người không?"

"Hoàng, Hoàng thượng tha mạng a, vĩ thần thề."

"Đáng ghét! Người nói mau! Chẳng lẽ Duệ Vương gia thật sự không thể cứu?"

"Hoàng thượng. Bớt giận, vi thần. Vĩ thần."

Ngay vào lúc Ngự y sợ đến muốn té xỉu, thì Ân Hoan đang ngồi đợi ở phòng khách vì kiêng dè, mới vội vàng chạy tới nội sảnh, ngăn cản hành động điên cuồng của Hoàng Phủ Thao.

Xoay cổ tay có chút đau đớn, Hoàng Phủ Thao không dám tin nhìn chằm chằm gương mặt trầm tĩnh của Ân Hoan. "Người. Người lại dám đánh trẫm?"

"Người nắm đại phu như vậy, muốn đại phu mở miệng nói chuyện bằng cách nào." Nàng lạnh lùng liếc nhìn y, đồng thời nhanh chóng giúp đỡ Ngự y thoát khỏi ma trảo của y.

"Ặc!" Nghe Ân Hoan nói như thế, Hoàng Phủ Thao mới phát hiện ra, mình thiếu chút nữa đã siết cho Ngự y ngất xỉu, nhất thời lúng túng không nói nên lời.

Liếc nhìn Hoàng Phủ Hạo Nguyệt sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, dù trong lòng cũng như lửa đốt, nhưng Ân Hoan vẫn giữ bình tĩnh mà nhẹ giọng hỏi.

"Đại phu, ở đây nói không tiện, chúng ta ra ngoài mà nói đi." Nàng sẵn sàng, để lại

cho Hoàng Phủ Hạo Nguyệt một không gian yên tĩnh.

"Được." Chưa bao giờ thấy qua nữ tử mỹ lệ như thế, lão Ngự y trong nháy mắt bị choáng váng, quên mất luôn sự tồn tại của Hoàng thượng, thật sự ngoan ngoãn đi theo Ân Hoan ra phòng khách.

Mắt thấy hai người cứ làm như không thấy ai vòng qua trước mắt y, Hoàng Phủ Thao giận đến thiếu chút nữa phun lửa, nhưng nhớ tới tình trạng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, cũng chỉ có thể ngượng ngùng đi theo ra ngoài.

"Xin hỏi đại phu, chàng." Cẩn cẩn môi dưới, Ân Hoan lại hít một hơi, lúc

này mới có dũng khí mở miệng: "Tình trạng Vương gia rốt cuộc ra sao?"

"Án cô nương đừng lo lắng, tình trạng trúng độc của Vương gia cũng không quá nghiêm trọng." Lão Ngự y cười ha hả, có ấn tượng rất tốt đối với Ân Hoan dịu dàng uyển chuyển trước mắt.

Chuyện Vương phủ bị tấn công, đã truyền khắp Hoàng cung, hiện giờ không ít trọng thần đang bận rộn khắc phục hậu quả. Nghe bọn thị vệ báo cáo, nhờ cô nương trước mắt và Duệ Vương gia một đường bảo vệ Hoàng thượng, Hoàng thượng mới có thể lông tóc vô thương, toàn thân rút lui. "Có thật không?" Hoàng Phủ Thao vừa mừng vừa sợ chạy tới trước

mắt Ngự y.

Nhìn Hoàng Phủ Thao, đầu óc lão Ngự y lập tức trống rỗng, giờ này mới đột nhiên nhớ tới sự hiện hữu của hắn, sợ đến nổi vội vàng từ trên ghế đứng dậy.

"Vi thần đáng chết, lại quên Hoàng thượng——"

"Hãy bớt xàm ngôn đi!" Hoàng Phủ Thao dùng sức đè người ngồi lại ghế. "Người bảo đảm, Duệ Vương gia thật sự không có việc gì?"

"Dạ! Dạ!" Ngự y gật đầu liên tục. "May nhờ khi vừa nhiễm độc, Vương gia đã tự điểm mấy huyệt đạo, ngăn cản kịch độc

lan tràn, mặc dù độc đã vào cơ thể, nhưng cũng không tổn thương tới lục phủ ngũ tạng."

"Thật tốt quá!" Hoàng Phủ Thao mừng rỡ, nhưng chợt nhớ ra có điều không đúng. "Nếu Duệ Vương gia không có việc gì, sao lúc ấy người lại phun máu đen, rồi bất tỉnh tới giờ?" Hãn nghiêm túc hỏi lại.

"Đó là do nội lực Vương gia thâm hậu, vẫn dùng nội lực bảo vệ tâm mạch, hơn nữa đại huyết bốn phía đều bị chặn kín, độc tính không có đường đi, mới có thể theo máu nghịch lưu tới miệng, hết thấy đều bình thường. Về phần Vương gia lâm vào hôn mê. , vi thần đoán, có thể

là trong cơ thể Vương gia vẫn còn tồn đọng chất độc." Lão Ngự y vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh. "Nhưng vì thần đã xem qua độc mà Vương gia thu được, phát hiện được mấy thứ độc được tương tự, chỉ cần Hoàng thượng chịu cho vì thần một chút thời gian, vì thần nhất định có thể điều chế ra thuốc giải, ép tàn độc trong cơ thể Vương gia ra ngoài."

"Một khi đã như vậy, thì người còn ở lại chỗ này làm cái gì?"

"À? Đó là bởi vì Hoàng thượng ngài. . . .
.."

"Trẫm như thế nào? Còn không mau đi chế thuốc giải! Nếu là Duệ Vương gia có

sơ xuất gì, trăm hỏi tội người!"

"Dạ! Dạ! Vi thần sẽ đi ngay." Trong tiếng rống giận dữ của Hoàng Phủ Thao lão Ngự y vội vàng từ trên ghế nhảy lên, thiếu chút nữa đã va phải Hoàng Phủ Thao.

May nhờ y phản ứng mau, vội vàng lui về phía sau, lão Ngự y lúc này mới trộm nhìn y một cái, rồi lộn nhào về phía trước, tông cửa chạy đi.

Ngoài cửa, Lâu Tây vẫn yên lặng ôm cánh tay chờ lệnh như thường, Hoàng Phủ Thao nhìn hẩn một cái, sau đó mới chậm rãi thông thả trở vào nội sảnh.

Không ngoài dự liệu, Ân Hoan lại ngồi bên giường, lúc này đang vắt khô khăn lông, lau mồ hôi trên trán cho Hoàng Phủ Hạo Nguyệt.

Dưới ngọn đèn, ánh mắt nàng chứa đầy tự trách và đau lòng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu này, khiến y nhìn thấy cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thật ra thì việc Hoàng thúc trúng độc ngất xỉu, y nhìn ra được nàng còn gấp gấp khổ sở hơn bất cứ ai, nhưng từ đầu tới cuối nàng vẫn không rơi một giọt lệ.

Trong nháy mắt Hoàng thúc phát độc ngất xỉu, nếu không phải nàng dũng cảm quên mình, ôm lấy thân thể nhiễm độc của hắn,

sử dụng nội lực bức ra nhiều máu độc hơn, sợ rằng tình trạng Hoàng thúc cũng không được lạc quan như thế.

Cho đến tận khi Ngự y tới, nàng đều không rời một tấc, dù cho Hoàng thúc vô thức nôn máu độc lên người nàng, hay là không chịu nổi đau đớn mà điên cuồng giãy dụa, nàng vẫn không buông tay, dẫu đôi tay ấy có bị Hoàng thúc nắm đến bị thương, cũng không hề lộ ra vẻ mặt đau đớn.

"Tôi nay phiền người ở lại chăm sóc hoàng thúc."

Không ngờ rằng Hoàng Phủ Thao sẽ nói như vậy, Ân Hoan đầu tiên là sửng sốt

một chút, sau mới chậm rãi quay đầu lại. "Vậy còn ngài?" "Trăm mệt mỏi, phải hồi cung nghỉ ngơi, sáng mai còn phải lâm triều thương nghị chuyện Miêu tộc, nhiều việc đến nỗi vội vàng không xong." Dừng một chút, nhìn Hoàng Phủ Hạo Nguyệt trên giường, Hoàng Phủ Thao hơi không được tự nhiên, nói tiếp: "Nói tóm lại, trăm chỉ là tạm thời để Hoàng thúc lại cho người chăm sóc, người cũng đừng cho là trăm đồng ý cái gì, đợi xử lý xong chuyện Miêu tộc, trăm sẽ lập tức trở lại."

Nhìn Hoàng Phủ Thao lúng túng, Ân Hoan hiểu y đây là có ý tốt để nàng và Hoàng Phủ Hạo Nguyệt được ở cùng một chỗ, không khỏi nở nụ cười cảm kích.

"Ta hiểu rồi, cảm ơn ngài."

"Cảm. Cảm ơn cái gì!" Nhìn Ân Hoan mỉm cười xinh tươi như hoa Sen mới nở, tim Hoàng Phủ Thao đập nhanh hơn, miệng đắng lưỡi khô.

Nguy hiểm! Y đã sớm biết cô gái này xinh đẹp như yêu tinh, sao y vẫn còn mặt đỏ tim đập? Nàng lại sắp trở thành Hoàng thất của y đây! Y thà rằng nàng lạnh lùng, không để y vào mắt như lúc trước, ít nhất y sẽ không như thế.

Ặc, đợi đã, y mới vừa nghĩ cái gì thế? Nàng? Hoàng thất? Không hiểu sao y lại tự mình nhận định thân phận của nàng? Y, y, y rốt cuộc là đang suy nghĩ cái quái gì chứ! Hoàng Phủ Thao chợt quát to một

tiếng, rồi hốt hoảng chạy ra khỏi nội sảnh. "Thời, thời gian không còn sớm nữa, trăm cũng nên đi." Hấn không quay đầu lại mà chạy thẳng tới cửa chính, giống như đang trốn tránh điều gì đó.

"Hoàng thượng, ty chức đưa ngài đi." Lâu Tây ngoài cửa bỗng nhiên tiến lên.

"Oa!" Hoàng Phủ Thao không khỏi lại kêu lớn một tiếng nữa, hiển nhiên là bị Lâu Tây im hơi lặng tiếng dọa sợ. "Không, không cần, hôm nay tất cả đều mệt mỏi, có rảnh rồi, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi." Cúi đầu, Hoàng Phủ Thao khoát tay áo, sau đó liền vội vã rời khỏi Di Phẩm Lâu.

Nhìn bóng lưng vội vàng chạy đi kia, Lâu Tây im lặng một hồi, tiếp theo mới xoay người đóng cánh cửa rộng mở sau lưng lại, sau đó cũng yên lặng rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chương 10

Đ

êm, khuya dần.

Gió đêm lành lạnh rót vào từ cửa sổ, Ân Hoan vẫn ngồi bên giường trông chừng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, đứng dậy muốn đi đóng cửa sổ, nhưng trong nháy mắt, một mảng nhiệt độ nóng bỏng đã quán lấy tay nàng —— "Đi đâu vậy?" Hoàng Phủ Hạo Nguyệt trên giường chợt mở mắt ra.

Bởi vì ngủ mê, giọng nói của hắn có chút lười biếng, còn trầm thấp hơn bình thường, Ân Hoan nghe tiếng, không dám

tin vội quay đầu, vui mừng đối diện với một đôi mắt đen lấp lánh.

"Chàng đã tỉnh? Thật tốt quá, ta đi nói với đại phu."

"Không vội." Hấn khẽ mỉm cười, tay hơi dùng sức, lại vây nàng ở bên giường.

"Nhưng."

"Bây giờ là lúc nào rồi?" Hấn chợt nói sang chuyện khác.

"Vừa qua giờ Sửu." Nàng nhẹ giọng trả lời, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn hấn không chớp. Đây có phải là giấc mơ không? Nửa ngày trước, hấn hết ói máu

đen, lại hôn mê bất tỉnh, vậy mà giờ đây hắn đã tỉnh thần hăng hái nhìn ngắm nàng, giống như không có chuyện gì xảy ra.

(*)Giờ Sửu: Từ 1- 3h sáng.

"Thì ra là đã khuya, chẳng trách sao bốn phía lại yên ắng như vậy." Hắn thôi chú ý bên ngoài phòng, lại phát hiện sự hốt hoảng chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt nàng, ánh mắt liền nhu hòa đi. "Sao vậy?"

"Ta." Nàng muốn nói lại thôi. "Chàng thật sự không sao chứ?" Nàng nhẹ giọng hỏi, mặc dù đã vô cùng nỗ lực đè nén tâm tình, nhưng giọng nói run rẩy kia, vẫn tiết lộ nỗi sợ hãi trong lòng.

Đến tận giờ, nàng vẫn không thể quên sắc mặt tái nhợt của hắn khi ngã xuống.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng sợ hãi điều gì, chỉ có một khắc kia, lòng của nàng lại vì căng đầy sợ hãi mà thiếu chút nữa đã vỡ vụn.

Cho dù đại phu bảo đảm sức khỏe hắn không đáng ngại, nhưng lòng của nàng vẫn treo cao lơ lửng không thể buông xuống, cho tới tận giờ phút này.

Nàng chỉ hi vọng đây không phải là mơ, nếu là mơ, nàng tình nguyện vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

"Ta lại hù dọa nàng rồi ư?" Mặc dù nàng cực lực che giấu nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng Hoàng Phủ Hạo Nguyệt vẫn cảm nhận được sự bất an của nàng.

Chống giường, hắn đột ngột nhanh nhẹn ngồi dậy, chân mền chậm rãi rơi xuống dọc theo thắt lưng hắn, khiến vòm ngực rắn chắc như ẩn như hiện dưới lớp áo đơn nửa mở, bắp thịt bền chắc kia khác hẳn với vẻ tuấn mỹ bên ngoài, làn da gợi cảm, dưới ánh sáng đèn càng thêm hấp dẫn khó nói nên lời.

Không khí xung quanh đột nhiên trở nên có chút khô nóng, ngay cả làn gió đêm thổi liên tục cũng không thể thổi tan nhiệt độ phát ra từ trên người hắn, khuôn mặt

nhỏ nhắn bỗng dựng nổi lên hai răng mây đỏ, nàng ngưng ngừng muốn xoay người, lại bị hấn kéo vào trong ngực.

"A!" Nàng nhỏ giọng hô lên.

"Đừng sợ." Hấn yêu thương ôm vòng quanh eo thon của nàng, một tay khác dịu dàng xoa lên gương mặt nóng cháy của nàng, nhẹ nhàng miết giãn nét buồn phiền giữa đôi lông mày nàng. "Nhìn này, chẳng phải ta đây một chút vấn đề cũng không có sao?"

"Nhưng đại phu nói trong người chàng có thể vẫn còn dư độc." Nàng đỏ mặt, không biết phải phản ứng như thế nào vào lúc này, chỉ có thể mặc cho hấn ôm.

Mặc dù tư thế này khiến nàng mắc cỡ đến nỗi ngón chân cũng muốn cong lại, nhưng nhiệt độ nóng bỏng và lồng ngực mạnh mẽ của hắn, quả thật làm cho nàng an tâm không ít.

"Chút độc ấy, cũng không làm gì được ta." Hắn nhỏ giọng an ủi nàng, ngón tay thô ráp vẫn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Động tác của hắn thật dịu dàng, nàng không khỏi dần dần buông lỏng thân thể, quỳn luyến tựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ đầy sức sống của hắn.

"Thật sao?" Nàng nghi hoặc, vẫn còn có

chút lo sợ.

"Dĩ nhiên." Hắc khê mỉm cười. "Từ nhỏ ta đã tập võ, năm ấy mười tám tuổi đánh dẹp Miêu tộc, không may bị phục kích, trúng kịch độc, may mắn nhất về một mạng, có lẽ là trong họa được phúc, kể từ lúc đó, mọi loại chất độc đều không thể dễ dàng gây ảnh hưởng đến ta, chỉ cần tĩnh dưỡng một chút, thì có thể khôi phục nguyên khí." Đây cũng chính là lí do hắc không lo lắng tai họa về sau, mà quyết định tiến thối khách đến Tây thiên.

Chỉ là, tuy hắc có tự tin, nhưng vẫn không thể ngờ được độc tính trong cơ thể lại mãnh liệt đến thế, phát tác ngay lập

tức, làm hấn còn chưa kịp giải thích, đã lâm vào hôn mê.

Mặc dù Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nói vô cùng bình thản, Ân Hoan vẫn cứ sợ hãi trong lòng.

Dù đã biết võ công của hấn không tầm thường, nhưng chợt nghe hấn nói đến việc ra chiến trường, nàng vẫn có chút không thể ngờ tới.

Chuyện hấn không muốn người khác biết thật sự quá nhiều, nhiều đến nỗi nàng thật sự không biết nên phản ứng làm sao.

Hấn đã biết võ công, vậy sao chưa bao giờ nói? Nếu đã có võ công, sao phải

giữ nàng lại? Năng lực của hắn còn cao hơn nàng, bên cạnh lại có Lâu Tây, có thêm nàng dường như cũng không giúp ích gì lớn, ngược lại vì bảo vệ nàng, thiếu chút nữa hắn đã —— nhớ tới một màn kinh tâm động phách kia, lòng nàng run lên, thân thể nhỏ nhắn mềm mại không thể tự chủ được càng co lại, vùi sâu vào vòm ngực ấm áp của hắn.

"Chàng thật sự không có việc gì ư? Thân thể không đau không khó chịu nữa ư?" Nàng lo lắng hỏi lại, chỉ muốn xác nhận hắn thật sự không còn khổ sở. Cho dù giờ phút này lòng nàng mang nhiều nghi vấn, nhưng chỉ cần hắn bình yên vô sự, những chuyện kia cũng không đáng giá để truy cứu.

"Muốn ta chứng minh sao?" Ánh mắt hắn chợt lóe, nhìn khuôn mặt còn mang lo lắng của nàng.

"Chứng minh?" Nàng trừng mắt, khó hiểu nhìn hắn, nhìn thấy ánh mắt ngây thơ này, cả người Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cũng sôi trào lên.

Mặc dù độc tính còn sót lại khiến hắn lâm vào hôn mê ngắn ngủi, nhưng trong lúc ấy, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Ánh mắt chăm chú lo âu, bước chân bất an, và đung chạm run rẩy của nàng.

Để quang minh chính đại lấy được nàng, hắn vẫn luôn cố nhẫn nại, nhưng vào giờ phút này, nàng đang ở trong ngực, cơ thể mềm mại ngát hương đang dán vào người hắn, cả người tản ra hương hoa đào mê người.

"Ta đã cầu hôn rồi." Thân thể hắn căng cứng, giọng nói bỗng trở nên có chút trầm đục.

Nàng trừng mắt nhìn, không khỏi hoang mang ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn.

"Cầu hôn ai cơ?"

"Một tháng trước, trước ngày Hoàng thượng quyết ý mở yến tiệc chọn vợ cho

ta, ta đã sai Lâu Tây đến Phi Thạch Phong xin cầu hôn với tôn sư." Hắc giải thích chuyến đi của Lâu Tây trong một tháng này, đồng thời rút trâm trên tóc nàng ra. Trâm bạc vừa rơi, tóc dài mềm mại đã trút xuống, tạo thành dòng thác đen xinh đẹp.

"Chàng cầu hôn với Sư Phụ ta? Làm sao chàng có thể. Sư phụ ta ông."
Ngượng ngùng, mây đỏ lại che khắp khuôn mặt, Ân Hoan mắc cỡ, nói chưa xong đã vội vàng muốn lui khỏi ngực hắn, không ngờ càng bị ôm chặt hơn.
"Ông lão ngài đã đồng ý rồi." Hắc vừa bá đạo lại vừa dịu dàng dùng ngón trỏ cuốn lấy một lọn tóc bên má nàng, thật sự vô cùng yêu bộ dáng đỏ mặt của nàng.

“Đường như tôn sư đã sớm đoán được ta sẽ phái người cầu hôn, vì vậy lúc Lâu Tây vừa tới nơi, thì người đã chờ ở chân núi rồi. Chúng ta giao ước, một tháng sau, ta sẽ tự mình tới cửa đón dâu, đến lúc đó nàng sẽ là vợ của ta rồi.”

"Cái gì?" Ân Hoan càng thêm khiếp sợ, lập tức quên cả giấy giưa.

Một tháng này, nàng vẫn cho rằng hấn phái Lâu Tây đi tra tin tức các nước, không ngờ hấn lại. lại vì hôn sự của bọn họ! Ban đầu sư phụ lấy "Tật Quang tàn ảnh" làm điều kiện, để nàng đến bảo vệ hấn, hôm nay nàng không những không thể hoàn tất công việc mà rời khỏi, ngược lại còn để hấn vượt

trước một bước, tìm lí do tốt nhất, giữ nàng lại bên người, nếu là lúc trước, nàng nhất định sẽ tức giận ùng ùng trở về cốc tìm sư phụ hỏi cho ra lẽ, nhưng bây giờ, trong lòng nàng chỉ có e lệ và ngập tràn hạnh phúc.

Không biết từ bao giờ, tâm nguyện to lớn đi khắp Bắc Nam để học hỏi hết võ công trong thiên hạ đã không còn hấp dẫn được nàng, sự dịu dàng của hấn tựa như sợi tơ vô hình, thừa lúc nàng không để ý, đã vụng trộm trói lòng nàng đến tay hấn. Nhưng sao hấn có thể không nói một tiếng, đã để cho Lâu Tây tới cửa cầu hôn chứ? Mà sư phụ thì không thềm đợi nàng về thương lượng, đã dễ dàng đồng ý việc hôn sự này rồi, bọn họ đều không muốn

cho nàng biết! Khẽ cắn răng, nàng vừa tức vừa thẹn, không khỏi có chút tức giận muốn đẩy hắn ra, ai ngờ động tác của hắn lại nhanh hơn, đột ngột ôm nàng ngã xuống giường.

"A!" Nàng khẽ kêu một tiếng, đợi tới lúc hồi hồn, thì cả người đã nằm ở trên giường, còn hắn lại đang phủ lên người nàng! Tóc hắn rũ xuống rơi rớt bên má nàng, tựa như lưỡi biếng, lại có chút ngang ngược không nói nên lời.

Ánh đèn mỏng manh bị tóc đen ngăn cản, dường như trở nên xa xôi, giữa bọn họ chỉ còn lại hơi thở và nhiệt độ của đối phương, tóc hai người hờa lẫn vào nhau, không thể phân biệt.

Đột nhiên, hắn dùng tay xoa lên môi nàng, ánh mắt thâm thúy nóng bỏng như hai đốm lửa, tựa như muốn thiêu cháy mỗi tấc da thịt của nàng .

Cái nhìn chăm chú và cả hô hấp dồn dập của hắn đều làm người nàng nóng lên.

Ngón tay thô ráp trên môi gây ra từng cơn run rẩy, thân thể mềm mại của nàng cứ như con tôm vị hấp chín, đỏ hồng toàn thân.

"Đừng." Ánh mắt hắn, không khỏi làm nàng nhớ tới chuyện xảy ra trên xe ngựa.

Quá mức ngưỡng ngừng và khẩn trương, nàng đưa tay ngăn lồng ngực hấn, nhưng nàng vẫn không ngăn được hơi thở nóng bỏng đang xâm chiếm từng tấc da thịt kia.

Hấn bắt chấp sự then thùng của nàng, nghiêng người đặt lên má nàng một cái hôn khẽ.

"Ta muốn nàng trở thành thê tử của ta, Hoan nhi." Hấn thấp giọng nói, cứ mỗi một từ lại có một nụ hôn đáp xuống trên mặt, trên tai, trên cổ nàng.

Hơi thở nóng ran triền miên, làm nàng e lệ níu chặt áo hấn.

Nàng muốn đẩy hắn ra, rồi lại muốn bám chặt lấy hắn, giày vò khác lạ trong cơ thể, khiến nàng khó nhịn vung chân một cái, giày thêu trên chân vì thế mà văng ra ngoài giường.

Nàng ngẩng đầu lên, cảm thấy nhiệt độ của hắn đang xuyên qua xiêm y, thiêu đốt thân thể nàng. "Vương gia." Nàng khẽ rên, bất giác kêu ra tiếng.

"Gọi ta là Hạo Nguyệt." Hắn kèm chế hơi thở gấp gáp, lại không nhin được mà tham lam lướt dọc một đường xuống phía dưới.

"Ta." Nàng cắn môi dưới, theo bản năng muốn ngăn cản mình phát ra âm

thanh xấu hổ.

"Gọi đi." Hấn dụ dỗ, xấu xa đưa tay cạy mở môi nàng.

"Ừ." Không chịu nổi sự quyến rũ của hấn, nàng rớt cuộc đầu hàng hô ra tiếng. "Hạo. Nguyệt."

"Rất tốt." Mặc dù toàn thân căng cứng, nhưng hấn vẫn nở nụ cười thỏa mãn.

Chống nửa người trên, nhìn nàng nở rộ xinh đẹp vì hấn, run rẩy thở gấp vì hấn, thân thể của hấn căng thẳng tưởng như muốn nổ tung.

"Nàng là của ta." Nặng nề thở gấp một

tiếng, hắn không thể tiếp tục nhẫn nại, rằng môi quần quít, dùng tay mình len vào những ngón tay nàng, quần lấy nhau thật chặt.

Cảm nhận được hành động yêu thương và chiếm giữ của hắn, nàng cũng nắm chặt tay hắn theo bản năng, e lệ học theo hắn, đáp lại nụ hôn của hắn

Mặc dù ngượng phải nói ra miệng, nhưng mà nàng cũng nguyện ý trở thành thê tử của hắn.

Dù cho sau này có xảy ra chuyện gì, nàng đều nguyện ý cùng với hắn trải qua mỗi ngày về sau.

Bởi vì, nàng yêu hẳn.

****Mèo Mạnh Mẽ - Diễn đàn Lê Quý Đôn****

Duệ Vương gia lấy vợ! Từ ngày bị Miêu tộc tập kích, vì để Duệ Vương gia bị trúng độc có thể yên tĩnh nghỉ ngơi, văn võ bá quan đều đồng loạt chuẩn bị quà thăm hỏi đưa tới Vương phủ chứ không tự mình đến, thật không ngờ ngày được gặp lại, lại là đến tham dự tiệc cưới.

Nhìn Duệ Vương phủ giăng đèn kết hoa, ngập tràn không khí vui mừng, không ít quan viên kẻ buồn người vui.

Quan viên trẻ tuổi hiển nhiên là vui

mừng vì Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cuối cùng cũng có nơi chốn, sẽ khiến cho các thiên kim tiểu thư trong kinh thành hết hy vọng, chuyển lực chú ý sang mình, còn các quan viên thế hệ trước lại thầm oán, ưu sầu vì con gái mình không có được hôn sự tốt nhất.

Nhưng dầu trong lòng họ có ngũ vị tạp trần, cũng còn kém xa nỗi buồn bã trong lòng Hoàng Phủ Thao.

Mặc dù chuyện Hoàng thúc quyết ý cưới Ân Hoan làm vợ, y cũng xem như là ngầm cho phép, nhưng chính mắt thấy được một màn này, y vẫn.....Muốn khóc! Chuyện Miêu tộc tạo phản, đã có chứng cứ xác thực

Vừa ám sát thất bại ở Vương phủ, thì tàn đảng Miêu tộc ở Nam Cương, quả nhiên cũng lập tức cử binh tạo phản, may nhờ Hoàng thúc bố trí tai mắt ở Nam Cương, đã phát hiện động tĩnh khác thường trước một bước, thông báo cho tướng lĩnh ở biên cương, mới không có gây ra họa lớn. Miêu tộc tạo phản không chỉ khiến lòng dân dao động, mà những nước nhỏ khác cũng hết sức sợ hãi. Để tỏ lòng trung thành, trong vòng một tháng, tất cả nước nhỏ, tiểu tộc đều phái sứ giả đến, dâng nhiều cống phẩm, vì tiếp kiến sứ giả các quốc gia, y bận rộn tới nỗi không còn thời gian để lo đến việc khác, kết quả đợi y bình tĩnh lại, thì gạo đã sớm nấu thành cơm rồi. Nếu y biết được một

người đang trúng độc mà cả loại chuyện kia cũng có thể làm được, đêm đó dù cho có làm mất dầy y cũng phải ở lại, nhưng.

.....

Ô ô, tất cả đã không còn kịp nữa rồi! Sự thật chứng minh, Ân Hoan không những không phải thích khách, mà còn có công hộ giá, hơn nữa nàng còn là thê tử mà Hoàng thúc chọn trong buổi yến tiệc chọn vợ, không đợi vị Hoàng đế như y gặt đầu, Hoàng Thái hậu đã tự mình đến Duệ vương phủ gặp con dâu tương lai.

Mà bà nhìn con dâu lần đầu thì kinh ngạc, lần thứ hai thì vui mừng, lần thứ ba lại càng vừa ý, kết quả không nói hai lời, lập tức chấp thuận việc hôn sự này, hơn

nữa còn muốn tự mình đứng ra lo liệu hôn lễ.

Có Hoàng Thái hậu “chủ trì”, “văn bồi” như y, ngay cả một câu cũng không thể nói, chỉ có thể ngoan ngoãn hạ chiếu chỉ, tự mình đồng ý hôn sự này.

Hiện giờ, bữa tiệc đã sắp kết thúc, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mặc áo đỏ ngồi dưới Hoàng Thái hậu và Hoàng Phủ Thao, dưới ánh đèn cung đình bằng ngọc lưu ly, khách khứa đang không ngừng lui tới, liên tục chúc mừng, nhưng hắn chỉ nhớ tới vợ yêu còn đang đợi trong tân phòng.

Mắt thấy món ăn cuối cùng cũng đã được

dộn lên, hần liền gọi Lâu Tây.

"Vương gia." Lâu Tây bước lên trước.

"Thời gian không còn sớm, đợi yến tiệc kết thúc, lập tức hộ tống Hoàng thái hậu và Hoàng thượng hồi cung, căn dặn Tổng quản, tối nay không ai được phép đến gần tân phòng."

"Vâng" Lâu Tây vội vàng khom người, nhận lệnh làm việc.

Quay đầu ngấm nhìn yến tiệc long trọng, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt không chút lưu luyến, lập tức xoay người đi tới Di Phẩm Lâu. Trên đường, đúng lúc gặp mấy người khách, thế nhưng hần lại không có

tâm tư nói chuyện, mắt thấy còn cách tân phòng một đoạn đường, hấn không nghĩ nhiều, lập tức đề khí bay lên mái hiên, nhanh nhẹn di dọc theo đó.

Hấn không ngờ, chính mình cũng có thời điểm nóng lòng không chịu nổi, nhưng trong ngày đặc biệt này, hấn vẫn hy vọng được gặp người vợ yêu trong lòng càng sớm càng tốt.

Rốt cuộc, Di Phẩm Lâu cũng đã gần ngay trước mắt, hấn không lặng lẽ nhảy xuống đất, nhẹ nhàng không động chút bụi đất.

Trước hiên, một đôi đèn lồng đỏ lẳng lẳng chiếu sáng, dưới ánh trăng mênh mông, Di Phẩm Lâu vốn đơn giản tao

nhã, được bài trí theo không khí hân hoan, nơi nơi đều có màu đỏ.

Đẩy cửa ra, phòng khách lớn như vậy cũng đều đỏ rực vui mừng.

Trên cửa dán chữ song hỷ đỏ thắm, trên bàn đốt nến Long Phượng, bốn phía quanh tường treo rèm đỏ thêu hoa, chính giữa bàn vuông là khăn gấm đỏ thêu Uyên ương, hắc vôi vàng đi sâu hơn vào bên trong. Người mà trong lòng hắc ngày đêm mong nhớ đang ngồi yên ổn trên đệm gấm đỏ thắm.

Chỉ thấy nàng mặc áo cưới, đầu che khăn hồng, trân châu trên mũ phượng dưới ánh sáng của ngọn nến, phát ra những vàng

sáng xinh đẹp, tuy đẹp nhưng lại đang khe khẽ run, tựa như tiết lộ sự sợ hãi của tân nương. "Vương gia!"

Không ngờ Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại trở về phòng trước thời gian, tử muội Đoàn Viên đang đứng bên cạnh Ân Hoan, lập tức khom người, cung kính làm lễ.

"Cực khổ rồi, đều lui ra đi." Nở nụ cười nhẹ, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại tiến về phía trước.

"A? Nhưng, nhưng nô tỳ còn phải phục vụ Vương gia và phu nhân dùng bữa." Hai tử muội lấp bắp nói, vẻ mặt có chút khẩn trương.

Vì ngày hôm nay, Lôi đại nương đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn, còn dặn dò họ một đồng chuyện phải chú ý và những lời không nên nói.

Vào lúc này, nhiệm vụ chính của họ là phải hầu hạ Vương gia và phu nhân ăn chè xong, nói những lời may mắn, sau đó sẽ đưa rượu hợp cần đã được chuẩn bị.

"Ta tự làm là được rồi." Hoàng Phủ Hạo Nguyệt mở miệng.

"Ồ. Dạ!" Hai tỷ muội mặc dù có chút do dự, nhưng Vương gia đã ra lệnh, hai người cũng không dám nói gì thêm, làm lễ lần nữa rồi nhanh chóng lui ra

ngoài cửa.

Hai tử muội rời đi còn cẩn thận đóng cửa lại, không dám để gió thổi vào làm tắt nến.

Hai tử muội rời đi, trong phòng lập tức rơi vào im lặng.

Hoàng Phủ Hạo Nguyệt nở nụ cười, từng bước tiến về phía trước, theo tiếng bước chân chậm rãi đến gần, Ân Hoan cũng không khỏi khẩn trương níu chặt áo cưới.

"Vương gia?"

"Lại gọi sai, nên phạt nàng thế nào đây?"

Giọng nói trầm thấp vọng xuống, Ân Hoan chợt cảm thấy trên đầu nhẹ đi, hỉ phòng đỏ rực đã hiện ra trước mắt.

Để nàng không phải bị tra tấn thêm, hấn không dùng Ngọc như ý mở khăn hồng trước như tục lệ, mà tháo ngay mũ phượng nặng nề và khăn hồng cùng lúc.

Không có mũ phượng, quả nhiên vai và cổ nàng nhẹ đi không ít, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của hấn, nàng vẫn ngại ngùng không dám ngẩng đầu lên.

Khẽ cắn môi dưới, ngáp ngừng một lúc, nàng mới nhỏ giọng gọi tên hấn.

"Hạo Nguyệt." Dứt lời, mặt nàng

cũng đỏ bừng.

Kể từ sau khi xác nhận tâm ý đôi bên, đã nói hai người lúc ở cùng sẽ gọi tên lẫn nhau, nhưng hành động thân mật như vậy khiến nàng có chút không quen, luôn có mấy lần gọi sai.

"Rất tốt." Hoàng Phủ hào Nguyệt cười càng vui vẻ, đưa tay nâng cằm nàng. "Không được gọi sai nữa, nếu không sẽ không tha cho nàng." Hắn vị sâu xa cảnh cáo, ánh mắt kia lại làm Ân Hoan hiểu ra, "không tha cho" trong miệng hắn kì thực là kiêu trùng phạt gì.

Thân thể nhỏ nhắn khẽ run lên, rặng mây đỏ trên mặt càng thêm đậm, tim nàng

nhảy thình thịch, không khỏi hờn giận dầm chân.

"Nào có ai như vậy."

Hắn phát ra tiếng cười khẽ, không kìm được hôn lên môi nàng.

"Nàng là vợ của ta, là một nửa của ta, tự nhiên là phải gọi tên ta." Nhìn nét xinh đẹp tỏa ra bốn phía của nàng, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa câu “một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng”, nhưng dầu hắn có động lòng, vẫn nghĩ cho tình cảnh của nàng.

Chuyện cưới hỏi vốn dĩ rất phiền toái, chớ nói chi là do Hoàng Thái hậu chủ trì,

mỗi một trình tự đều không thể thiếu, bận rộn từ sáng sớm tới ban đêm, đến giờ này, sợ rằng ngay cả một hớp nước nàng cũng chưa uống. Trong đôi mắt đen thoáng có nét đau lòng, hắn không nói gì nữa, lập tức dẫn nàng đến bên bàn tròn.

"Ăn chút gì đi, lăn qua lăn lại cả một ngày, chắc nàng đói bụng lắm."

Trên bàn tròn phủ vải gấm đỏ, tràn đầy món ngon sắc hương vị câu toàn, mặc dù đã nguội, nhưng xem ra vẫn rất ngon miệng.

"Ta." Ân Hoan vốn muốn nói mình không đói bụng, nhưng vừa mới mở miệng, hắn đã cảm miếng Quế hoa cao

nhét vào miệng nàng. Hương vị thơm ngọt kia lập tức kích thích vị giác của nàng, khiến nàng bắt đầu nhai nuốt theo bản năng. Nhưng nàng mới vừa nuốt xuống, hắn đã lại lấp miệng nàng bằng một quả táo đỏ. Trong khi dứt nàng, hắn cũng gắp qua vài món ăn trên bàn, nàng liếc mắt nhìn, mới phát hiện tất cả đều là những món nàng thích ăn.

Thì ra trước nay, không chỉ nàng quan sát thói quen của hắn, ngay cả hắn cũng nhớ kỹ sở thích của nàng, thích ăn gì, không ăn gì hắn đều biết rõ.

Ánh mắt mềm mại, nàng không khỏi nở nụ cười ngọt ngào, sự cảm động trong lòng khiến nàng quên đi căng thẳng.

Nàng cũng cầm đũa trúc lên, gắp cho hắn mấy món hắn thích, dưới ánh nến, hai người cứ như vậy, nàng một miếng, ta một miếng ăn hết thức ăn, cho đến khi uống xong rượu hợp cần.

"Sur phụ đâu rồi?" Có lẽ là không quen uống rượu, mới uống một ly, Ân Hoan đã cảm thấy toàn thân vô lực, thân thể mềm mại dựa vào hắn.

"Ngài thông gia đang ở đằng trước, tán gẫu với mẫu hậu và Hoàng thượng, mà sao lại không thấy bóng dáng hai tiểu di?" Nhận thấy nàng say, hắn vươn hai tay ôm lấy nàng, đi tới giường.

(*Di: dì, hoặc chỉ chị em gái của vợ.)

"Tâm nhi và Hỉ nhi chắc là chạy đến đằng trước rồi." Nàng mở đôi mắt long lanh vì say, mặc cho hắn đặt mình lên giường.

Bởi nàng xuất giá ở kinh thành xa xôi, hai người nọ vốn nói hôm nay sẽ ở bên cạnh nàng, ai ngờ tiệc vừa mới bắt đầu, mùi thức ăn thơm phức từ nơi nào bay tới đã khiến hai người đứng ngòì không yên.

Hai người, một người thích nấu, một người thích ăn, chạy theo mùi hương ra khỏi phòng, tới giờ cũng chưa từng quay lại.

"À, vậy cũng tốt." Vừa nói, hắn vừa nhanh nhẹn giúp nàng tháo khăn quàng vai trên châu và áo cưới đỏ. Nhìn đôi mắt thoáng chút u tối của hắn, Ân Hoan nhất thời tỉnh rượu không ít, đôi tay nhỏ vội vàng chen vào khe hở giữ hai người.

"Đừng. Phải để ta làm mới đúng." Nàng đỏ mặt, run rẩy vươn tay chạm vào cúc áo trên y phục hắn.

Nàng vốn không biết gì, nhưng có lẽ Hoàng Thái hậu đã nghe về thân thế của nàng, nên trước khi hôn lễ diễn ra, đã bí mật dạy nàng một số chuyện, bao gồm những việc một người vợ nên làm, và việc giữa phu thê với nhau.

Kể từ khi ấy, nàng mới hiểu ra, chuyện đêm đó hắn làm với nàng còn có ý nghĩa đặc biệt hơn nàng nghĩ.

Nếu cũng đã trở thành thê tử của hắn rồi, dĩ nhiên phải cởi áo giúp hắn. Chẳng qua nghe là một chuyện, còn làm lại là một chuyện khác, khi hắn nhìn nàng, nàng khản trương tới nỗi một chiếc cúc cũng mở không xong. "Để ta làm." Hắn thấp giọng nói, nhẹ nhàng chụp lấy tay nhỏ của nàng, hai ba cái đã cởi xong đồ cưới trên người.

Khi nửa thân trần của hắn đè nàng xuống giường, nàng không khỏi run rẩy.

Mặc dù giữa hai người đã sớm có chung
đụng vợ chồng, nhưng nhiệt độ nóng
bỏng của hắn, vẫn khiến nàng khản
trương, mỗi khi hắn đến gần nàng, hơi
thở dày đặc của hắn đều vây lấy nàng,
nàng sẽ không tự chủ được mà nóng lên,
sau đó lại run rẩy.

"Hạo Nguyệt, ta." Nàng khản
trương chống vai hắn, muốn trì hoãn giờ
khắc này, lại không thể nghĩ ra lí do thích
hợp.

"Suyt." Cảm giác được sự lo lắng của
nàng, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi
nàng.

Một cái hôn còn chưa đủ, hắn hạ xuống

vô số nụ hôn dọc theo cái cổ nhỏ trắng ngần của nàng, bàn tay cũng đi theo đôi môi, cời hết những thứ y phục trở ngại.

Đầu tiên là áo cưới, tiếp theo là áo lót, lại đến yếm nhỏ thêu hoa, cuối cùng là quần lụa mỏng manh. Dưới sự vuốt ve dịu dàng của Hoàng Phủ Hạo Nguyệt, Ân Hoan không biết từ lúc nào đã quên đi căng thẳng, đôi môi nhỏ xinh bị hôn tới sưng đỏ, thỉnh thoảng bật ra tiếng rên rỉ mê người.

Hạ màn trướng xuống, Hoàng Phủ Hạo Nguyệt lại phủ lên thân thể nàng, một lần nữa hôn lên môi của nàng, ôn lại thân thể ngát hương hoa đào của nàng.

Đêm, từ từ trầm xuống.

Khi nền Long Phượng trên bàn tròn nhỏ xuống giọt sáp xuôi cùng, thì Ân Phong cách đấy mười trượng, cũng chậm rãi bước tới bên dưới một cây hoa đào.

Nhìn cây hoa đào đã qua mùa mà vẫn nở rộ vô cùng chói lọi, Ông không khỏi nở nụ cười có chút thâm ý, lẩm bẩm thì thầm —— "Mặc dù là một kiếp nạn, nhưng cây hoa đào lão phu đưa tới cho ngươi là một bảo vật vô giá đấy, mà nói lại, tình duyên trăm năm, bách thế yêu say đắm, một cặp đẹp đôi như vậy, thật sự là thế gian ít có."

Vê chòm râu dê trắng xóa, Ân Phong

không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trời mà cười.

Ngôi sao trên không, lẳng lẳng lóe ra ánh sáng vĩnh hằng. Đột nhiên ông nhay bén phát hiện điều gì đó, vội vàng bấm tay tính toán, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn lại tràn đầy ý cười.

"Úi chà! Hồng loan tỉnh lại động, xem ra là ở phía Bắc rồi, ha ha ha."

--HOÀN--

Ngoài lề: Truyện này nằm trong hệ liệt ‘Quát tử thuyết cận kì’ .

Bộ thứ hai là “Bản tướng quân vô địch”,

nói về chuyện tình của Ân Tâm lập chí học hết tài nấu nướng trong thiên hạ và đại tướng quân Đông Phương Thú Thiên.

Bộ thứ ba là “Tể tướng giả nghiêm chỉnh”, nói về chuyện tình giữa Ân Hỉ lập chí ăn hết món ngon trong thiên hạ và Tể tướng Thượng Quan Khuynh Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com